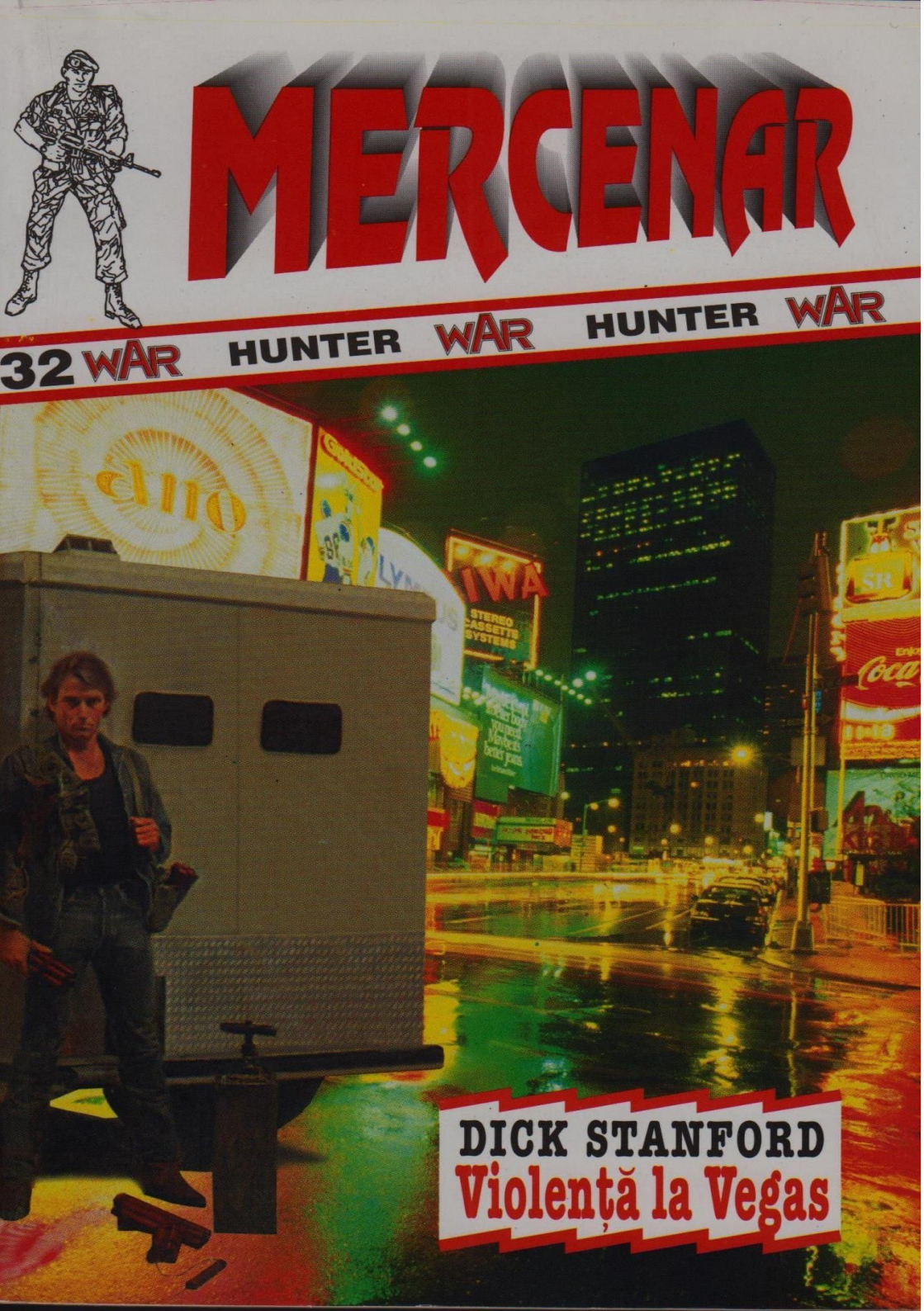
MERCENAR
32 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR
duo
IWA
STEREO CASSETTE SYSTEMS
DICK STANFORD
Violență la Vegas

Colecţia MERCENAR

32

Dick Stanford

VIOLENŢĂ LA LAS VEGAS

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000

1999

CAPITOLUL I

Sarcina era simplă şi în acelaşi timp complexă. Trebuia să imobilizeze două maşini mari, să spulbere contraatacul fulger a zece mafioţi înarmaţi care se aflau în cele două vehicule, să pună mâna pe o ladă în care se afla un câştig important de la jocurile de noroc şi să se retragă înainte de a trebui să facă faţă asaltului rezerviştilor mafiei.

Trebuia să acţioneze în cincizeci de secunde.

Bărbatul înalt în salopetă neagră se numea Bob Hunter; i se mai spunea şi Bob Ticălosul, Mitraliorul Negru sau Exterminatorul şi, în lumea interlopă i se zicea „fiu de curvă”.

Stătea pe vine într-un grohotiş de stânci pe flancul unui munte între Las Vegas şi lacul Mead. În faţa lui, dar la o distanţă de câţiva kilometri, strălucirea nocturnă a celebrului oraş hărăzit jocurilor de noroc ilumina orizontul la vest. Sus pe cer, luna atârna deasupra deşertului şi îşi arunca razele albicioase peste umbrele peisajului stâncos. Hunter însuşi se confunda cu decorul – o umbră neagră sau, mai exact, mesajul morţii, al haosului, al războiului înverşunat.

La trei sute de metri în spatele lui, pe înălţime, se afla o tabără întărită; micul fort local al Mafiei; un refugiu în cazul unor probleme grave; un centru unde erau adunate unele beneficii de la jocurile de noroc înainte de trecerea poliţiei. Aceste prelevări erau numite *skim.*

O cercetare aprofundată a locului dezvăluise prezenţa a şase paznici, cu pistoale-mitralieră Thompson, care patrulau în parc. Alţii asigurau paza celor două nivele ale clădirii.

Un elicopter aterizase în incintă, în afara ariei de supraveghere a lui Hunter şi, după calculele sale, aparatul transporta o echipă de contabili şi o echipă de paznici pentru transportarea *skim*-ului.

Trebuia să ţină cont de prezenţa acestei maşini în momentul asaltului: s-ar fi putut întoarce împotriva lui. Lângă poarta mare de la intrare se afla un jeep, gata să demareze la cea mai mică alarmă. Şi mai descoperise şi urmele unui vehicul în spatele mini-fortăreţei.

Avea să fie un atac dificil care îi impunea să-l calculeze la secundă. Ar fi fost foarte posibil ca cincizeci de secunde să fie prea mult.

O bandă îngustă şi neagră de caldarâm se întindea de la Las

Vegas până la jumătatea muntelui, îi dădea ocol apoi cobora din nou spre *Lac Mead Recreation Area,* după câţiva kilometri.

Drumul privat care ducea la micul fort părăsea brusc drumul principal, urca vertiginos, se continua apoi normal pe o distanţă de treizeci de metri, după care urca din nou aproape la verticală.

Hunter luase hotărârea să acţioneze acolo, pe terenul plat. Se afla la câţiva metri deasupra drumului şi putea să vadă tot terenul, inclusiv locul unde drumul părăsea şoseaua principală.

La ieşirea din virajul foarte strâns, ţintele vor profita de cei treizeci de metri de drum normal ca să accelereze înainte de al doilea urcuş, şi probabil că vor fi chiar în plină acceleraţie. Adevărul e că Hunter ştia să-i preţuiască pe şoferii mafioţilor; cele două vehicule aveau să parcurgă aceşti treizeci de metri ca nişte stele căzătoare, dar trebuia să le atace frontal, altfel ar fi riscat să le rostogolească în prăpastie şi să le piardă pentru totdeauna.

Pentru că Hunter nu venise să distrugă două sute cincizeci de mii de dolari, ci ca să-i confişte spre a servi nevoilor cauzei pentru care lupta. Deci numai acolo trebuia să atace, chiar dacă fortăreaţa nu era mai departe de trei sute de metri.

Mai erau însă şi părţi bune. Avea o perspectivă perfect degajată a întregului teren, iar vehiculul său era garat de cealaltă parte a şoselei principale, imposibil de văzut de sus şi gata să demareze în trombă.

Avea atârnat de gât un Stoner Weapon System, un pistol-mitralieră automat care îşi dovedise eficacitatea în Vietnam. Această armă cu încărcător cilindric putea să tragă o mie de gloanţe de 5,56 mm pe minut. Încărcătorul era prevăzut cu o sută cincizeci de proiectile, ceea ce ar fi fost destul pentru misiunea în cauză şi, în plus, Hunter avea şi un Colt 45 la şold pentru orice eventualitate.

Totuşi, principala lui armă avea forma unui tub nevinovat din fibră de sticlă, aşezat pe pământ lângă el. Era un *Light Anti-Tank Weapon,* un LAW, care avea eficacitatea unei bazooka pe o rază de patru sute de metri. Totuşi Hunter nu trebuia să acopere patru sute de metri.

Evident, Exterminatorul era pregătit pentru o ambuscadă care să dureze cincizeci de secunde. Dacă totul se derula cum fusese prevăzut, cu atât mai bine. Dacă nu… ei bine, Hunter avea să studieze altfel problema.

Acum, ora prevăzută se apropia vertiginos, iar suflul celor două motoare puternice îi dovedea că informaţiile sale erau bune

şi că maşinile cu *skim* respectau programul.

Pregăti LAW-ul, verifică sistemul de ţintire, îl puse pe umăr şi îl îndreptă spre linia dreaptă. Şi le văzu: două Cadillacuri care reflectau lumina lunară a nopţii şi care reduceau viteza la curba care preceda linia dreaptă. Se deplasau la o distanţă de vreo zece metri una de cealaltă, iar farurile lor proiectau fascicule lungi de culoare albă. Un muşchi tresări pe obrazul lui Hunter şi lipi ochiul la mecanismul de ţintire ai lansatorului de rachete ca să prindă primul vehicul. Respiră adânc şi trase.

Urmări traiectoria rachetei care lăsa în urma ei o dâră de fum scânteietoare. Cadillac-ul fu ridicat de la pământ de o coloană de foc, căzu greoi pe o parte ca un animal rănit şi continuă să ardă într-o veselie.

În interiorul celui de al doilea vehicul, reacţiile nu se lăsară aşteptate. Limuzina se opri brusc, evitând cu puţin o coliziune de flăcările primului vehicul şi, schimbând vitezele, dădu repede înapoi în timp ce, simultan şi de pe ambele părţi, două pistoale-mitralieră începeau să-şi descarce gloanţele peste grămada de stânci de unde pornise racheta.

Totuşi, Hunter părăsise deja acel loc şi se fofila cu rapiditate în umbră, cu Stonerul în mână, gata să acţioneze. Fără să încetinească pasul, Exterminatorul expedie o rafală în parbrizul vehiculului care se retrăgea. Maşina descrise brusc un sfert de cerc şi se opri, cu bara de protecţie din faţă înfiptă în flancul muntelui.

Un pistolar sărise din a doua maşină şi se lăsase în genunchi. Tipul încerca să-şi centreze tirul asupra omului în negru care ataca. Nu reuşi. Următoarea rafală a lui Hunter îl ridică pe mafiot ca pe o marionetă şi îl expedie în mijlocul drumului.

Celălalt pistol-mitralieră Thompson, la adăpostul vehiculului imobilizat, trase scurt, dar o rafală furioasă a Stonerului străpunse maşina la nivelul geamurilor şi duelul se termină cu zgomot de sticlă spartă şi un strigăt strident de durere.

Hunter număra secundele, nu cadavrele, şi ajunsese la douăzeci când se dădu alarma în micul fort.

După timpul pe care şi-l fixase totul mergea bine.

Al doilea vehicul îşi primise şi el porţia; doi morţi pe bancheta din faţă, doi în exterior, şi un om rănit, în spate, care ţinea sacoşa cu fondurile. Hunter îi luă sacoşa, îi puse în mână o medalie de trăgător de elită, apoi aruncă sacoşa pe drum.

— Aruncă-te la pământ şi nu te uita, îl sfătui el pe supravieţuitorul plin de sânge.

Omul se supuse imediat şi Hunter alergă spre maşina care ardea.

Un tip ieşi din Cadillac-ul în flăcări, se poticni; hainele ardeau pe el. Hunter făcu un pas înainte, se strâmbă dezgustat şi trase o rafală în torţa aceea umană ca să-l scutească de nişte suferinţe atroce. Omul muri pe loc, prăbuşindu-se ca o grămadă de carne incendiată care se împrăştie pe drum.

O formă căzu din partea din spate a maşinii şi începu să se răsucească pe pământ. Era un om; era plin de sânge şi avea o rană la cap. Avea mâinile legate la spate şi o frânghie arsă mai era încă înfăşurată în jurul unui picior. Pantalonii ardeau şi tipul încerca fără vlagă să stingă focul de la un picior cu ajutorul celuilalt picior.

Hunter se repezi la el şi smulse ţesătura care ardea apoi, fără să se oprească, se apropie de maşină ca să privească înăuntru.

Din cei doi oameni de pe bancheta din faţă nu mai rămăseseră decât jumătăţi. Primul îşi pierduse capul şi un umăr, iar al doilea rămăsese fără piept şi o mare parte din braţe; ambele cadavre ardeau deja, iar în maşină era o căldură insuportabilă, în partea din spate se aflau alte două corpuri ghemuite care luaseră şi ele foc.

Hunter luă sacoşa şi se retrase rapid, căci rezervorul putea să explodeze dintr-o clipă în alta. Omul cu mâinile legate gemea tânguitor şi încerca să se depărteze în genunchi.

Treizeci de secunde – încă mergea bine! Acum, din micul fort se auzeau strigăte şi motorul jeep-ului.

Hunter îl apucă pe omul legat şi îl târî de cealaltă parte a drumului chiar în momentul în care rezervorul făcea explozie; o coloană de flăcări ţâşni din rămăşiţele de metal.

Tipul mormăia:

— La dracu… nu ştiu dacă pot…

Hunter îl lăsă pe marginea drumului şi alergă să ia cealaltă sacoşă cu *skim.*

Patruzeci de secunde. Auzi jeep-ul apropiindu-se, coborând cu viteză. Dar misiunea se terminase şi Hunter era pregătit să dispară în noapte. Locul ambuscadei era luminat şi focul avea să ia, peste câteva secunde, o amploare şi mai mare. Aruncă o privire spre câmpul de luptă ca să evalueze pagubele, şi întâlni privirea imploratoare a omului căzut în genunchi.

Hunter ezită o fracţiune de secundă, apoi mormăi:

— Vrei să vii cu mine?

— Mă vor îngropa aici, răspunse tipul cu o voce chinuită de

durere.

Nu arăta prea bine, iar planurile lui Hunter nu prevăzuseră o astfel de situaţie. Aruncă o privire spre curbă, apoi se uită din nou la rănit. Hunter se opri din numărat; cele cincizeci de secunde trecuseră, previziunile sale erau anulate.

Dădu drumul celor două sacoşe lângă tip şi merse în întâmpinarea jeep-ului cu un pas lent. Maşina urma să apară dintr-o clipă în alta. Văzu că Stonerul nu mai avea muniţie; oricum, nu mai conta pe acea armă. Se decise să poarte mai departe lupta folosindu-se de puternicul Colt 45, introduse încărcătorul automat şi întinse braţul, îndreptând arma spre locul unde urma să apară jeep-ul.

Şi jeep-ul apăru, frânând în curbă, derapând în viraj, cu doi oameni în faţă, alţi doi în spate, aceştia din urmă având amândoi pistoale-mitralieră Thompson şi ţinându-se bine ca să reziste forţei centrifuge.

Hunter remarcă toate aceste detalii în momentul în care degetul său începea să apese pe trăgaci. Gloanţele mari intrară prin parbriz şi în corpurile celor care se aflau în faţă. Şoferul dădu drumul volanului care se roti dezordonat. Apoi roţile din faţă intrară pe acostament şi maşina zbură în gol, învârtindu-se în jurul ei şi aruncându-i afară pe cei aflaţi înăuntru.

Hunter auzi jeep-ul sfărâmându-se şi îşi imagină tumbele pe care le făcea pe flancul muntelui. Puse la loc Colţul 45 şi reveni lângă rănit. Tăie frânghia care îi lega mâinile şi zise:

— Trebuie să plecăm.

— Nu cred că voi putea merge, zise omul tânguitor.

— Ai picioarele rupte?

— Nu, dar nu mai pot… sunt la capătul puterilor.

— Vei merge sau vei crăpa, soldatule, zise Hunter.

Luă de jos cele două sacoşe şi porni în aceeaşi direcţie în care o luase jeep-ul.

— Dacă asta poate să te liniştească, pot să-ţi spun că doar coborâm, adăugă el întorcând capul ca să vadă dacă tipul venea după el.

Omul îl urma, dar încet şi cu dificultate. Hunter se strâmbă nemulţumit, aruncă una dintre sacoşe pe pantă, se întoarse şi îşi trecu un braţ în jurul taliei rănitului.

— Pune braţul în jurul gâtului meu, zise el. Hai, repede, trebuie să ne grăbim.

Rănitul schiţă un zâmbet.

— De data asta ne cărăbănim împreună, zise el gâfâind.

Se sprijini aproape cu toată greutatea de Hunter şi adăugă:

— Încă nu m-ai recunoscut, nu-i aşa?

— Un mort, mormăi Hunter.

— Cum?

— Eşti un mort ca şi mine, soldatule, dacă nu ne cărăbănim de-aici în câteva secunde. Aşa că economiseşte-ţi forţele.

— Nu sunt un mort, zise omul. Sunt Carl Lyons, Hunter.

Apoi leşină în braţele Exterminatorului.

Hunter mârâi surprins şi îl săltă pe rănit pe umăr.

Încă o chestie neprevăzută.

Venise pe acel munte ca să-şi umple casa de bani pentru continuarea războiului. Îşi executase perfect misiunea apoi, brusc, pierduse tot interesul faţă de sacoşele pline cu *skim.*

Pleca fără nimic, în afara unui poliţai pe jumătate mort pe care îl căra pe umăr.

Exterminatorul nu regreta. Indiferent de situaţia neprevăzută, petrecuse cincizeci de secunde cât se poate de interesante.

CAPITOLUL II

Joe Stanno, „the Monster”, cultiva de peste douăzeci de ani o imagine de ferocitate. Avea vin corp potrivit pentru acest rol, cu picioarele scurte şi torsul imens. Semăna cu o gorilă şi expresia veşnic arţăgoasă de pe faţa lui nu îmblânzea cu nimic constanta ameninţare a forţei sale herculeene De o mare sălbăticie şi asasin maniac, Joe „the Monster” se bucura de un rang înalt în cadrul Organizaţiei.

În tinereţe, Stanno fusese pistolar în serviciul cămătarilor şi mafioţilor din Brooklyn, iar mai târziu, în Cleveland, devenise ucigaş cu plată, gardă de corp şi supraveghetor. La începutul anilor şaizeci, un tribunal din statul Ohio audiase martorii care îl implicau pe Stanno în şaisprezece crime, douăzeci şi trei de comploturi pentru comiterea unui asasinat şi nenumărate acte de violenţă şi şantaj.

Juraţii nu au luat nici o hotărâre şi Stanno a dispărut brusc. Ceva mai târziu, Joe „the Monster” a reapărut în Las Vegas ca şef al pazei de la *Golddust*er, unul din noile hoteluri ale oraşului.

După informaţiile adunate de unii agenţi federali, Stanno juca un rol de mediator interfamilial şi primise acest mandat chiar de la *Commissione,* consiliul suprem al tuturor *capi.*

Toţi ştiau foarte bine că Las Vegas era considerat de Mafie ca un oraş deschis, adică nici o familie nu controla acest teritoriu care era deschis tuturor. Deci poziţia lui Joe „the Monster” era importantă; trebuia să vegheze asupra rivalităţilor dintre familii şi să menţină la un nivel prudent şi paşnic competiţia dintre bande. Pe scurt, el era supraveghetorul consiliului suprem, el răspundea de disciplina mafioţilor în tot statul Nevada.

Categoric, Joe „the Monster” era omul ideal pentru această muncă. Apariţia lui în mijlocul unei reuniuni furtunoase calma imediat sentimentele belicoase şi liniştea spiritele aprinse. Când între facţiuni apărea un diferend, un pacificator îi ameninţa pe furioşi zicându-le: „Liniştiţi-vă, că altfel îl chem pe Joe «the Monster», să se uite la voi”. Gluma nu era lipsită de fundament. O simplă privire a lui Stanno era de ajuns în mod normal ca să calmeze înflăcărarea beligeranţilor, chiar şi a celor care deţineau un rang înalt în cadrul diferitelor familii.

Acum Joe „the Monster” stătea în centrul dezastrului de pe coasta muntelui şi cerceta pagubele cu o privire furioasă. În

lumina câtorva perechi de faruri de automobile, un grup de oameni, înarmaţi cu pistoale-mitralieră şi cu puşti, examina locul, număra cadavrele şi încerca să înţeleagă ce se întâmplase pe acel drum. Un şef de echipă se depărtă de o grămadă de fiare arse şi zise:

— A fost un jaf, Joe. Lovelele au dispărut. Sacoşele erau ignifuge şi nu mai sunt aici.

— Şi, mă rog, unde au dispărut atât de repede? bombăni Stanno.

— Nu ştiu, Joe. Dar n-am mai văzut un masacru ca ăsta. Au lovit tare.

— Vreau să ştiu tot! strigă Stanno. Vreau să ştiu unde se afla fiecare tip, şi ar fi spre binele lor să aibă un alibi beton.

— Doar nu crezi că oameni de-ai noştri au…

— N-ai tu treabă ce cred eu! Ştiu eu ce cred! Unde e Georgie Palazzo şi echipa lui, ai? Nu-mi place felul în care au dispărut în noapte în momentul scandalului. Vreau să ştiu…

— Aici, jos! strigă o voce în întuneric, în spatele lui Stanno. E jeep-ul lui Georgie făcut bucăţele!

Supraveghetorul întinse un deget spre omul care vorbise şi comandă şefului de echipă:

— Du-te să vezi!

Şeful alese doi oameni, apoi dispăru în întuneric. Alt tip se grăbi să se apropie de Stanno.

— Îmi pare rău, Joe. Tickets a murit.

— N-ai scos nimic de la el?

Omul scutură din cap.

— N-a zis nimic, ţinea asta în mână.

Întinse un obiect metalic şi făcu un pas înapoi.

Stanno examină obiectul din laba lui mare la lumina puternică a farurilor.

— Ce mai e şi asta? mormăi el.

— O medalie de trăgător, de elită, răspunse omul. E mâna lui Hunter, Joe.

— *Hunter?* izbucni Stanno.

Omul păli uşor şi mai făcu un pas înapoi.

— Păi… da, Joe. Chestia asta e cartea lui de vizită. Le lasă peste tot pe unde trece. Mă aflam la Miami când…

— Bine! Gata, gata! se răsti Stanno.

O porni înainte, îl împinse cu brutalitate pe mafiot din drumul lui şi coborî să vadă cu ochii lui maşinile distruse.

Ceilalţi oameni stătură cu prudenţă mai într-o parte în timp ce

Joe „the Monster” scotocea printre rămăşiţele maşinilor care aduceau *skim*-ul. Unul dintre ei mormăi:

— Atenţie, Joe e prost dispus…

Şeful de echipă şi oamenii săi urcară pe drum, schimbaţi la faţă, ca să dea raportul. Stanno ascultă mişcându-şi convulsiv umerii, apoi dădu capul pe spate ca o gorilă în junglă şi răcni:

— Haide! Toată lumea înăuntru!

Se depărtă repede de rămăşiţele automobilelor şi parcurse furios distanţa până la maşină.

— Nu vă mai încurcaţi de balast! Aruncaţi-le în vale şi duceţi cadavrele înăuntru!

Se întoarse brusc şi arătă cu degetul spre şeful de echipă.

— Transmite elicopterului să se întoarcă. Tipul ăsta e acum departe, sau dacă nu, stă pe-aici pe-aproape, bine ascuns, ca să ne dea iar una peste bot. Trebuie să luăm măsuri de întărire!

Asta însemna retragerea în defensivă. Joe „the Monster” nu supravieţuise celor douăzeci de ani de activităţi criminale fiind doar feroce. Mai învăţase şi să se baricadeze atunci când trebuia.

Preţ de câteva clipe, individul îşi expusese în faţa oamenilor săi adevărata lui faţă, pe acea porţiune macabră de drum, o faţă pe care oamenii nu o văzuseră niciodată – o faţă speriată şi anxioasă.

Un lucru era sigur.

Nimeni, nici măcar Joe Stanno, nu avea chef să se plimbe pe marginea falezei cu Bob Hunter aflat în libertate şi pornit pe drumul războiului. În plus, fraţii Talifero, superiorii lui Joe din cadrul vestitei *Commissione,* ordonaseră să li se semnaleze prezenţa lui Hunter imediat ce era văzut. Orice contact cu Hunter trebuia să fie imediat semnalat.

Stanno respecta ordinele.

*

* *

Carl Lyons îl cunoscuse pe Hunter când acesta dăduse o serie de lovituri împotriva Familiei lui Julian DiGeorge la Los Angeles, unde tânărul sergent făcuse parte din echipa de poliţişti trimişi să-l hăituiască pe Hunter în cadrul unei operaţiuni care se numise *Hardcase.* Se pomeniseră faţă în faţă în plină, bătălie, fiecare cu revolverul în mână.

Cu câteva ore înaintea acestei întâlniri, Hunter îl ironizase puţin pe tânărul poliţai cu ocazia unei urmăriri dezlănţuite pe o autostradă din Los Angeles, iar Lyons voia cu orice chip să pună mâna pe acel om în negru. Apoi, când avusese posibilitatea să-l

prindă pe Hunter, tânărul poliţai se uitase la el cu o privire uimită când îl văzuse punându-şi la loc arma, întorcându-i spatele şi plecând cu un pas liniştit zicându-i:

— Tu nu eşti duşmanul meu.

Lucrul cel mai rău, din partea unui poliţist, a fost că-l lăsase pe Hunter să plece, tocmai pe el care era omul cel mai căutat din tot Los Angeles-ul. Apoi se întâlniseră din nou şi între ei se stabilise o prietenie ciudată care a contribuit foarte mult la victoria lui Hunter asupra familiei din California de Sud. Tot datorită lui, Hunter putuse să scape cu viaţă, iar Bob Hunter nu era un om care să uite atunci când era dator.

Îşi aşeză povara pe o cuşetă improvizată din carul său de luptă-un Ford Econoline pe care îl cumpărase şi îl amenajase la New York, lăsat în umbra unui canion îngust din apropierea şoselei principale. Lyons îşi veni în simţiri în momentul în care Hunter îl aşeza pe cuşetă, se zbătu o clipă, apoi Hunter îi zise:

— Nu te mai prosti, sergente!

— Ce… ce s-a întâmplat? întrebă poliţistul din Los Angeles. Tu eşti, Hunter, nu?

— Mda.

Camioneta era cufundată într-o obscuritate totală. Hunter pipăia uşor corpul poliţistului ca să găsească răni.

— Unde te doare? întrebă el.

— De sus până jos, răspunse stins cealaltă voce. Toată ziua m-au lovit.

— Cu grijă totuşi, zise Hunter. Eşti întreg.

— Da. Dar cred că mi-au stricat ceva înăuntru… Dacă nu scap, Hunter…

— Te simţi chiar atât de rău?

— Mda, mă simt destul de rău.

Hunter examinase rana pe care Lyons o avea la cap. Era superficială.

— Cred că eşti plin de sângele celorlalţi, conchise Hunter. Rana asta n-ar fi putut să sângereze atât de mult.

— Curgea sânge peste mine din toate direcţiile, mormăi Lyons. La dracu! Ce lovitură!

Gemu, apoi continuă:

— Ascultă-mă cu atenţie. Numele meu de acoperire e Autry… James Autry. Lucrez temporar pentru autorităţile din Nevada. Trebuie să protejezi această acoperire orice s-ar întâmpla. Înţelegi? Nu-i lăsa să…

— Nu-ţi face griji, mormăi Hunter. O să ne descurcăm. Te simţi

în stare să ţii o armă în mână?

— Cred că da. Unde ne aflăm?

— La mai puţin de doi kilometri de bârlogul lor, răspunse Hunter. O s-o-ntindem uşurel. Vom reuşi dacă elicopterul ăla de sus n-o să ne mai caute.

— Ascultă, dacă iese nasol… găseşte-l pe Pete O'Brien la Carson City. Spune-i că am rezistat şi că în privinţa mea acoperirea a rămas valabilă. Să-i spui asta, Hunter.

— Mda, da, o să-i spun. Crezi că ai o hemoragie internă?

— Cred că da. Aşa că spune-i că e vorba de caruselul californian. Să nu uiţi. Caruselul californian.

— OK. Pete O'Brien, Carson City, caruselul californian… OK.

Hunter desfăcu o ploscă cu apă, ridică capul poliţistului şi i-o duse la buze.

— Clăteşte-ţi gura, îl preveni el. Clăteşte-te şi scuipă jos.

Lyons făcu întocmai şi după o clipă zise:

— Mă… mă simt mai bine. O să fie bine.

Hunter introduse în Colţul 45 un încărcător nou şi îl puse în mâna lui Lyons.

— Ai grijă, îl preveni el. E pregătit să tragă. Eu urc în faţă. E posibil să ne mai împuşcăm puţin. Dacă auzi pe cineva fluierând *Yankee Doodle,* nu tragi. Sub nici o formă.

Lyons se căzni să râdă.

— Gândeşti tot timpul, ai?

— Trebuie, până la sfârşit, replică Hunter înainte de a urca în faţă ca să demareze.

Da, Hunter gândea. Credea că toate cadavrele împrăştiate pe coasta muntelui nu făceau nici cât degetul mic al acestui poliţist curajos. Voise să se ducă la San Francisco şi se oprise la Las Vegas ca să şterpelească câţiva dolari.

Acum trăgea concluzia că probabil se petreceau mult mai multe lucruri decât crezuse, mult mai multe decât câţiva dolari sustraşi fiscului.

Imediat ce va reuşi să-l predea pe Lyons în mâinile unui medic competent, avea de gând să se ducă să vadă ce se petrecea dincolo de cortina de neon. Zarurile fuseseră aruncate, iar Hunter nu era omul care să fugă de destinul său. Exterminatorul avea să semene violenţă la Las Vegas.

CAPITOLUL III

Timp de vreo zece minute, „carul de luptă” se deplasă în tăcere şi cu farurile stinse, parcurgând încet o serie de drumuri şi de cărări nesigure, coborând pante şi oprindu-se frecvent pentru recunoaşterea locului.

Părăsiseră înălţimile şi ajunseseră la şosea. Hunter ajunse la concluzia că nu erau urmăriţi. Uimit, porni spre Las Vegas şi îi zise pasagerului său:

— S-ar zice c-am scăpat.

Din fundul camionetei se auzi un mormăit slab.

— Te simţi bine? întrebă Hunter.

— N-o să mor. Auzi, Hunter?

— Mda?

— Mulţumesc.

— Aiurea! zise Hunter zâmbind.

Nu era nevoie de nici un mulţumesc. Şi unul şi celălalt ştia la fel de bine acest lucru.

Hunter aprinse o ţigară şi suspină.

— Vrei o ţigară, sergente? întrebă el.

— M-am lăsat. Nu ştii că tutunul nu e bun pentru sănătate?

Hunter rânji. Poliţistul îşi revenea. Trase adânc din ţigară şi trimise fumul în partea din spate a camionetei.

— Există o mulţime de lucruri care nu sunt bune pentru sănătate. Războiul, de exemplu. La fel şi încercarea de a face prea multe pe ultima sută de metri.

Sângele duşmanului nu-l jena deloc pe Hunter. Trăia ca să-l facă să curgă şi pentru nimic altceva. La naiba cu intelectualii! Mafia putea fi învinsă într-un singur fel: acţionând ca ea! Până la un anumit punct, bineînţeles. Jocul, căci în fond asta era un joc, nu se schimba decât cu ocazia unor momente rare, precum cel de pe munte, unde, în plină orgie de sânge, renunţase la planul de luptă ca să salveze viaţa unui muribund.

Ei da, asta era explicaţia intelectuală. Să-i baţi cu propriul lor joc. Să-i baţi cu propriile lor metode… dar să nu fii ca ei. Din punctul de vedere al lui Hunter, ăsta era singurul lucru care îl deosebea de inamicii săi; el încă mai era o fiinţă omenească.

— Ai mai crescut de la prima noastră întâlnire, Hunter. Cum naiba faci ca să poţi continua viaţa asta?

— Până la urmă te obişnuieşti cu ea, mormăi Hunter.

Da, evident, trebuia doar să accepţi s-o duci într-un război permanent, apoi să ucizi şi să fii mai iute de picior decât aproapele tău. Schiţă un zâmbet şi îl întrebă pe poliţist:

— Ce înseamnă că am crescut?

Lyons se aşează uşurel pe locul de lângă Hunter.

— Vreau să spun că nu mai eşti războinicul zurbagiu pe care l-am cunoscut la Los Angeles. Ai mai multă clasă, sau ceva de genul ăsta.

Hunter resimţi dureros asta.

— Tot timpul învăţăm. Te simţi destul de bine ca să stai în faţă?

Poliţistul se strâmbă de durere căutând o poziţie mai confortabilă.

— Nu chiar, dar trebuie să-ţi spun unele lucruri înainte de a ne despărţi.

Hunter încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Mi se pare cinstit.

— Îţi aminteşti de grangurul de la Washington cu ocazia operaţiunii Pointer?

— Harold Brognola, răspunse Hunter fără emoţie.

— Mda. Mi-a spus că aţi stat de vorbă la Miami. Cei de la Washington se interesează de operaţiunea la care iau parte în acest moment. E vorba tot de Brognola. Cu ocazia ultimului nostru contact, am vorbit de tine. A zis că ai făcut prea mult scandal la New York şi încă şi mai mult la Chicago. Un deputat din Illinois face presiuni asupra departamentului Justiţiei. La fel şi alţii care au o oarecare putere. Zic că FBI-ul bate pasul pe loc. Că ar fi putut să te prindă de luni de zile dacă ar fi vrut.

— Nu-mi spui nimic nou, răspunse Hunter cu o voce calmă. Şi asta te mai şi oboseşte. Mai bine du-te să te întinzi în spate.

— Nu, ascultă, zise Lyons. Mafia e şi ea foarte enervată. Au format o *echipă Hunter*, care te caută în toată ţara… cred că şi în lumea întreagă. Se aşteaptă apariţia ta ca să se treacă la acţiune. Acum ai apărut. Oraşul ăsta va fi înţesat de ucigaşi cu plată încă de mâine dimineaţă, poţi să fii sigur de asta.

— Mă aşteptam la asta, răspunse Hunter.

— Acum poţi să-ţi dublezi aşteptările. Fraţii Talifero, în persoană, îi conduc pe vânătorii de scalp.

— Ne-am mai întâlnit, zise Hunter.

— Să ştii că nu numai tu faci progrese. Tipii ăştia şi-au vărsat sângele pe drumul pe care ai trecut, dar acum te cunosc mai bine decât tu însuţi. Vor să te lichideze Hunter.

— Va trebui să-şi aştepte rândul, răspunse Hunter încruntându-se.

— Nu ei, insistă poliţistul. Chiar şi *capi* închid pliscurile în faţa fraţilor Talifero.

Grimasa lui Hunter se transformă în zâmbet şi zise:

— Bine, n-am să vorbesc prea tare, promit. Asta e tot?

— Nu. Brognola mi-a spus că ar fi posibil să fi uitat de oferta lui.

— De multă vreme am uitat de ea.

— El voia să spună, Hunter, că n-ai nici cea mai mică şansă. Brognola mi-a spus că toată lumea vrea pielea lui Hunter.

— Pentru asta te afli la Vegas? întrebă cu calm Exterminatorul.

— Drept să spun… nu. Eu am altă misiune dar… Brognola a zis că…

Hunter strivi chiştocul apoi întrebă:

— Da?

Lyons tuşi, îşi duse mâinile la burtă apoi zise:

— Federalii se ţin după fraţii Talifero.

— Ce înseamnă asta?

— Că au impresia că santinelele Mafiei sunt mai eficace decât ale lor şi îi urmăresc pe fraţii Talifero pas cu pas, supraveghere constantă, telefoane puse sub ascultare, tot tacâmul. Bravul guvern al frumoasei tale ţări, Hunter, va fi de partea lor ca să calce peste cadavrul tău.

Omul în negru dădu uşor din umeri şi luă altă ţigară.

— Nu pot să spun că mă aşteptam la o medalie din partea Congresului, zise el cu calm.

— Ai grijă, asta e tot. Când ucigaşii vor intra în scenă, federalii vor fi în spatele lor sau chiar alături de ei. Voiam să ştii asta. Şi…

Hunter aprinse ţigara şi suflă fumul pe fereastră.

— Şi?

— Brognola a mai zis ceva. Asta e destul de nasol, Bob. A zis că… dacă drumurile noastre se întâlnesc… să-ţi mulţumesc pentru serviciile pe care ni le-ai făcut, pe urmă să te împuşc.

Hunter aruncă o privire celui aflat lângă el.

— Şi? Eşti înarmat, zise el cu o voce plină de răceală.

— Nu.

Puse Coltul între pulpele lui Hunter.

— A spus că ăsta e lucrul cel mai bun pe care-i putem face pentru tine. A zis că eşti un om mort care-şi caută mormântul. Eu nu cred asta, Bob.

— Mulţumesc.

— Pentru mine eşti individul cel mai viu pe care l-am văzut vreodată. Asta voiam să-ţi spun… nu pentru ce-ai făcut acolo, nu… ci pentru că mi se pare nasol că nu mai e loc pe acest pământ pentru un Bob Hunter. O.K.?

— O.K., răspunse Hunter stânjenit. Ăăă, mulţumesc, Lyons.

— Bineînţeles.

Nu era nevoie de nici un mulţumesc.

Lyons ştia asta la fel de bine ca şi Hunter. Totuşi Hunter începea să se simtă mai bine, sufletul lui era încă intact pentru că se bucura de un act generos de prietenie.

— Mulţumesc, repetă Hunter.

— O.K., O.K.!

Hunter râse scurt şi înapoie arma poliţistului.

— Şi, zi aşa, federalii îmi vor capul, ai?

Lyons spuse cu amărăciune.

— Nu oficial. Avem ordin să tragem fără somaţie.

Hunter se încruntă şi stinse ţigara.

— Ca într-un câine turbat.

— Exact, răspunse repede Lyons. Mai mult decât atât, ei cred că îţi fac un serviciu lichidându-te mai înainte de a fi găsit de fraţii Talifero. S-ar părea că au planuri foarte macabre cu tine. E nevoie să-ţi spun mai mult?

Nu, nu era deloc nevoie, Hunter ştia foarte bine la ce se putea aştepta dacă ar fi căzut în mâinile Organizaţiei. Oraşul norocului se afla în faţa lui. De ce să nu-şi înfrunte acolo destinul care îl hărţuia pas cu pas?

Sosise momentul să acţioneze, şi traversa „valea morţii” cu paşi mari. San Francisco putea să mai aştepte; primul era Las Vegas!

CAPITOLUL IV

— Uite ce faci, Joe, zise cu răceală vocea de la telefon. Mai întâi iei toate măsurile de precauţie pentru ca VIP-ul nostru să rămână în oraş. Te ocupi de toate: avioane, autocare, trenuri, societăţi aeriene private, agenţii de închiriat maşini, taxiuri... Tot ce se deplasează şi-i poate folosi supraveghezi, şi nu uita să transmiţi ordinele necesare tuturor stabilimentelor pe o rază de un kilometru faţă de locul unde ar putea să tragă. Mă refer la hoteluri, moteluri, cazinouri, cluburi, baruri, cafenele, staţii de benzină, totul. Nu lăsa nimic deoparte care ar putea să-i folosească. Ai înţeles bine?

— Da, domnule, răspunse Joe Stanno. Şi spuneţi-le domnilor din *Commissione* că-mi pare rău de cele întâmplate. Uneori ştiţi cum e, iei toate măsurile de precauţie ca să pregăteşti primirea cuiva, iar persoana face în aşa fel încât soseşte mai devreme, asta e tot.

— Să uităm oalele sparte, Joe. Ocupă-te de confortul invitatului nostru până la sosirea delegaţiei oficiale. Ocupă-te de toate detaliile.

— Bine, domnule. Voi supraveghea totul personal.

— Şi evită orice contact direct. Nu mai risca. Nu-l scăpa din ochi până la sosirea noastră, asta e tot.

— Nu vă faceţi griji, răspunse Stanno, se va bucura de tot confortul.

— Bine. Îţi trimit şi personal suplimentar pentru supravegherea tuturor ieşirilor din oraş. Dacă îi trece prin minte să plece cu maşina, se va bucura în mod sigur de o primire foarte călduroasă. Limitează-te deci la zona din imediata apropiere, de restul ne ocupăm noi. Ai destui oameni la dispoziţie, nu?

— Bineînţeles, domnule. Am făcut apel la oamenii noştri suplimentari. Nu vă faceţi griji, nu va putea intra nicăieri în Las Vegas fără să fie recunoscut.

— Cu atât mai bine, Joe, zise cu căldură supraveghetorul naţional. Contăm pe tine până la sosirea noastră. Unul din domnii din *Commissione* îşi face probleme în legătură cu acea echipă de contabili care se află la tine. Ar vrea să ştie dacă proiectul a fost ratat definitiv.

— Deocamdată, da, răspunse Stanno cu glas scăzut. VIP-ul

nostru a luat tot. Îmi pare rău…

— Nu-ţi face griji, Joe, dar fii eficace. Sunt sigur că-l vom putea convinge pe VIP să ne înapoieze ce-a luat. Ar fi totuşi mare păcat dacă n-am reuşi. Domnul respectiv îmi spunea că afacerea mergea ca pe roate. Ar fi jenant să trebuiască să renunţăm tocmai acum.

— Ce e mai important? Afacerea sau tipul? Adică VIP-ul. Ce trebuie să…

— Până la urmă e acelaşi lucru, nu-i aşa, Joe? Ai grijă de confortul acestui tip şi vom recupera şi afacerea. Da? Dacă îl pierzi pe tip, pierzi şi afacerea. Simplu, nu?

— Da, domnule, e simplu, mormăi Stanno. O.K., echipa de contabili va fi cu ochii în patru… adică… va fi pregătită. Dacă vom putea recupera afacerea, atunci totul va fi ca înainte, ca şi cum povestea asta nu s-ar fi petrecut niciodată. Asta e?

— Perfect, Joe, răspunse Talifero. Domnul de lângă mine îmi spune că cineva are interesul ca totul să se petreacă aşa. Cred că are dreptate, Joe.

— Şi eu, domnule, zise Stanno. O.K. În cât timp sosiţi?

— Pregătim avionul în acest moment. Să zicem… cam patru ore.

— Cu atât mai bine. Voi încerca să fac ordine în povestea asta mai înainte să sosiţi.

— Dar, la naiba, Joe, nu ţi-am spus să faci asta, nu-i aşa?

— Nu domnule, mormăi Joe „the Monster”.

— Ţi-am spus doar să ai grijă de confortul VIP-ului. Atâta tot, Joe. Şi ţi-am mai spus să eviţi un contact direct, nu?

— Da, domnule Tali… da, domnule. Am înţeles foarte bine.

— Nu te agita din cauza acelei afaceri ratate. Principalul e omul însuşi. Spune-mi că ai înţeles bine, Joe.

— Am înţeles bine domnule, răspunse cu servilism Stanno.

Un declic indică sfârşitul convorbirii. Stanno închise fără grabă, faţa sa deveni o mască de furie, apoi se întoarse spre camarazii lui.

— A trebuit să mănânc căcat, zise el cu o voce răguşită. E prima dată şi… o doua oară n-o să se mai întâmple!

— Care era? întrebă un şef de echipă. Pat sau Mike?

— Cine ştie? bombăni Stanno. Când te uiţi la unul, îi vezi pe amândoi. Când vorbeşti cu unul, te adresezi amândurora. Tot ce ştiu, e că m-a făcut să mănânc căcat… şi că va fi aici pe la şase seara.

Celălalt trase nervos din ţigară şi întrebă:

— Vrei să spui că fraţii vor veni aici?

— Asta şi spun! se răsti Stanno. În plus, vom fi invadaţi din toate părţile. Vin să ne şterpelească teritoriul.

— Ce facem, Joe? întrebă alt „şef de echipă”.

— Ce facem? zise Stanno cu un zâmbet ciudat. Facem ce ne spun fraţii să facem. Vor să supraveghem oraşul… în profunzime. Putem să mulţumim celui de sus că în privinţa asta le-am luat-o înainte. Ringer a dat toate telefoanele?

— Încă mai dă, Joe. Vrei să mă duc să văd?

— Mda, du-te să vezi.

„Şeful de echipă” părăsi rapid încăperea, iar Stanno se apropie de fereastră şi aruncă o privire afară dând puţin la o parte perdelele grele.

— Cum să faci ca să împresori un întreg deşert, mormăi el. Pariez că tipul e acolo, afară, şi-şi bate joc de noi. Şi îi ţin companie două sute cincizeci de mii de dolari! A avut o baftă!

— Nu cred că e vorba de baftă, zise ultimul şef de echipă din cameră. Cele paisprezece cadavre de pe drum dovedesc că e mai mult decât baftă. Eu, Joe, nu cred că tipul ăsta lucrează singur. Acum când mă gândesc la asta, presupun că o întreagă bandă de tipi se uită la noi de-afară.

Stanno făcu un gest exasperat şi se depărtă de fereastră.

— Nu înrăutăţi lucrurile!

— Dar la Los Angeles a avut o echipă, zise „şeful de echipă” cu insistenţă.

— Mda, dar…

Tăcu, văzând că se întoarce locotenentul său.

— Ringer spune că aproape a terminat, zise tipul.

Îşi frecă cu nervozitate bărbia şi adăugă:

— Câţi morţi erau pe drum?

— Toţi erau morţi, bombăni Stanno. Toţi care s-au dus acolo au murit. Spune-i lui Ringer că…

— Stai o secundă, Joe. Ringer vorbeşte în acest moment cu domnul Apostinni. El spune… în fine… eu n-am văzut decât zece cadavre. Atâtea au fost, nu?

Stanno se uită la tip mirat şi răspunse:

— Adunând toate bucăţile, da, patru purtători şi un paznic de fiecare maşină. Pentru mine fac zece. Pentru tine cât fac?

— Păi, domnul Apostinni zice că a mai expediat un colet în afară de lovele. Ne trimisese un informator de lichidat. Asta înseamnă unsprezece…

— La. Dracu şi la toţi dracii! răcni Stanno apucând brusc

telefonul şi lovind imediat într-o tastă ca să intre pe fir.

— Scuză-mă, zise el. La telefon e Joe Stanno, domnule Apostinni. Se pare că i-aţi vorbit lui Ringer şi de un alt colet?

O voce care se străduia să rămână calmă îi răspunse cu anxiozitate:

— Exact, Joe. Ştiu că nu era normal, dar se petreceau multe lucruri aici. Am observatori care mă urmăresc în seara asta şi a trebuit să evacuez cu orice preţ acel colet. Şi acum aflu de la voi că VIP-ul în negru şi-a arătat nasul. Nu ştiu ce să mai cred.

În sinea lui, Stanno tuna şi fulgera împotriva agenţilor federali şi a spaimei veşnice de ascultare a telefoanelor, de spionajul electronic şi de jargonul de neînţeles pe care toate astea îl impuneau la telefon. Îşi stăpâni cu mare greutate furia şi continuă:

— Domnule Apostinni, nu înţeleg nici un cuvânt. Suntem într-un rahat mare de tot şi n-am timp să conversez cu politeţuri şi cuvinte răsucite. Spune-mi clar ce ai să-mi spui.

Celălalt suspină şi zise:

— Spun că am prins un informator, Joe. Un tip care lucra printre noi. Am făcut tot ce-am putut să eliminăm dificultatea, dar tipul ăsta nu se lăsa înlăturat. Aşa că ţi l-am expediat. Tipii din nord sunt aici de la începutul serii, pun o mulţime de întrebări, e probabil o descindere. Am fost nevoit să mă debarasez de acel colet, Joe. Numai că, acum mă întreb dacă nu cumva voia să ajungă la VIP-ul în negru. Vreau să spun…

— Da, domnule, înţeleg foarte bine ce vrei să spui, răspunse Stanno cu o voce tulburată.

— Lucrul care mă jenează cel mai mult în acest moment este coletul neprevăzut, acel informator. Dacă tipul ăsta e din nou liber…

Stanno fluieră nervos o clipă.

— E liber, mai mult ca sigur. N-am dat de necunoscut în grămadă. Băieţii erau făcuţi bucăţi, dar după ce i-am adunat, am văzut că nu erau decât oamenii noştri, nimic în plus. Toţi zece, plus patru tipi de la mine.

— Asta mi-a spus şi Ringer. Ascultă, Joe, zise vocea pe un ton conspirativ. Îmi dau seama că cei din est vor fi atacaţi din cauza fondurilor pierdute, dar cel mai mult mă îngrijorează faptul că ne-am… distrat chiar aici cu informatorul toată ziua. Dacă tipul e cumva agent federal… Ei bine, Joe, asta ne-ar termina definitiv. Înţelegi?

— Da, domnule, răspunse Stanno. Uite ce trebuie să facem.

Să-l prindem pe VIP. Dacă reuşim, probabil că totul va fi ca la început. Nu-i aşa, domnule Apostinni?

— Tu eşti expert în domeniul ăsta, Joe. Voi face ce-mi spui.

— Atunci fă cum ţi-a spus Ringer, mormăi Stanno închizând. Să-i ia dracu' pe toţi! zise el „şefilor de echipă". Pregătiţi două maşini.

— Unde mergem, Joe?

— Tu unde crezi? La Las Vegas. Pregătim un covor roşu pentru o primire.

Covorul roşu la care se referise Joe „the Monster" era de fapt un giulgiu. Avea de gând să înfăşoare în el cadavrul lui Bob Hunter.

CAPITOLUL V

Dacă soseşti noaptea în Las Vegas şi străbaţi strada principală, *Strip,* este ca şi cum ai descoperi un oraş ieşit din „O mie şi una de nopţi”, în mijlocul Saharei. Începând de la marginea de sud a oraşului, *Strip* se întinde pe aproximativ şase kilometri, fiind o adevărată panoramă de hoteluri-cazinouri şi de moteluri luxoase, o oază de neon, de fantasme şi de erotism care captivează în primul rând privirea şi care pare că domină spaţiile deşertice din Nevada.

Oraşul propriu-zis are totuşi o origine foarte modestă. La naşterea lui Bob Hunter, Las Vegas era doar o mică aşezare în deşert, unde domina industria minieră şi care nu avea mai mult de opt mii de cetăţeni şi al cărei renume era puternic eclipsat de strălucirea oraşului Reno, care se afla mai la nord.

După treizeci de ani, Las Vegas a devenit un oraş cu două sute de mii de locuitori şi supravieţuieşte fără probleme datorită industriei legalizate a jocurilor de noroc. Căci este într-adevăr vorba de o industrie. Se estimează la patruzeci la sută numărul cetăţenilor care îşi câştigă viaţa lucrând în cazinouri. Câştigurile anuale ale caselor de jocuri se ridică la o cifră ce constituie dublul bugetului statului Nevada, iar salariile în urma acestor câştiguri furnizează o treime din impozitele percepute de fisc în acest stat.

Pe tot cuprinsul acestui stat localurile pentru joc şi turism au angajate mii de persoane şi vreo două sute de milioane de turişti pierd în jur de şapte sute de milioane de dolari în fiecare an.

Las Vegas şi *Strip* acaparează cea mai mare parte a acestei sume datorită celor cincisprezece mari hoteluri de lux şi celor cam trei sute de localuri consacrate distracţiei unui val permanent de fiinţe omeneşti în căutarea de amuzamente.

Hunter nu se temea că va fi reperat cu uşurinţă în acea mulţime şi avea foarte puţin respect pentru forţele locale ale Mafiei. Mai târziu, când pe scenă vor apărea întăririle, va fi mai atent. Până atunci, Hunter avea de îndeplinit o sarcină foarte simplă şi nu prea periculoasă pentru un vechi prieten.

Cu două zile înainte trăsese la un hotel modest din nordul oraşului şi achiziţionase o maşină, un Pontiac decapotabil pus repede în vânzare de o persoană care pierduse la joc. De acolo, Hunter făcuse o recunoaştere în tabăra inamică şi organizase

lovitura în urma căreia se alesese cu Carl Lyons; în loc de două sute cincizeci de mii de dolari.

Acum, aflat la volanul decapotabilei sale, Hunter se deplasa fără grabă pe *Strip.* Avea ochelari negri – ca toată lumea la Las Vegas, chiar şi noaptea – şi-şi pusese favoriţi. Purta un costum albastru croit dintr-o stofa elastică. Arma favorită, micul Beretta achiziţionat din Franţa, se afla la subsuoară într-un toc de piele special, discret dar gata să reacţioneze.

Erau orele două dimineaţa, iar artera principală a oraşului era plină de activitate. În faţa lui, înălţându-se strălucitor, printre neoane mai modeste, se afla hotelul unde trebuia, să se ducă. Firma hotelului de lux lăuda hazul nebun al comicului care îşi prezenta noul număr de cabaret, „omul cel mai spiritual din Statele Unite, Tommy Anders”. Hunter trebuia să se întâlnească cu Tommy Anders.

Hunter lăsă în mâinile unei adevărate echipe de angajaţi, parcarea decapotabilei şi intră, alături de alte persoane, în holul hotelului. Totuşi recepţia nu semăna deloc cu cea a majorităţii marilor hoteluri clasice. Într-un colţ era un birou cu aspect modest unde se aflau doi recepţioneri cu priviri agere. Din acel loc puteai s-o iei în două direcţii. Prima ducea spre cele trei sute de camere şi cinci sute de bungalouri din jurul piscinei luminate; a doua te purta spre sălile de joc, trecând printre jocurile mecanice din bar, unde puteai să sorbi un pahar de whisky cu un dolar şi zece cenţi şi să joci la bingo. Un culoar mult mai mare şi mai impresionant ducea spre sălile mari, iar dincolo de ele, la restaurantul-cabaret.

Trei oameni, îmbrăcaţi în uniformele celor de la *Clark County Sheriff's Department,* stăteau lângă un birou mai mic, aflat lângă uşă. Hunter ştia că erau poliţişti care lucrau pentru cazinouri în afara orelor de serviciu. Hunter se îndreptă imediat spre acest birou unde arătă Beretta şi diferite acte de identificare.

— Cum e atmosfera? întrebă el foarte liniştit.

— Calmă, foarte calmă, domnule, îi răspunse tânărul *deputy* bronzat care părea să fie şef.

Se uită cu atenţie la acte, apoi la Hunter şi zise:

— Perfect, domnule. Vă mulţumesc că aţi trecut pe-aici.

Hunter luă înapoi actele şi puse arma la locul ei.

— Mai sunt şi alţii înăuntru? întrebă el.

— Doi dintre colegii dumneavoastră au sosit acum o jumătate de oră, răspunse şeful. Ce s-a întâmplat?

— Rutină, răspunse Hunter. Chestiile periodice, atâta tot.

Făcu un semn cu capul spre ceilalţi doi şi plecă în direcţia cazinoului.

În sala de joc nu era multă lume, ceea ce era normal la acea oră târzie la care celebrul comic îşi prezenta numărul în sala de mese-cabaret. Ambianţa era glacială şi nimeni nu părea să se amuze. Era ceasul marilor jucători şi al marilor ghinionişti care încercau cu disperare să-şi recâştige banii pierduţi. Supraveghetorii se plimbau cu nervozitate pe sectoarele lor, vorbind cu crupierii care nu mai lucrau şi dirijând ici şi colo băieţii de serviciu hotelier ca să simuleze o aparenţă de activitate.

Hunter străbătu sala mare şi arătă o legitimaţie la intrarea în sala de mese. Sala era aproape plină şi mulţimea se afla pe mâinile abile ale personajului de pe scenă, omul cel mai spiritual din Statele Unite.

Un chelner se strâmbă văzând legitimaţia lui Hunter şi zise:

— Îmi pare rău, nu mai simt mese.

— N-am nevoie, zise Hunter pătrunzând în sală printre spectatori.

Cu microfonul în mână, Anders se afla în centrul scenei, inundat de lumina unui spot roşu. Chiar şi din locul în care se afla, Hunter putu să vadă că avea un plasture pe faţă şi un pomet vânăt şi umflat. Era înconjurat de un roi de *show-girls* goale, şi se plimba printre ele adresându-se spectatorilor.

Hunter străbătu culoarul cel mai apropiat de margine, traversă sala şi trecu apoi în spatele scenei, în culise. Se pomeni într-o ambianţă tipică unui mare teatru în plină activitate. Un grup rock se instala în spatele unei cortine şi tehnicienii se agitau pregătind numărul următor; alte *show-girls* se plimbau peste tot pe jumătate dezbrăcate şi, acoperind toată această zarvă se putea auzi vocea newyorkeză cu accente de Brooklyn a lui Tommy Anders.

Anders era cunoscut de mai mulţi ani şi se bucura de o mare popularitate. Jucase în câteva filme, apăruse de nenumărate ori la televiziune dar, după cum spuneau publicaţiile specializate, perioada de la Las Vegas constituia adevărata consacrare a micului umorist caustic care îşi scria singur monologurile şi avea temeritatea să atace prejudecăţile etnice ale Statelor Unite.

„Eu nu sunt rasist dar…” devenise o frază celebră, una dintre frazele cheie ale lui Tommy Anders, care spunea cu aceeaşi dezinvoltură: „Eu nu sunt antirasist dar…”

Hunter răsese deseori auzind remarcile lui acide. Aşa că, acum stătea cuminte ca să asculte vocea cunoscută care zicea:

— Să ştiţi că eu nu sunt antirasist, dar…

Se oprea ca să-i lase pe spectatori să râdă.

— … dar am aflat de curând că la Hollywood se face un nou film cu gangsteri. Sunt sigur că toţi vă amintiţi de Eliot Ness şi de Incoruptibili… Ei bine, Ness s-ar face de ruşine azi la Hollywood. Nu mă credeţi? Filmul se numeşte… *Ghinionistii.* Numele tuturor criminalilor au fost schimbate ca să fie protejaţi producătorii. Da, da, vorbesc serios, nu râdeţi… Lee Van Cleef joacă pe eroul principal, rolul unui agent FBI sadic, autor a numeroase brutalităţi. Dar Lee Marvin e creierul diabolic de la prefectură. Cine credeţi că e omul rău, inamicul public numărul unu? Să vă spun eu… E Dustin Hoffman. El joacă rolul unui coregraf şi şansonetist care s-a săturat până peste cap ca tipii de la FBI să-l supravegheze şi să-i asculte telefonul. Tot timpul e urmărit prin gaura cheii sau cu ajutorul unor camere de luat vederi cu circuit închis. I s-au aranjat nişte probe trucate, adică, vezi Doamne, că ar fi dat LSD unei prostituate gravide care are paisprezece ani. Sora lui. Nu, ea nu face parte dintre ghinionişti. Hoffman face parte, el luptă împotriva unei poliţii corupte şi brutale. Credeţi că glumesc? N-am de ce! Am aflat mai adineauri că puţin a lipsit ca Paramount să fie obligat să schimbe numele filmului *Naşul* şi să-i zică *Suveranul.* Se pare că în lumea spectacolului există un grup de atei care se revoltă împotriva numelor religioase. Nu vă păcălesc, ştiţi bine că nu sunt rasist. Paramount a scos deja din scenariu cuvântul Mafie, iar personajelor li s-au dat nume anglo-saxone. Mario Puzo, autorul, a devenit Marion Push. Râdeţi, dar asta e situaţia azi în Statele Unite. O să-mi spuneţi că nu e nimic rău în asta. O.K., chiar şi băieţii care formează majoritatea tăcută o fac. Marion Michael Morrison a devenit John Wayne. Nici el nu e rasist. Şi, vă întreb eu, ce dă mai bine pe afiş, Archibald Leach sau Cary Grant? Şi cine s-ar duce să vadă un film cu Joseph Levitch? În nici un caz fanii lui Jerry Lewis. Şi nu numai actorii fac asta. Un tip pe care îl chema Sam Goldfish şi-a schimbat şi el numele. De ce? Pentru că Metro-Goldfish-Mayer sună ca dracu! Chestia asta o facem toţi. Chiar şi italienii. Frankie Lovecchio se numeşte Frankie Laine şi Vito Farinola se numeşte Vie Damone. Chestia asta a început cu mult înaintea *Naşului…* pardon, *Suveranului.*

Se apleacă înainte şi se preface că vorbeşte cu un om din sală.

— Pe cine reprezentaţi, domnule? SIR-ul? Societatea pentru întoarcerea Regaliştilor. Şi vă manifestaţi împotriva titlului *Suveranul?*

Anders se strâmbă, sala râde, şi revine în centrul scenei.

— Lucrurile sunt grave în America din zilele noastre, doamnelor şi domnilor. Etichetele au să ne înnebunească. Toată lumea devine de o susceptibilitate dementă. Dacă deschizi uşa unei femei cumsecade, primeşti o scrisoare plină de injurii din partea Mişcării de Eliberare a Femeilor. Se pare că acest grup doreşte revenirea la sistemul de matriarhat. Toate aceste tendinţe datează de mulţi ani. Militanţii pentru drepturi civice au cerut să nu se mai machieze nimeni în negru. Au avut câştig de cauză, ceea ce e bine, şi aceste roluri au început să fie jucate de actori negri, ceea ce e şi mai bine. Apoi militanţii au cerut să nu mai existe roluri de negri dacă nu flatează rasa. Fără grădinari, şoferi, valeţi, fără... idioţi. Vă daţi deci seama că teama scârţâie rău de tot la Hollywood? Ar trebui să vedeţi ce mutră fac interpreţii negri pentru că nu mai primesc rolurile lor de grădinari, de şoferi şi de valeţi. Să ştiţi că eu nu sunt rasist dar... ce se petrece în ţara noastră în acest moment? Ce s-ar întâmpla dacă ne-am grupa toţi în mici mişcări militante şi ne-am pierde facultatea de a râde unii de ceilalţi? În curând ar trebui să rescriem toate cărţile de istorie. Sclavia n-ar fi existat niciodată, nici irlandezii cu gura mare, nici polonezii imbecili, nici englezii superiori, nici mexicanii puturoşi... Unde-am ajunge?

Anders pare să fi uitat că se află pe scenă să facă oamenii să râdă şi, efectiv, nimeni nu mai râde. Liniştea e desăvârşită.

— Toţi suntem obligaţi să fim atenţi la imaginea celorlalţi. Nu mai poţi vorbi de Al Capone că se revoltă italo-americanii. În cărţile lor de istorie probabil că va fi numit Alffed Capingwell, şi va fi descris ca fiind copilaşul amărât al unor bogătani, victimă a brutalităţilor poliţiei. Nu a poliţiei americane, nu, pentru că Societatea pentru Protejarea Personalului Poliţist va avea un cuvânt greu de spus. Va trebui să-l facă victima canadienilor. Până la urmă, merită să faci asta. Dar ce se-ntâmplă la noi? Să vă spun eu. Credeţi că mă cheamă Tommy Anders, nu? Ei bine, nu! Am aranjat asta cu mulţi ani înainte. Mă cheamă de fapt Giuseppe Androsepitone. E un nume italian frumos dar n-ar suna deloc bine pe un afiş. Şi s-ar putea crede că numele meu mi-ar oferi unele drepturi într-un anume mediu al societăţii americane, nu? Ei bine, nici vorbă de asta! În urmă cu câteva ceasuri, aici, afară, au sărit pe mine doi gangsteri. Acum, să fim cinstiţi... nu doi italieni respectuoşi. Am o gaură imaginară în cap şi sub plasture nişte răni care nu există. Şi probabil că umflătura asta de sub ochi mi-am făcut-o când mă machiam. Vedeţi, am fost

atacat de doi italieni respectuoşi care nu fac deloc parte din acea mitologică mafie. Ăsta e adevărul. Întrebaţi-l pe procurorul general al Statelor Unite. El a interzis FBI-ului să menţioneze numele Mafiei în rapoarte. Compania Ford Motor a promis să nu mai comanditeze emisiuni de televiziune în care s-ar putea auzi cuvintele Mafia sau Cosa Nostra. Iată deci că istoria se rescrie deja. Iar eu am fost bătut măr de două torpile italiene care sunt doar un mit. Mitul m-a aşteptat în întuneric şi mi-a tras o mamă de bătaie pentru că stric imaginea publică italiană. Eu care vreau doar să-i fac pe oameni să zâmbească. Cei doi tipi inexistenţi, care-şi petrec viaţa bumbăcind omenii cu bâta, protejează această imagine. E logic, nu? Nu, nu zâmbiţi. Nici eu. Chiar dacă am fost bătut de doi indivizi imaginari care nu aparţin unei Mafii mitologice. Nici măcar acum nu râd, şi totuşi e povestea cea mai dementă pe care am povestit-o vreodată. Doamnelor şi domnilor, trebuie să vă spun că există lucruri mai rele decât o imagine publică proastă; e vorba de persoane rele. Şi aceste persoane există chiar dacă refuzăm să le numim, chiar dacă începem să recreăm cărţile de istorie. Chiar dacă ne ascundem capetele ca struţul în nisip. Aş vrea să vă mai spun ceva înainte de a vă părăsi în seara asta. V-am întrebat adineauri ce nu merge în ţara noastră. Am să vă spun. Am pus-o de mămăligă! Suntem preocupaţi atât de mult de imaginea noastră încât pierdem din vedere lucrurile importante. Vă spun de ani de zile că nu sunt rasist, şi e adevărat, dar sunt al naibii de conştient de rase. Şi vă spun că mie nu mi-e ruşine că sunt italian, nu simt totdeauna mândru de asta dar nu mi-a fost niciodată ruşine. Nu mi-e ruşine decât de cei cărora le e ruşine că sunt italieni sau mexicani, negri sau polonezi… Căci Statele Unite au fost întemeiate de toate aceste etnii, tocmai ca să aibă dreptul să fie ceea ce sunt. Aşa că vă dau un sfat. Ia gândiţi-vă a imaginea voastră de anglo-saxoni protestanţi. Aţi stat bine-mersi în timp ce italienii au devenit respectuoşi, polonezii politicoşi şi negrii nobili. Iar Aleşii Domnului au început să ocupe cele mai mari posturi din ţara noastră. Aşa că anglo-saxonii ar trebui să se pună puţin pe treabă pentru propria lor imagine, că altfel vom ajunge chiar azi în rahat. Sunt Giuseppe Androsepitone care vă spune bună seara şi Domnul să vă binecuvânteze. Şi fiţi atenţi la domnii din Mafia asta fictivă. Cei puţin atâta timp cât nu se amestecă în treaba asta Giovanni Battista Montini. Cum, nu ştiţi cine e Giovanni Battista Montini? Păi, e papa Paul al VI-lea.

Anders părăsi scena în aclamaţiile sălii, îl evită pe regizor care

voia să-l facă să se întoarcă pe scenă şi trecu prin faţa lui Hunter ca să ajungă în cabina lui.

Strecurându-se printre persoanele din culise, Hunter se ţinu aproape de actor. Doi bărbaţi cu o înfăţişare napolitană aşteptau lângă cabina lui, cu spatele sprijinit de perete. Anders îi văzu, se opri, întoarse capul, îl văzu pe Hunter, suspină resemnat şi-şi continuă drumul.

Hunter era în urma lui când ajunse lângă uşa cabinei. Cei doi haidamaci vrură să intre în cabina actorului, dar Hunter le bară calea. Îl îmbrânci pe primul spre peretele din faţă şi se uită la al doilea cu o privire ucigaşă.

— Căraţi-vă, le zise el printre dinţi.

Anders se afla în cabina lui şi se uita cu nervozitate la cei trei bărbaţi. Omul împins de Hunter scoase o măciucă de cauciuc iar celălalt se uita la Hunter cu o privire criminală.

Actorul schiţă un zâmbet şi zise:

— Doar n-o să vă bateţi din cauza mea, nu?

Haidamacul cu măciuca făcu un pas înainte şi se adresă lui Hunter:

— Fă paşi, idiotule. N-avem nevoie de tine.

Hunter îşi desfăcu puţin haina şi îi arătă mânerul armei.

— Haide, zise el, încearcă să mă evacuezi!

Al doilea mafiot examină faţa lui Hunter timp de câteva secunde. Când văzu Beretta, exclamă:

— La dracu, el e!

Apoi făcu un gest fatal, băgând mâna în haină să-şi scoată arma.

Beretta ieşi prima la iveală şi scoase o flamă mică prin surdină. Glonţul îşi croi drum prin ochiul tipului. Capul nefericitului căzu pe piept. Moartea fusese instantanee.

Hunter susţinu cadavrul şi îndreptă arma spre celălalt mafiot. Apoi trecu povara în braţele lui.

— Ia-l!

— Ce să fac cu el? se tângui el cu o voce înspăimântată…

— Unde-l punem, Anders? întrebă calm Hunter.

Actorul deschise uşa şi aruncă o privire pe culoar. Nu era nimeni.

— În fundul culoarului e o cabină goală, zise el. Vă rog. Nu-l lăsaţi la mine!

— Arată-ne, zise Hunter.

Anders o porni înainte, după el venea mafiotul care-şi căra colegul, iar Hunter rămase la urmă. Intrară într-o încăpere mică

şi goală. Mafiotul întrebă cu o voce gâfâită:

— Ce facem aici? Ce s-a întâmplat?

Hunter nu răspunse, dar îl întrebă pe Anders:

— Ăştia sunt cei doi care te-au bătut?

— Da, ei sunt, răspunse actorul cu un glas sugrumat.

Beretta trase încă o dată şi cei doi mafioţi se prăbuşiră.

Hunter îl împinse pe Anders pe culoar.

— O.K, să mergem!

Anders intră în cabina lui cenuşiu la faţă. Se îndreptă imediat spre masa de machiaj, deschise un sertar şi scoase o sticlă de Jim Beam, apoi se întoarse spre Hunter şi se uită la el speriat.

— Pe toţi dracii! murmură el.

Hunter închise uşa şi-i zise:

— Am venit într-o vizită amicală, Anders. Avem ceva de vorbit.

— Stai o secundă, spuse actorul prăbuşindu-se pe un scaun. Te implor, să nu mai vii niciodată să mă vizitezi când eşti enervat!

— Un tip pe nume Autry mi-a cerut să vin la tine. Nu putea să vină el. Era aproape în aceeaşi stare ca „amicii” noştri de dincolo.

Anders ridică imediat capul şi se uită ţintă la Hunter.

— Ce vrei să spui? Ce-a păţit?

— Cineva l-a aranjat bine. Probabil tot amicii tăi.

— Cum adică, amicii *mei?*

— Ai mei nu sunt în nici un caz.

Actorul se uita uluit la faţa lui Hunter încercând să înţeleagă.

— Deci nu faci parte din Organizaţie, zise el.

Hunter schiţă un zâmbet.

— Nu chiar, răspunse el scoţându-şi ochelarii de soare o clipă, apoi punându-i la loc.

Actorul se ridicase pe jumătate din scaun şi ochii lui cuprinşi de panică se luminară.

— Să nu spui că eşti…

— Spune-mi pur şi simplu Frankie, sugeră el. Să ne cărăbănim de-aici. Cred că avem ceva de vorbit.

Anders se uită la Hunter nesigur.

— Deci nici tu nu eşti un mit?

— Deocamdată, dar lucrurile s-ar putea schimba dacă mai stau mult pe-aici.

— Pe toţi dracii, domnule Hunter!… Adică Frankie… eu, nu… evident, toată lumea îşi schimbă numele. Bineînţeles. Da, ştiu un loc liniştit. Fetele Rangers mi-au dat cheia bungaloului lor după

ce am fost bătut de cei doi malaci. Dacă într-o zi vrei să fii gardă de corp, să te gândeşti la mine.

Hunter zâmbi şi porni în urma actorului care începuse să-şi revină după şocul prin care trecuse şi se pregătea să înfrunte din nou viaţa. Trecură prin culise şi intrară în bucătărie ca să ajungă la bungalourile care se aflau de cealaltă parte a hotelului. Anders pronunţa tot timpul frânturi de replici ironice despre violenţa imaginară din America.

Dar Hunter nu se mai gândea la numărul actorului, ci la numărul pe care va fi obligat să-l susţină în faţa unui public sinistru.

CAPITOLUL VI

Bungaloul era format dintr-un dormitor şi un salonaş cu o chicinetă-bar, vrând să semene cu o colibă mexicană. Numai fereastra mare care dădea spre piscină strica veridicitatea aspectului exterior. Un pat mare, tip dulap care putea fi ridicat şi coborât, ocupa cea mai mare parte a salonaşului.

Hunter cercetă rapid bungaloul şi găsi doar o mulţime de haine de femeie. Valize deschise zăceau în ambele încăperi şi în sala de baie erau întinse sfori de care atârnau o mulţime de ciorapi, sutiene şi chiloţei. Cele două dulapuri erau pline ochi cu tot felul de costume de scenă. Pe jos erau împrăştiate cizme, sandale, tenişi, pantofi cu toc jos.

Hunter îşi termină cercetările şi se întoarse în salon, unde îl găsi pe Anders la bar, ocupat cu două pahare mari.

— Ia să vedem ce alegi! zise actorul. Whisky cu sifon sau sifon cu whisky?

— Mulţumesc, nimic, răspunse Hunter. Câte sunt fetele astea, Anders?

— Ranger Girls? Sunt patru, una mai frumoasă decât alta, şi pe deasupra pline de talent. Numărul lor debutează mâine. Cântă, dansează, povestesc chestii haioase, în fine, sunt foarte mişto.

Hunter avea impresia că vorbea repede ca să se calmeze puţin.

— Cântă la vreo cincisprezece instrumente muzicale. Au venit cu câteva zile înainte ca să vadă celelalte spectacole de pe *Strip.* E o veche tradiţie în lumea spectacolului. Marea problemă e că toţi urcă pe scenă aproape la aceeaşi oră, de aceea trebuie să vii cu câteva zile mai înainte de a-ţi începe numărul. Sunt nişte fete de toată isprava, Hunter. Am jucat în acelaşi spectacol la Miami, la Tahoe, la San Juan… peste tot. Am devenit buni prieteni. M-au văzut când eram bătut, în urmă cu câteva ore, şi datorită lor nu arăt mai rău. Au început să ţipe, haidamacii au şters-o iar fetele m-au adus aici şi au chemat un doctor. Mi-au dat cheia lor şi mi-au spus să rămân aici cât timp vreau, apoi au plecat să vizioneze un spectacol. Aşa e în *show-business.* Ce altceva mai vrei să ştii?

— Ce au cu tine? Şi să nu-mi spui că nu le place numărul tău.

— Dacă iei în consideraţie numărul meu, e chiar ciudat că nu sunt omorât de două ori pe noapte!

— Ştii ce vreau să spun.

Anders suspină şi luă o gură zdravănă de whisky cu gheaţă.

— Mda. Mafia. Mafia inexistentă. Dacă zici că te-a trimis Autry, atunci ar trebui să ştii ce nu merge.

— N-a avut forţa să facă digresiuni. Mi-a spus doar că ai probleme cu mafioţii şi că deocamdată nu vrei să spui nimic poliţiei.

— Să ştii că mi-au trebuit cincisprezece ani să ajung unde mă aflu, şi a fost greu, te rog să mă crezi. Dacă gangsterii ăştia au impresia că am să cedez chiar acum, se înşală amarnic. Toată viaţa m-am bătut cu tipi ca ei, am crescut pe stradă ca şi ei, şi totuşi crezusem că toate astea s-au sfârşit. Dar nici vorbă. Nu poţi scăpa din universul lor.

— Care gangsteri? Mafioţii?

— Mda, miturile. Au obţinut controlul agenţiei mele artistice. Sunt la ASA din ’62 şi tot timpul a fost foarte bine. Dar acum…

— ASA? întrebă Hunter.

— *American Show Association.* Se ocupă de actori ca mine, ne găseşte de lucru în lumea întreagă şi totdeauna au fost cei mai buni. Dar am aflat că unul dintre asociaţi a cedat partea lui Mafiei. Acum lucrează pentru ei ca salariat, cel puţin aşa cred. Să ştii că eu nu sunt rasist dar…

— De ce-ţi faci griji, Anders? Ce-ţi pasă cine e impresarul tău din moment ce-ţi obţine cele mai bune angajamente?

— Hunter, ştii foarte bine că lucrurile nu se întâmplă aşa. Vrei fapte? Dacă Mafia pune gheara pe tine, ai încurcat-o, şi nu mai poţi scăpa decât într-un singur fel. Până la urmă te aruncă ca pe o şosetă murdară.

— De exemplu?

— Haide să vedem un exemplu. De ani de zile am un număr sezonier la *Fountains* din Miami. Îl cunosc bine pe patron, suntem ca nişte vechi prieteni. De câte ori trec pe-acolo, mă găzduieşte ca pe un prinţ. Chestia asta durează de cinci ani, înţelegi?

— Înţeleg. Continuă.

— Iarna trecută, adio tradiţii! Tommy Anders nu mai deschide programul la *Fountains.* ASA îmi spune că e timpul să schimb hotelul. Bun, nu mi-a făcut plăcere, dar am acceptat. Am plecat la San Juan şi am bătut hotelurile din insulă timp de două luni. Luna trecută, întorcându-mă, trag la *Fountains.* Să spunem că n-am fost primit ca un prinţ. Adio prietenie! Până la urmă am reuşit să-l prind pe vechiul meu amic, Jake, în biroul lui. Îl întreb ce s-a întâmplat şi el îmi spune. Eşti gata s-asculţi?

— Sunt gata.

— Murea de spaimă. Mi-a spus că pot să mă duc la naiba dar că nu va intra în jocul meu. Refuză amestecul Mafiei în treburile lui şi nu va mai angaja niciodată pe nimeni de la ASA. Şi asta nu-l bucura, pentru că cei mai buni comici sunt la ei. Mie nu-mi venea să cred. În cele din urmă reuşesc să scot de la el câteva amănunte. Au venit la el cu scandal. Bineînţeles că-l pot avea pe Tommy Anders pentru deschiderea sezonului, dar în condiţii noi. Mai întâi, cei de la ASA nu-i puteau suferi pe unii dintre furnizorii care aprovizionau *Fountains.* Mai ales pe unii furnizori de alcool, şi chiar şi pe cei care se ocupă cu spălatul aşternuturilor şi cu curăţenia. Îi dau lui Jake o listă lungă cu furnizorii acreditaţi de Mafie, iar dacă vrea să obţină actori de la ASA, trebuie să lucreze numai cu oamenii de pe listă. Pe scurt, Jake i-a dat afară. Şi, fireşte, pe mine odată cu ei. Nu-mi venea să cred, Hunter. Nu ştiam ce să-i răspund. Mi-am revăzut angajamentele şi am constatat că avusesem un sezon cam ciudat. Până atunci nu-mi dădusem seama, dar jucasem numai în hoteluri noi. În fine, noi pentru mine. Aşa că am început să pun întrebări. Chiar m-am dus la poliţia din Miami. La *Dade County Public Safety Department,* la şerif. Am vorbit cu un tip specializat în astfel de cazuri. Doamne, Hunter, ce-a putut să-ne povestească! Oamenilor normali nu le-ar veni să creadă. Pe scurt, am înţeles repede. N-am jucat decât în hotelurile care erau combinate cu Mafia şi pe care ASA le ţinea zdravăn de gât. Nu vreau să spun că aceste localuri aparţin Mafiei, dar Mafia le controlează. Tipii ăştia îşi construiesc un imperiu în lumea spectacolului, Hunter, şi pot să-ţi spun că după ce au pus gheara pe ASA, se ocupă şi de celelalte agenţii. Îşi construiesc un imperiu al alcoolului, al prostituţiei, al crăpelniţei, al jocurilor mecanice, al serviciilor, al mâinii de lucru... tot! Tipul de la Miami mi-a spus că toate antreprizele de pe lista dată de ASA aparţin Mafiei. Se folosesc de proşti ca mine ca să reuşească să se infiltreze. Şi asta nu e tot, căci am şi motive personale să mă plâng.

— Eşti vândut mai ieftin, zise Hunter.

— Exact. Încasează un procentaj din onorariile mele, bun. Dar asta nu înseamnă nimic pentru ei. M-ar vinde pentru trei dolari şi jumătate dacă asta ar fi spre folosul lor. Totuşi nu asta mă îngrijorează cel mai mult. N-am pretenţii că sunt nobil dar chestia asta e mai importantă decât Tommy Anders. Eşti pregătit pentru marea veste?

Hunter zâmbi amar.

— Aştept.

— ASA e peste tot. Are artişti pe Broadway, la televiziune, în lumea cinematografului. Te gândeşti automat la ei – atât sunt de importanţi. Ştii ce înseamnă asta? Mafia imaginară va controla în curând tot *show-business-ul* american.

Hunter nu răspunse nimic şi aprinse o ţigară. Se strâmbă şi privi rotocoalele de fum care se ridicau spre tavan.

După un moment de tăcere, actorul îl întrebă:

— Nu mă crezi, nu?

— Ba dimpotrivă, răspunse Hunter.

— Evident, asta ar putea să nu ţi se pară foarte important dar… Da, ştiu, *show-business-ul* nu reprezintă decât o minoritate infimă, dar de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi spun că Mafia ar putea controla televiziunea, cinematograful etc.… şi simt cum mi se strânge stomacul de spaimă.

— Al meu la fel, zise Hunter ridicându-se. Care e stadiul relaţiilor tale cu ASA?

— Aici intervine Autry, răspunse Anders. Am depus o plângere la sindicatul actorilor. Mi l-au trimis pe Autry care trebuia să-mi pună întrebări şi să facă o mică anchetă. Mi-a zis să stau cuminte până face cercetările de rigoare şi să nu mai vorbesc de Mafie.

„Deci asta era”, îşi zise Hunter. Federalii făceau o anchetă folosindu-se de poliţiştii locali. „Caruselul californian”, de care îi vorbise Lyons, era probabil numele de cod al acestei operaţiuni.

— ASA ţi-a găsit acest angajament? întrebă Hunter.

— Nici vorbă! răspunse actorul. Le-am spus să se ducă la dracu. Sindicatul actorilor a intervenit ca să-mi permită să-mi găsesc singur angajamente până la încheierea contractului cu ei.

— Şi până atunci, bătaie la cataramă! zise Hunter.

— Ei, da. Drept să spun, credeam că sunt prea cunoscut ca să-mi facă chestii de-astea, dar m-am trezit repede la realitate.

— Continui totuşi să-i „ataci”.

— Bineînţeles! E singura armă de apărare care mi-a rămas. Cu cât mă voi face mai remarcat de marele public, cu atât le va fi mai greu mafioţilor să mă lichideze fără să aibă necazuri. Ar fi prea bătător la ochi, nu?

— Habar n-am, răspunse Hunter cu amărăciune. După părerea mea, cea mai bună apărare ar fi cooperarea cu Autry. Ceea ce mă face să cred că mai devreme sau mai târziu vor fi descoperite cele două cadavre. Poliţia îţi va pune măcar câteva întrebări. Şi vei spune adevărul.

— Dar n-aş vrea să…

— Nu-ţi face griji pentru mine. Spune-le ce s-a întâmplat şi nu te gândi la mine. Conform dosarelor lor, sunt deja un asasin notoriu. Două asasinate în plus nu schimbă nimic pentru mine. Şi ar fi şi mai bine dacă le-ai telefona chiar tu, Anders. Imediat ce-mi vei spune…

Hunter se opri brusc şi se întoarse rapid spre sursa de zgomot din spatele lor, gata să tragă cu Beretta.

Patru fete superbe stăteau în cadrul uşii, încremenite locului, uluite de o astfel de primire.

— E O.K., fetelor, zise repede Anders. Intraţi şi închideţi uşa.

O blondă cu ochi imenşi le împinse de la spate pe celelalte trei şi închise uşa. Toate patru erau superbe, iar Hunter nu era insensibil la farmecele lor, dar se uită la ele cu o privire „disciplinată” şi-şi aranjă la loc haina.

Toate erau îmbrăcate în şorturi şi bluze transparente decoltate, ceea ce le permitea să-şi expună picioarele lungi şi alte părţi ale frumoasei lor anatomii. Hunter se întreba cum de puteau să se plimbe astfel în public fără să fie violate.

Le întoarse spatele şi bombăni:

— Anders, să plecăm de-aici.

Blonda se apropiase şi îi simţea deja privirea aţintită asupra lui.

— E mai bine să nu vă mişcaţi de-aici, zise ea cu o voce frumos modulată. Am trecut prin hol. E o stare de alarmă.

— Asta nu mă miră deloc, răspunse Hunter imaginându-şi distrugerile provocate de trecerea surprinzătorului cvartet.

— Fetele sunt O.K., Hun… Frankie, zise Anders.

— Un motiv în plus ca să nu le amestecăm în povestea asta.

— Suntem deja amestecate, zise o brunetă cu ochi umezi venind lângă bar şi lipindu-şi şoldul de Hunter.

Fata îi zâmbi lui Anders.

— Văd că mi-ai urmat sfatul, Tommy. O gardă de corp e o chestie foarte eficace.

— Ciudată gardă de corp, zise blonda scoţând uşor ochelarii de soare ai lui Hunter. Stare de alarmă înseamnă poliţie, amice. Vrei să auzi urmarea?

Hunter îşi luă înapoi ochelarii şi îi puse în buzunar.

— Bine, s-auzim.

— Mai întâi prezentările, răspunse blonda. Tommy, cine e acest Adonis înarmat?

Anders se uită la Hunter cu un aer nesigur.

— Ştie, mormăi Hunter.

Ea începu să râdă uşurel.

— Într-adevăr domnule, ştiu. Omul de fier, Justiţiarul, Robin Hood al Timpurilor Moderne. În orice caz, ai ales un loc ciudat pentru o execuţie. Culisele sunt pline de sânge, două cadavre zac într-o cabină nefolosită şi poliţaii mişună prin toate colţurile.

Mângâie reverele costumului lui Hunter şi adăugă:

— Oamenii şerifului caută un bărbat în costum albastru care s-a prezentat mai devreme cu o legitimaţie de agent de siguranţă al cazinourilor.

— E uimitor, zise Hunter.

— Nu-i aşa? Petele de sânge de pe costum vă fac atât de prost dispus?

— Las-o baltă, Toby, zise Anders. Mi-a salvat viaţa.

Apoi se adresă lui Hunter:

— Bob, ţi-o prezint pe Toby Ranger. Nu-i spune aiureli că nu ţine.

Hunter îi întinse mâna şi-i propuse:

— Facem pace?

— Războiul a fost scurt, răspunse ea înainte de a completa prezentările.

Bruneta al cărei şold îl atingea uşor pe cel al lui Hunter se numea Georgette Chebleu, o canadiană care, după toate aparenţele, adora contactele corporale. A treia, care avea părul roşu şi faţa serioasă, se numea Smiley Dublin. Ultima, Sally Palmer, avea părul şaten, ochi de păpuşă şi privirea nevinovată a unei provinciale.

Toate erau înalte şi extrem de frumoase, iar pentru Hunter nu era nevoie să le vadă pe scenă ca să-şi dea seama că vor arăta foarte bine sub lumina reflectoarelor, căci fetele parcă radiau talent.

— Nu ne plimbăm aşa tot timpul, zise Sally Palmer. Dar e prima noastră apariţie la Las Vegas şi am vrut să ne facem puţin remarcate.

— În privinţa asta nu trebuie să vă faceţi griji, îi zise Hunter înainte de a se întoarce spre Anders. Mai dă-mi câteva nume şi voi pleca.

— Ce nume? întrebă blonda mai înainte ca Anders să poată deschide gura.

— Lasă-ne, frumuseţe, zise Hunter fără s-o privească.

Se uită la Anders cu o privire dură în timp ce se gândea cât de mult i-ar fi plăcut să se poată relaxa cu acele fete.

— Numele, Anders! insistă el.

— Pacea a fost de scurtă durată, zise blonda. Nu-i spune nimic, Tommy.

— Vă implor, zise actorul, nu vă mai înţepaţi reciproc.

Luă din portofel o hârtie împăturită şi i-o întinse lui Hunter zicându-i:

— Testamentul meu. Şi ultimul meu monolog. Păstrează-l, mai am destule copii.

Hunter îşi aruncă privirea pe pagină apoi o puse în buzunar.

— O.K, zise el. Dă telefonul de care am vorbit.

— Care telefon? întrebă Toby.

— Ar vrea să dau telefon la poliţie să denunţ cele două... asasinate.

— E prea târziu, răspunse ea.

— Încă nu, zise Hunter. Du-te în holul hotelului şi caută un poliţist. Fii nervos, cuprins de panică. Te-am forţat să părăseşti cazinoul şi te-am dus în parcare ca să-ţi pun tot felul de întrebări, apoi ţi-am dat drumul. Ai văzut doar cum au fost omorâţi mafioţii, altceva nu ştii nimic.

— Nu, nu ştiu nimic altceva, mormăi Anders golind paharul şi trecând de cealaltă parte a barului.

Toby îl opri.

— O clipă, zise ea. Chestia asta e foarte bine pentru tine, dar ce face cu Lupu' Rău'?

Se uită la Hunter şi adăugă:

— Ai impresia că eşti şi Omul Invizibil?

— Aproape, zise Hunter zâmbindu-i. Nu vă faceţi griji, am plecat.

— „Aproape", nu e suficient, îi zise ea. N-ai fost atent la ce-am spus. Am spus că locul ăsta e plin de poliţişti. I-am auzit vorbind. Au blocat toate ieşirile. Şi vor începe să scotocească cameră cu cameră. Şi ştiu ce caută.

Hunter se gândi o clipă.

— Ce sugerezi?

Ea îi zâmbi şi zise:

— Haideţi, fetelor! E ora schimbatului. Bikini transparenţi.

Apoi către Hunter:

— În pielea goală.

— Nu sunt Omul Invizibil, mărturisi ei.

— Ştiu, dar eşti tare drăguţ când roşeşti. Nu-ţi face griji, doar ne vom scălda.

După două minute, patru fete aproape goale ieşiră din patio. Vreo zece clienţi încă mai sorbeau ultimul pahar lângă piscină.

Aceştia întoarseră capul ca să vadă mai bine, iar un bătrân se ridică pur şi simplu în picioare să se bucure mai bine de spectacol.

Două dintre ele urcară pe trambulina mare şi începură să danseze frenetic în timp ce celelalte două făceau acelaşi număr pe marginea apei.

Un poliţist în uniformă ieşi în patio cu braţele încrucişate, cu ochii ridicaţi spre trambulina mare.

Nimeni nu văzu silueta unui bărbat înalt în slip care traversa partea umbrită din faţa bungalourilor şi aluneca discret în apă. Nimeni în afara celor patru fete. Atunci toate patru plonjară în apa caldă şi veniră în jurul lui scoţând strigăte de veselie.

În aceeaşi clipă, un bărbat traversă gâfâind holul principal şi istorisi o poveste incredibilă de răpire şi asasinat.

Hunter mai scăpase o dată fugind prin apă, dar asta se întâmplase la Miami în plin Atlantic. Se întreba dacă va putea să se descurce la fel de bine în mijlocul unei piscine, în deşertul din Nevada, înconjurat de patru creaturi de vis.

Simţi un corp lung alunecos lipindu-se de el în apă şi o voce îi zise:

— Eşti destul de frumos pentru un ucigaş.

Dintr-un motiv neştiut, Hunter se gândi brusc la ceea ce-i spusese Lyons când ajunseseră în oraş.

Blonda Toby i se agăţase de umăr şi-şi trecea degetele prin părul lui.

— Ciudat ucigaş, zise ea. Nici măcar nu şi-a luat puşcociul.

— Ba, pardon, ripostă canadianca. Are ditamai puşcociul!

— Fac şi eu ce pot, se scuză Hunter.

CAPITOLUL VII

Vito Apostinni era un mafiot prudent şi chibzuit. Aşa trebuia să fii ca să poţi supravieţui într-un mediu unde vigilenţa, diplomaţia, viclenia şi brutalitatea se impuneau zilnic. Longevitatea este puţin obişnuită în rândul patronilor de cazinouri ale Mafiei, iar *Goldduster* era cel mai vechi de acest fel. Totdeauna trebuia să fii sigur cu cine ai de-a face, mai ales când era vorba de credite şi alte privilegii. Era posibil să ai în faţă un proprietar „ignorat”, sau un prieten al acestuia, poate chiar asociatul său. Era la fel de posibil să ai de-a face cu un exilat, un „lepros”, un om devenit blestemat în jungla mişcătoare a lumii criminale.

În plus, de şaisprezece ani Vito Apostinni nu se lăsase tras pe sfoară de nici un escroc, după cum nu făcuse nici un pas greşit cu un om de bine. Un astfel de record dovedea cu uşurinţă succesul său, şi reuşea chiar să-şi regleze perfect celelalte activităţi. De exemplu, un patron de cazinou trebuia să menţină la un anumit nivel „câştigurile” sale. Dacă i se întâmpla să piardă prea mult sau să treacă printr-o perioadă nefastă, superiorii îl priveau cu suspiciune. Nu trebuia să bea prea mult, nici să chefuiască, nici să joace prea mult la propriile lui mese. Trebuia de asemenea să fie foarte atent la procentajul *skim*-ului şi la şterpelirea lui fără să fie prins de agenţii statului sau de cei de la *Internal Revenue Service,* fiscul american.

Această echilibristică era foarte importantă. Căci *skim*-ul era folosit pentru reglarea procentajelor acţionarilor „ignoraţi”, celor cărora statul nu le acorda un permis de proprietar de cazino. Adică, toţi aceia care aveau cazier judiciar. La *Gold Duster* erau vreo doisprezece acţionari ignoraţi, şi trebuia să li se arate socotelile în fiecare săptămână şi să li se dea dreptul, folosind *skim*-ul. În ciuda acestor plăţi regulate, trebuia totdeauna să se asigure fondurile negre pentru susţinerea nevoilor heteroclite ale unui cazino. În plus, într-o lume unde banii lichizi în mare cantitate permiteau nenumărate speculaţii financiare, încasările la negru ale cazinourilor erau de cea mai mare importanţă.

În ceea ce priveşte *skim*-ul, acesta pleca pe diferite căi prin ţară sau în străinătate, fie pentru cumpărarea bunăvoinţei unor magistraţi, fie pentru sporirea conturilor numerice din Elveţia sau din Panama.

Vito era un as al *skim*-ului. Pusese la cale un sistem pentru

evacuarea lui care ar fi surprins un prestidigitator. Totuşi nu era prea complicat. După un cod de semnale între crupieri, supraveghetori şi contabilii din sala din spate, se jongla cu cifrele şi fiecare masă avea registrul ei de socoteli.

Pentru profesioniştii din la Las Vegas există trei momente cotidiene esenţiale, cele trei deconturi de la mese. Legea statului Nevada obligă responsabilii să pregătească o foaie de decont la fiecare masă la sfârşitul celor trei schimburi. Orice activitate se întrerupe şi trebuie să se numere banii şi jetoanele, apoi se retrag banii lichizi ca să fie număraţi cu uşile închise pentru mai multă siguranţă.

Aceste trei momente rituale erau clipele esenţiale ale unei zile pentru Vito Apostinni. Totdeauna se culca la patru dimineaţa după primul schimb, dormea până la unsprezece, lua micul dejun, făcea un duş şi se bărbierea, după care făcea un masaj. Apoi cobora pentru decontul de la prânz. După-amiaza se relaxa, se consacra prietenilor sau cultiva relaţiile politice şi se ocupa de câteva ori pe săptămână de activităţi caritabile, ceea ce-i crea o reputaţie excelentă în rândul cetăţenilor oraşului.

La orele şaptesprezece se ocupa de afacerile lui, trecând în revistă foile de decont din ziua precedentă şi aşa-numiţii *high-roller.* În jargonul cazinourilor, un *high-roller* e o persoană care mizează mereu sume mari.

La orele nouăsprezece lua a doua şi ultima masă a zilei, în mod normal un muşchi mare de vită, lăptuci şi o pâinică. Cina totdeauna singur şi tot ce mânca era preparat de un singur om, de şaisprezece ani încoace.

La orele douăzeci superviza personal ultimul decont al zilei, apoi se ocupa de adevărata lui activitate, supravegherea parterului cazinoului până la primul decont de la patru dimineaţa.

Vito lucra mai mult decât oricare alt patron de pe *Strip* şi asta se ştia. Celibatar la patruzeci şi opt de ani, el trăia aproape tot timpul la locul de muncă, deoarece îşi amenajase un apartament mare deasupra sălii. Rareori se ducea în hotelul alăturat şi doar ca să facă o vizită unui oaspete important sau să facă o partidă de golf pe terenul de optsprezece găuri. Vorbea cu o dicţie excelentă, părea să aibă o educaţie foarte bună şi câştigase respectul tuturor angajaţilor.

Era foarte conştient de imaginea lui şi nu trecea niciodată o săptămână fără să asiste la o ceremonie civică însoţit de un publicist al hotelului. Era generos cu diferitele biserici şi instituţii

caritabile şi „miluia” cel puţin o dată pe zi o persoană care pierduse foarte mult, înmânând victimei cazinoului un bilet de avion, şi punându-i la dispoziţie vreo sută de dolari pe care îi primea de la ghişeele companiei aeriene în aeroportul de destinaţie.

Acţionând astfel, fusese poreclit Goidhearted Vito, Vito-inimă-de-aur. Era pentru jucătorii înveteraţi întruchiparea jucătorului de altădată din Mississippi, care nu lăsa niciodată să plece cu mâna goală un jucător care-şi pierduse şi cămaşa de pe el. Trebuie spus că, în toate aceste ocazii, publiciştii cazinoului erau prezenţi, înarmaţi cu aparatele foto.

În schimb, publiciştii nu asistau niciodată la deconturi când erau falsificate socotelile şi se măsluiau actele pentru înşelarea statului şi a fiscului. Totuşi, chiar şi după această aranjare a cifrelor, beneficiile anuale se situau în mod regulat în jurul cifrei de douăzeci de milioane de dolari.

Nu se făceau fotografii nici unui crupier care ar fi fost descoperit trişând pentru propriul buzunar şi nu erau imortalizate nici clipele următoare în care trebuia să suporte pedeapsa obişnuită: strivirea degetelor cu o bară de fier sau dosul mâinilor marcat cu un X, cu fierul roşu.

Dar fotografii îşi făceau o reapariţie glorioasă imediat ce un câştigător cu o combinaţie personală îşi încasa câştigul sau un *high-roller* băga în buzunar câteva mii de dolari, iar pozele care rezultau îşi găseau în general un loc bun în marile cotidiane.

Totuşi, dacă un mare câştigător nu avea inteligenţa să plece imediat, se pomenea în apartamentul „marilor câştigători”, un apartament luxos cu o mulţime incredibilă de fete amabile care făceau tot ce puteau ca să-l împingă pe bietul om să ajungă din nou în sala de joc.

Se făceau discret fotografii, dar asta nu era totul; mai era şi un şir de camere de luat vederi cu circuit închis care înregistrau fiecare gest al marelui câştigător precum şi pe cele ale partenerelor sale din acel moment. Rareori se întâmpla ca unul dintre aceşti nefericiţi să poată părăsi Las Vegas-ul după o astfel de petrecere măcar cu banii mizaţi la început.

Da, Vito-inimă-de-aur era cel mai tenace dintre patronii de cazino şi tocmai trăise cea mai cumplită zi din viaţa lui profesională.

Mai întâi fusese vorba de acel personaj, Autry, care se dăduse drept un *high-roller* băgându-şi nasul în culisele cabaretului de la *Gold Duster* şi care încercase să afle câte ceva de la *show-girls.*

Apoi fusese apariţia bruscă a unei echipe de contabili ai statului Nevada care sosiseră de la Carson City şi care urmărise totul în timpul decontului de la orele douăzeci. După care urmase furtul genţilor, în care se aflau şaizeci de mii de dolari aparţinând lui Vito; mai târziu Joe „the Monster” îi adusese la cunoştinţă că lovitura fusese dată de ticălosul de Hunter. Apoi Autry dispăruse şi oamenii lui Joe începuseră să scotocească pe *Strip* şi, ca o culme a nenorocirii, urmau să sosească fraţii Talifero, însoţiţi de un număr mare de pistolari.

Las Vegas putea cu uşurinţă să se lipsească de un război cu Hunter. Ar fi fost un adevărat dezastru pentru afaceri. Vito nu reuşea să înţeleagă de ce domnii de pe coasta de est permiteau astfel de intervenţii într-un oraş deschis. Sângele vărsat îi va face să fugă pe jucători, iar turiştii cuprinşi de panică îşi vor lua picioarele la spinare. Ar fi fost un eşec răsunător pentru imaginea unui oraş deschis; un oraş rămânea deschis tocmai ca să se evite vărsările de sânge, să nu scape nici un dolar din cei oferiţi.

Vito nu mai înţelegea nimic. Şi? Ce dacă Hunter voia să şterpelească puţin *skim?* Putea foarte bine să fie lăsat! Cât tămbălău pentru o sumă derizorie! În fine, care părea derizorie în comparaţie cu pierderile pe care le-ar suferi cazinourile după bătălia din oraş. Las Vegas nu trebuia închis. Un oraş care aducea peste cinci sute de milioane pe an făcea mult mai mult decât un masacru pus la cale de pistolarii care trebuiau să-i asigure protecţia. Sfântă Fecioară! Vito nu mai înţelegea nimic.

Şi era deja prea târziu ca să se acţioneze. Acţiunile începuseră la Hard Mountain ca să coboare apoi la Paradise Valley, şi în Paradise străzile erau deja pline de sânge. Sânge care ar fi putut foarte bine să fie cel al lui Apostinni!

Vito nu-i trimisese pe Joe Fuge şi pe Harry Stanners ca să fie lichidaţi. Erau oameni care se ocupau cu securitatea, nu ucigaşi; ba chiar erau în relaţii bune cu sindicatul cazinourilor. Vito nu i-ar fi trimis niciodată să ucidă pe cineva, nu se făcea aşa ceva la Las Vegas. Voise doar să-l aducă la raţiune pe Anders şi să afle unde se afla celălalt imbecil, acel Autry, care ar fi putut foarte bine să fie un spion federal.

Dar ei nimeriseră peste Hunter... Bun, nimeni nu putea să-i reproşeze asta lui Vito Apostinni. Spera ca acest Hunter să fie prins şi să fie dus în altă parte mai înainte de a fi avut timp să distrugă tot.

Între timp, viaţa continua şi afacerile la fel. Era din nou patru dimineaţa, clipa crucială, primul decont al zilei, cel mai

important. La dracu cu Bob Hunter şi cu intervenţiile lui nenorocite!

Apostinni se afla în sala contabililor şi inima lui de aur bătea cu putere văzând acumulându-se atâtea beneficii. O echipă de contabile număra teancurile, iar maşinile de numărat monedele funcţionau de zor producând clinchete vesele.

— S-ar zice că am avut cea mai bună noapte a lunii, domnule Apostinni, zise şeful contabil.

— Mda? O să vedem, o să-mi spui după decontul final, răspunse Apostinni bine dispus. Nu te lăuda prea devreme, aşteaptă rezultatul definitiv.

Dar era deja nemaipomenit de încântat. Cunoştea foarte bine posibilităţile cazinoului, calculul probabilităţilor şi nu avea nevoie de şeful contabil ca să-şi dea seama că noaptea fusese foarte profitabilă.

— Mă duc la culcare, zise el cu o voce ostenită. Trimite-mi sus foile, mă voi uita pe ele mâine dimineaţă.

Vito se apropie de uşă şi aşteptă ca un paznic să acţioneze sistemul de siguranţă. Apoi ieşi pe un mic culoar şi aşteptă din nou ca un alt paznic să-i deschidă uşa care dădea spre parterul cazinoului.

Garda sa de corp, Max Keno, îl aştepta în exterior, uitându-se cu o privire tristă la cărţile de pe masa de *blackjack.* Apostinni trecu prin faţă acestei mese, zâmbi câtorva persoane, iar Keno porni în urma lui. Apoi Vito îl zări pe Joe „the Monster” care se îndrepta spre el ca un urs din cealaltă parte a sălii. Zâmbetul îi dispăru şi îl aşteptă resemnat pe aducătorul veştilor sinistre.

Ucigaşul se opri lângă el şi-i mormăi din colţul gurii:

— Bună ziua, domnule Apostinni. Merge treaba?

— Destul de bine, răspunse Vito. La tine?

— Marele rahat! Idioţii de poliţai l-au încercuit apoi l-au lăsat să le scape printre degete.

— Păcat, zise Apostinni cu o voce calmă.

— Mda. Încă nu se ştie cum a reuşit. Şi-a lăsat maşina în parcare. Nu-ţi face griji, o supraveghem.

— Poate că încă se mai ascunde acolo, locul e destul de mare. Peste trei sute de camere.

— Nu. Am luat cameră cu cameră; nu mai e acolo. Dar nu-ţi face griji. N-o să-şi mai arate nasul pe *Strip* în seara asta.

— Aţi blocat totul, Joe, nu-i aşa?

— Da, blocat şi răsblocat! Toată echipa de securitate îl caută, precum şi toţi tipii din oraş care primesc bani de la noi. N-ai de

ce te teme, domnule Apostinni.

— Bun, cu atât mai bine. Sunt obosit, Joe, mă duc sus să mă culc. Ăăă… la ce oră sosesc patronii tăi?

— Pe la şase. Acum sunt în avionul societăţii. Poţi dormi liniştit, domnule Apostinni.

— Mulţumesc, Joe.

Vito îşi continuă drumul, urmat de garda sa de corp, şi ajunse la capătul de jos al scării private care ducea până la apartamentul său izolat fonic.

Garda de corp gemu din toţi rărunchii şi se trânti într-un fotoliu aflat la capătul de sus al scării. Vito străbătu un mic culoar, apăsă pe butonul interfonului şi zise:

— Eu sunt, Bruce. E 4 şi 22 şi totul e bine.

Era o frază cheie, un cod care anunţa paznicului gardă de corp din interior că patronul său intra singur şi din propria sa voinţă. Cea mai mică schimbare a textului sau chiar a tonului vocii ar fi fost o condamnare la moarte pentru orice persoană care l-ar fi însoţit împotriva voinţei sale.

Se auzi un zbârnâit şi uşa alunecă într-o parte. Apostinni intră repede şi închise uşa. Fasciculul unui spot minuscul strălucea în ochii săi şi la câţiva metri de el, la un nivel puţin supraînălţat, zări silueta unui om.

Vito rămase cu faţa la sursa luminoasă un lung moment, apoi zise cu o voce agasată:

— Eu sunt, Bruce. Stinge lumina aia.

— Nu poate, Vito, îi răspunse o voce plină de răceală în spatele lui.

Simţi apăsarea oţelului rece în ceafa şi aceeaşi voce îi zise:

— Dacă eşti înarmat, e momentul să te foloseşti de armă sau să renunţi la ea.

— Nu sunt înarmat, răspunse repede Apostinni.

Se întreba ce făcea Bruce.

— Stai liniştit, îi zise vocea.

Vito aproape că încetă să mai respire. Mai mult simţi decât văzu o formă trecând pe lângă el, apoi spotul se stinse şi se aprinse lumina normală. Vito putu să-l privească în sfârşit pe omul de care se temea atât de mult Organizaţia.

Nenorocitul de Hunter! Un tip înalt, mai mult de un metru şi optzeci, îmbrăcat în negru, un costum… mai curând o salopetă de comando şi bascheţi negri în picioare. Avea e cartuşieră la brâu, unde atârna un toc de piele în care probabil că se afla un Colt 45 automat, versiune militară. Mai avea un toc de piele prins

la subsuoară, dar acela era gol. Tipul ţinea în mâna lui mare un pistol negru şi ameninţător.

Faţa semăna cu oţelul brut, şi îi era mai greu să susţină intensitatea cruzimii din privirea lui Hunter decât să se uite la ţeava armei negre. Vito îşi feri în cele din urmă ochii ca să-i ridice spre mica turelă de siguranţă şi-l descoperi pe Bruce, sau ce mai rămăsese din el. Îi lipsea o parte din faţă între ochi. Un ochi îi atârna pe obraz şi sângele se împrăştiase peste tot. Vito simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi îşi feri încă o dală ochii.

— Cu… cum ai intrat aici îmbrăcat aşa? bâigui el.

— E ultima ta întrebare, Vito. N-ai prefera să ştii altceva? întrebă vocea cu răceală.

— Nu… ăăă, ba da. Ce vrei? Bani? N-ai decât să iei, îţi dau tot.

— Banii nu înseamnă nimic pentru mine, Vito.

Era nebun. Un tip pentru care banii nu însemnau nimic? Vito-inimă-de-aur nu putea să înţeleagă un astfel de tip.

— Ascultă, Hunter, zise el. Sunt cinstit, sunt un om care fac bine, trăiesc curat. Îmi fac treaba şi o fac bine, şi-mi cheltuiesc lovelele făcând cât pot de mult pentru cei săraci şi cei aflaţi în nevoie. De ce-ai venit să mă bagi în sperieţi? Eu nu ţi-am făcut nimic.

Tipul îl apucă de braţ şi îl împinse de cealaltă parte a încăperii; ţeava armei îl urmări fără să devieze nici măcar cu un centimetru. Vito se prăbuşi pe un divan, incapabil să se mai ţină pe picioare.

— O.K, zise el gemând. Am să-ţi spun adevărul. Sunt doar un om de paie. Sunt salariat, aproape că trebuie să pontez. Sunt mic de tot, Hunter, foarte mic. N-am nimic de spus, fac ce mi se spune.

— Va trebui s-o dovedeşti.

— Bine, O.K, încasez un mic procentaj, dar mic de tot!

Omul se uita la el fără să răspundă.

— Pot să dovedesc. Dă-mi voie să deschid seiful. Voi dovedi arătându-ţi cifrele, negru pe alb.

— Uşurel, Vito, îl sfătui vocea din spatele lui. Dacă faci o mişcare greşită, pe a doua n-o mai apuci.

— Nu-ţi face griji, ştiu foarte bine asta, răspunse Apostinni.

Traversă încăpea cu un pas nesigur, deplasă un cufăr, debranşă sistemul electric de alarmă şi deschise seiful.

— Încet, Vito, zise vocea.

Cu gesturi de o încetineală comică, patronul cazinoului întinse

mâna în interiorul seifului şi luă un carnet legat în piele – bunul cel mai păzit al unei întregi vieţi de muncă. Îşi zicea că nu mai avea importanţă, că n-ar fi ieşit viu de acolo şi că poate acel gest îi va salva viaţa.

Puse carnetul pe o comodă şi făcu un pas înapoi.

— Aruncă o privire, imploră el. Ai acolo toată combinaţia, plăţile săptămânale, cât, cui etc. Ăsta e adevăratul registru de socoteli, Hunter. Cel care contează.

Tipul întoarse rapid câteva pagini, mârâi şi puse carnetul la centură.

— Nu-mi ajunge, Vito, zise el. Povesteşte-mi ceva care ar putea să te mai ţină încă un moment în viaţă.

Picioarele îl trădară din nou pe Apostinni. Lucrurile mergeau prea departe şi prea repede. Merse clătinându-se până la un scaun şi se trânti pe el.

— Ce? întrebă el cu o voce de condamnat.

— Habar n-am. E cazinoul tău. Distrează-mă, Vito.

— Ei bine, am…

Apostinni îşi trecu limba peste buze, se uită într-o parte apoi în cealaltă în căutarea unui miracol. Nimic! Dar ce voia, ticălosul ăsta? Nu-i voia banii. Carnetul nu-l interesa. Dar încă nu-i omorâse… Ce voia?

— În fine, tu ai cărţile câştigătoare. Deocamdată. Dar eşti într-o poziţie foarte rea. Ar trebui să părăseşti oraşul cu viteza luminii. Joe Stanno şi oamenii lui scotocesc cu meticulozitate tot oraşul. Oamenii şerifului fac acelaşi lucru.

— Mda, ştiu, îi răspunse ticălosul cu răceală.

Stătea acolo fără să mişte, cu privirea fixă, şi puşcociul ţintea tot timpul un punct între ochii lui Vito.

— Ei bine, poate că nu ştii că Pat şi Mike vor sosi în oraş peste o oră cu avionul. Vin să-ţi taie capul, *paisano,* şi tipii ăştia nu glumesc niciodată. Vin cu un avion plin de pistolari, cei mai duri. Ştiai şi asta?

— Mda, răspunse omul fără să pară impresionat.

— Hunter… am trei sute şaptezeci şi cinci de mii de dolari în seiful de jos. Gândeşte-te la asta. Spui o vorbă şi sunt ai tăi. Până la ultimul cent, îţi jur.

— Ce să fac cu tot bănetul ăsta, Vito?

— Păi… la dracu! Habar n-am. Plăteşte-ţi o amnistie. Cunosc vreo sută de tipi care ţi-ar putea aranja chestia asta. Pariez că aş putea s-o fac chiar eu, cunosc o mulţime de oameni… pe toată lumea, oameni importanţi. Dă-mi voie…

— Gura, Vito.

— Dar, fir-ar să fie, Hunter! De ce vrei să mă omori pe mine?

Începuse să transpire abundent.

— Eu sunt un nimic, doar un amărât om de paie de doi bani; nu fac nici măcar cât valoarea glonţului tău. De ce vrei să mă omori pe mine?

— Încerc să caut un motiv ca să nu te omor, Vito.

— Oh, Dumnezeule mare! Pot să-ţi furnizez o mulţime de motive ca să nu mă omori.

— Nu şi dacă examinezi lucrurile din punctul meu de vedere, Vito. Încearcă. Găseşte un motiv valabil.

— Bun, păi… O.K. Pot să te scot de aici întreg, Hunter. În acest moment Stanno se află jos. Nu mai există altă ieşire şi pe asta a blocat-o. E vorba de Joe „the Monster”, ştiu c-ai auzit de el. Eu pot să-ţi garantez permisul de liberă trecere, Hunter.

— Am intrat singur, răspunse ticălosul. Voi ieşi singur.

— Bine… stai puţin! Ascultă-mă, Dumnezeule! Ce vrei? Ceva mare? O chestie foarte importantă?

— Te încălzeşti, Vito.

— Ei bine…

Apostinni se uită în jurul lui cu un aer prostit întrebându-se ce se petrecea. Pusese să se construiască acel apartament tocmai pentru a ţine la distanţă acest gen de nebuni. Acum nebunul intrase şi se afla acolo în faţa lui, şi nu exista nici un mijloc să scape de el. În plus, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să-i facă o vizită la acea oră târzie.

Vito nu voia să moară aşa, închis într-o încăpere cu un ucigaş smintit care prefera să asasineze decât să ia bani. Măcar dacă ar fi reuşit să-i dea ceva… orice, Dumnezeule mare! Doar o chestie care să-l facă să aştepte. Totdeauna exista o şansă. Un detaliu, Sfântă Fecioară! De data asta Vito trăsese cartea rea.

— Ce-ai spus, Vito? întrebă vocea cu răceală.

— Te-am… te-am întrebat dacă vrei ceva cu adevărat important… Caruselul… Cred că ai auzit deja de el?

În privirea tipului în negru se ivi o luminiţă. Asta trebuia să-i dea!

— Mda, asta e marea lovitură care se pregăteşte. Caruselul din Caraibe. Pariez că n-ai auzit prea multe despre el.

— Întoarce-te şi ia-o de la început, îi comandă Hunter care ţinea în continuare arma îndreptată spre Apostinni.

— Cum adică?

— Ce fel de carusel?

— Păi, un carusel. Ca pentru copii.

Tipul îl întrebă:

— Precum caruselul californian?

— Nu, asta e la Los Angeles, dar e un fleac. Asta se va petrece în Caraibe data viitoare, Hunter. Marea lovitură.

— O.K., continuă.

— Păi, la naiba, asta e tot ce ştiu! Tipilor neînsemnaţi de felul meu nu li se furnizează detalii. Dar am trimis personal acolo şaisprezece milioane de dolari.

— Şaisprezece milioane?

— Mda. Şi lovelele pe care le-ai săltat în seara asta tot acolo mergeau.

— În Caraibe?

Tipul era interesat. Apostinni îşi trase sufletul şi recăpătă curaj.

— Mda. Merg mai întâi la San Juan. Apoi banii sunt distribuiţi în celelalte insule.

— Pentru ce?

— Asta nu ştiu! Spun adevărul, Hunter.

— Şi dacă ţi-aş acorda un răgaz, Vito? Douăzeci şi patru de ore. Crezi că vei putea să afli mai multe?

— Da, bineînţeles.

— Aminteşte-ţi ce ziceai. Că eşti o persoană neînsemnată.

— Dacă e în joc viaţa mea, Hunter, pot să cresc rapid.

— O.K., ai câştigat o zi, Vito. Intră în joc şi te voi cruţa în permanenţă.

Lui Apostinni nu-i venea să creadă. Tipul ăsta nu putea să fie chiar atât de idiot!

— Dar, fir-ar să fie, Hunter, poţi avea încredere în mine! N-am trişat niciodată când a fost vorba de viaţa mea.

— O.K.

Tipul rămase locului, fără să mişte, cu pistolul negru în mână. Apostinni tuşi uşor cu nervozitate.

— Bun... ei bine... te voi ajuta să ieşi de-aici. Vrei să ne întâlnim mâine aici la aceeaşi oră? Sau vrei să vin în altă parte?

— Va fi foarte bine aici.

Şi stătea acolo fără să se mişte. Patronul cazinoului se ridică lent şi se apropie de uşă. Oare ticălosul ăla idiot chiar îl va lăsa să iasă?

Vito puse încet mâna pe mecanismul uşii; fiecare fibră a corpului său era încordată la maximum.

— Vrei să mă duc să văd dacă drumul e liber? îl întrebă el pe

Hunter.

— O.K, răspunse el cu o stupiditate incredibilă.

Apostinni deschise uşa, se strecură afară, declanşă sistemul de alarmă şi închise uşa. Acum ar fi fost nevoie de o tonă de TNT ca să fie deschisă cu forţa.

— Max! răcni el. Nebunul ăla e înăuntru! Ce naiba faci, fir-ar să fie?

Garda de corp se avântă pe culoar, cu revolverul în mână şi încercă să-şi protejeze patronul cu propriul corp.

— Stai! Nu te prosti! strigă Vito respingându-l. E închis înăuntru, neghiobule!

Patronul cazinoului apăsă pe butonul interfonului şi strigă:

— S-a zis cu tine, biet nebun! Eşti într-un seif, tăntălăule!

Un val de oameni înarmaţi cu pistoale asalta scara şi, în spatele lor, Joe „the Monster" îşi croia cu violenţă drum ca să urce până la Apostinni.

— Ce s-a întâmplat, Vito? răcni Stanno.

— Idiotu', ticălosu', nenorocitu' de Hunter, l-am închis în apartamentul meu! izbucni cu mândrie Apostinni.

— Atunci opreşte afurisitele astea de alarme, O.K?

Fu nevoie de un minut pentru calmarea cohortei îngrămădite în faţa uşii „celulei lui Vito", s-o alinieze, şi alte douăzeci de secunde pentru a opri mecanismul de alarmă. Uşa groasă fu deschisă brusc şi şase dintre cele mai bune elemente ale lui Joe „the Monster" se repeziră înăuntru, trăgând în toate direcţiile.

În trei secunde demolară şi găuriră tot apartamentul.

Când împuşcăturile încetară, Joe „the Monster" intră în încăperea principală, se uită la oamenii săi cu un aer stupid, apoi îl întrebă pe Apostinni:

— Cine a spus că e în apartamentul ăsta, domnule Apostinni?

— Nu l-aţi lichidat? întrebă Vito cu o voce speriată.

Din fundul apartamentului răsună o altă voce:

— Nu e nici în sala de baie, Joe.

Apostinni intră în „seiful" lui, abia ţinându-se pe picioare, şi zise:

— Dar n-a putut să iasă...

— Cine l-a omorât pe Bruce Serena, domnule Apostinni? întrebă Stanno întorcându-se ca să-i talgere cu privirea pe oamenii din echipa lui. Unul dintre voi?

— Nu, nu ei! strigă Apostinni. Nenorocitul de Hunter a făcut-o! Şi voia să mă lichideze şi pe mine! L-am tras pe sfoară şi m-am cărat! Dar uitaţi-vă, Dumnezeule mare! Trebuie să fie pe aici pe

undeva!

— Vrei să ne uităm sub covor, domnule Apostinni? Ne-am uitat peste tot.

— Şi eu vă spun că e aici înăuntru! răcni patronul cazinoului. Nu există altă ieşire! E aici înăuntru!

— Haide, domnule Apostinni, zise Joe „the Monster”, cu o voce calmă. Ai avut multe griji în ultima vreme, lucrezi prea mult. Ar fi bine să te duci la culcare. Găsesc eu o explicaţie pentru cei de jos.

— Dar vă spun că se află aici! N-am să dorm aici cu nebunul ăla! Găsiţi-l!

— Coborâţi-l pe Bruce de sus, zise suspinând Stanno cu lehamite. Unde e puşcociul dumitale, domnule Apostinni? O să-l fac să dispară.

Stanno îi făcu un semn lui Max Keno ca acesta să se apropie.

— Haide, domnule Apostinni, fii înţelegător. Trebuie să fii foarte atent.

— Ascultă, Joe, nu mi-am pierdut minţile, zise Vito în sfârşit cu o voce stăpânită. Nu l-am omorât eu pe Bruce. Îţi spun că…

— Hei, şefule! strigă o voce de la înălţimea platformei de securitate unde doi oameni urcaseră ca să coboare cadavrul lui Bruce.

Unul dintre aceştia doi se aplecă spre Stanno şi Apostinni cu un obiect în mână.

— Am găsit asta pe genunchii lui Bruce.

Joe „the Monster” şi Vito se apropiară de turelă şi omul dădu drumul obiectului în mâna lui Stanno. Era o bucată de hârtie împăturită în care se afla un obiect mic. O medalie de trăgător de elită.

Stanno tuşi uşor şi îşi drese glasul cu nervozitate. Simţi brusc un nod în gât. Citi cu glas tare mesajul scris cu majuscule. Mesajul era scurt.

— Douăzeci şi patru de ore, Vito.

— Vedeţi? zise Apostinni. V-am spus eu.

— Dar cum a putut să… bombăni Stanno cu o voce răguşită.

Oamenii de sus făcură o nouă descoperire.

— Ce mai e şi asta? strigă unul dintre ei. Hei, şefule, e o chestie desfăcută aici… E…

— Ce? se răsti Stanno.

Apostinni simţi că se prăbuşeşte. Mormăi:

— Conducta electrică.

— Ce?

— Conducta pentru aer condiţionat, cablurile de televizor, cele electrice, totul…

— Şi unde duce asta? răcni Stanno.

— Presupun că afară, în partea din spate.

— Presupui?

Stanno expedie imediat cu un ordin scurt un grup de oameni în partea din spate a cazinoului şi strigă la cei doi de sus:

— Haide, intraţi pe conductă!

Dar Apostinni ştia că era prea târziu ca să mai pornească în urmărirea lui Hunter.

Se lăsase tras pe sfoară de un profesionist şi, pentru un patron de cazino, ăsta era un eşec răsunător.

Tipul venise liniştit, îl lăsase să-i ofere carnetul secret după care plecase la fel de liniştit.

Existau oameni care îşi creau singuri şansa şi alţii care o suportau cum puteau pe a lor.

Vito-inimă-de-aur nu avea să mai ştie niciodată din care categorie făcea parte.

CAPITOLUL VIII

Hunter apăsase deja de trei ori pe butonul soneriei când uşa îi fu deschisă de o infirmieră, o negresă splendidă. Făcu un pas înapoi când văzu intrând silueta neagră în salopetă apoi începu să râdă încetişor.

— Mai să nu te recunosc cu înfăţişarea asta de şobolan de hotel.

— Cum se simte bolnavul? întrebă Hunter.

— Bine, şopti negresa. Doctorul l-a examinat la patru. O să scape fără probleme.

— A luat calmante?

— Nu, dar doarme.

— Trebuie să-i vorbesc, doamnă Thompson. E ceva foarte important.

Negresa se strâmbă puţin, se uită fix la faţa lui Hunter apoi zâmbi.

— Să văd ce zice doctorul.

Hunter se uită în urma ei şi se gândi din nou la hotărârea lui Lyons de a-şi juca rolul până la capăt. Clinica se afla în Westside, cartierul negrilor. Lyons era prieten cu doctorul şi poliţistul insistase să fie dus acolo. Acest aranjament părea să fie ideal, iar Lyons era bine îngrijit. Totuşi… Hunter nu era liniştit.

În cadrul uşii apăru un negru cu faţa obosită. Purta o pijama şi un halat de casă. Îl privi pe Hunter din cap până în picioare şi zise cu o voce cinică:

— Te-ai îmbrăcat în mort. De ce vrei să vorbeşti cu Carl?

— E ceva urgent, răspunse Hunter.

— Se odihneşte. N-ar putea aştepta până mâine dimineaţă?

— Ba da, dar eu nu pot să aştept.

Doctorul înţelese. Se mai uită odată cu atenţie la vizitatorul său şi-l lăsă să intre cu o mişcare a capului.

— O.K., dar nu sta prea mult.

— Promit, mormăi Hunter.

Soţia doctorului se afla deja în camera lui Lyons, unde îl trezea cu blândeţe pe Lyons.

— Ai un vizitator, Carl, zise ea.

Veioza de pe noptieră revărsa în cameră o lumină odihnitoare. Poliţistul stătea pe spate fără pernă. Avea braţul drept legat cu curele de pat şi în venă avea înfipt acul unei perfuzii.

Hunter se apropie de pat şi poliţistul ridică ochii spre el.

— A început prăpădul? zise el.

— Mai uşurel.

— Să nu-l enervezi, recomandă infirmiera înainte de a ieşi discret din încăpere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lyons.

— O mulţime de lucruri. Pentru început, ţi-am adus un cadou.

Hunter scoase carnetul negru al lui Vito Apostinni şi îl puse în mâna validă a lui Lyons.

— Nu te uita acum. Aici sunt contabilizaţi banii negri de la *Gold Duster.*

— Cum naiba ai reuşit să pui mâna pe el? întrebă Lyons zâmbind.

— Vito mi l-a dat ca să-l las în viaţă.

— A fost mult mai câştigat, zise poliţistul.

— Probabil. Actorul e bine. Deocamdată. Mi-a povestit totul despre ASA şi investiţia în *show-business.*

— Pe toate le afli, zise Lyons zâmbind din nou.

— Dar asta nu e tot, nu-i aşa? E ceva mult mai mare, nu?

Lyons îl privi puţin chiondorâş.

— N-am dreptul să vorbesc despre asta, Bob. Să schimbăm subiectul.

— Nu schimbăm nimic! Eu încerc să supravieţuiesc. Trebuie să ştiu tot ce-ar putea să-mi fie util.

— Are şi prietenia limitele ei, mormăi poliţistul cu un om încăpăţânat.

Hunter schiţă un zâmbet. Moralitatea poliţistă era un lucru foarte ciudat. Un poliţist ca Lyons şi-ar fi arestat propria mamă pentru prostituţie după care i-ar fi promis imunitatea dacă l-ar fi dat în gât pe peştele ei. Jocul ăsta se numea justiţie şi semăna foarte mult cu supravieţuirea. Hunter înţelegea foarte bine regulile acestor două jocuri.

— N-am venit să cerşesc, zise el. Am venit să fac un schimb. Ţi-am dat carnetul unde sunt contabilizaţi banii negri. În schimb, eu n-am primit mare lucru.

Poliţistul suspină şi zâmbi din nou.

— N-am să-ţi spun prea multe, zise el.

— Caruselul californian, spuse Hunter. La început am crezut că e un nume de cod, dar nu e. Ce-i?

— E un circuit al Mafiei. O roată mare care se învârteşte mereu.

— Care se învârteşte?

— Care fabrică mai curând. Talent, femei, stupefiante, contrabandă, şantaj, asasinate. Spui ce doreşti, şi caruselul produce.

— De ce se interesează de el cei de la Los Angeles?

— Suntem un port maritim, dacă-ţi mai aminteşti de la lecţiile de geografie. Şi avem un aeroport imens. Suntem vecini cu altă ţară. Chiar trebuie să-ţi explic toate avantajele?

— Nu e o chestie nouă, zise Hunter. E valabilă din anii patruzeci.

Poliţistul suspină.

— Dar sistemul şi combinaţia sunt noi.

Hunter aşteptă o clipă apoi zise:

— Bine, ascult.

— Nu-ţi mai da osteneala, dialogul s-a terminat.

Hunter şuieră uşurel plin de uimire.

— O chestie chiar atât de mare? *Top secret* şi tot tacâmul?

— Da, exact, mormăi Lyons.

— O.K, dă-mi doar un mic indiciu. Pe urmă s-ar putea să-ţi ofer în schimb ceva colosal.

Poliţistul se uită la el cu prudenţă.

— Şterge-o de-aici, Bob.

— Dar chiar am o informaţie.

Lyons suspină resemnat.

— O.K. Totul începe la Las Vegas. Aici e creierul sistemului. Te ajută asta?

— Bineînţeles, aş vrea totuşi să cunosc combinaţia.

— Spune-mi mai întâi ceva care mă interesează, îi sugeră Lyons.

— Creierul central de la Las Vegas e *Gold Duster,* zise Hunter.

— De asta mi-au rupt oasele.

— Dar corpul e în altă parte, şi asta e şi mai important. Lyons căzuse în cursă.

— Şi care e? întrebă el.

— Care e combinaţia?

— Mârşavule, zise Lyons zâmbind.

— Intri în joc sau nu?

— China.

— Ce?

— Mda. Frumoasă achiziţie pentru Mafie. Nu? După informaţiile noastre, fac schimburi însemnate.

— De ce fel?

— De tot felul. E cea mai mare piaţă de desfacere.

— E logic, zise Hunter.

— Ce anume?

— A doua centrală. La doi paşi de Havana.

— Miami? zise cu îngrijorare poliţistul.

Hunter scutură din cap.

— Nu. Dar cu siguranţă că şi Miami ia parte la circuit. După câte am putut afla, prima verigă ar fi San Juan. Mafioţii numesc asta caruselul Caraibelor.

Lyons se gândi o clipă apoi întrebă:

— Eşti sigur?

— Mărturisirea unui om aflat la un pas de moarte. Vito mi-a spus asta şi chiar era convins că am să-l lichidez.

— Un om ar zice orice într-un astfel de moment, Hunter.

— El nu. Credea că şi eu voi muri. Era un joc de pocher. Nu, cred că mi-a spus adevărul.

— În orice caz, e logic, zise poliţistul. Haide, cară-te, Bob, nu mai pot.

— Încă o chestie. Drumul e lung între Pekin şi Tommy Anders. Care e legătura?

Lyons obosise. Răspunse cu o voce ostenită:

— Era cel mai bun mijloc de a intra în contact cu mafia de-aici. Anders are necazuri mari, şi asta mă îngrijorează. E un tip cumsecade şi nu e laş. N-aş vrea să-l văd scos din circuit din cauza acestei operaţiuni. Vreau să spun…

— Vrei să spui că te-ai folosit de el şi că acum ţi-e ruşine.

Lyons dădu din umeri.

— Joci ca să câştigi, Bob. Dar asta nu e totul. Marea ofensivă începe cu *show-business*-ul. Mafia vrea chiar să pună mâna pe Hollywood. Aceşti tipi din lumea cinematografului se cred deja în dificultate, dar n-au avut niciodată de-a face cu mafioţii.

— Ce legătură are asta cu caruselul?

Lyons se încruntă.

— Toate legăturile. Cinematograful este o întreprindere gigantică. Distribuirea filmelor şi proiectarea lor în sală e ceva şi mai mare. Când Mafia va controla această lume, va face ce va dori.

— Ce momeală folosesc? întrebă Hunter.

— Cea mai bună momeală care există, banii. Când nu mai există lichidităţi legale în circuit, banul la negru e rege. Tipul care are banul controlează piaţa. Ca în toate afacerile.

— Dar trebuie să existe un punct comun, nu?

— Evident, răspunse Lyons. Ştii cum acţionează Mafia.

Totdeauna împart totul între ei. O familie se ocupă de *show-business,* alta de stupefiante, alta de contrabandă. Etc., etc. Îmi spui că asta se va întâmpla acum la Havana. Poate să însemne orice, de la secrete atomice până la un bordel din Guantanamo.

— Sau… zise Hunter, un nou Las Vegas.

— Da, e posibil, în Caraibe sunt deja destule cazinouri.

— Şi aici e din ce în ce mai greu, nu? Pentru mafie. După părerea ta, câte *show-girls* şi câţi crupieri sunt agenţi FBI?

Lyons râse încetişor.

— Ai remarcat.

— Sare în ochi. Şi să n-ai impresia că Mafia are orbul găinilor. Când devine prea greu, se cară. Dacă nu poate să cumpere ce vrea sau să lupte împotriva a ceea ce i se impune, se cară. Vito mi-a spus că a expediat şaisprezece milioane de dolari la San Juan într-un an. Şi e vorba de un singur cazino.

— Chiar şi cel mai celebru miliardar al nostru a părăsit Las Vegas şi a plecat în altă parte, zise Lyons cu un ton visător.

Hunter se încruntă.

— Stai puţin, eu n-am auzit niciodată…

— Nu, nu asta voiam să spun, dar nu câştigi miliarde rămânând de partea celor care pierd. Poate că ştie ceva ce noi nu ştim.

— Că Las Vegas moare?

— Poate că da, răspunse Lyons suspinând. Haide, cară-te de-aici! Mi se închid ochii. Ai auzit ce-a spus infirmiera, să nu mă enervezi!

Hunter zâmbi.

— Bine, stai acolo culcat, nu te deranja să faci ceva. Eu o să mă duc să fac pe poliţistul.

— Te sfătuiesc să nu te amesteci. Federalii se ocupă de toată povestea asta cu mare atenţie. Ţi-am spus ce-a zis Brognola. Cu atât mai puţin nu trebuie să te aştepţi la ceva la Las Vegas. Nu-ţi vor permite să te amesteci.

— Nu sunt concurentul lor, răspunse Hunter. Pentru jocul meu am nevoie de toate informaţiile pe care le pot obţine. Voi demola oraşul ăsta, Lyons.

— Să nu faci nimic! Şi aşa ai făcut destul. Pleacă cât mai e încă timp.

— Prea târziu, zise Hunter. După câte mi-a spus Vito, singurul mijloc pe care îl mai am ca să scap, e să lovesc în grămadă. Ştiai că a instalat microfoane peste tot, chiar şi la el acasă?

Lyons zâmbi.

— Aici nimeni nu are încredere în nimeni. Şi am aflat că pe bună dreptate.

— Bine, acum mă voi duce să mă ocup puţin de ei.

— Ai grijă, fir-ar să fie! zise poliţistul.

— Ca totdeauna, răspunse Hunter.

Străbătu culoarul, îi mulţumi infirmierei şi ieşi în noapte. Nu mai avea prea mult timp căci începea să se crape de ziuă, şi Hunter avea treabă.

Exterminatorul avea întâlnire cu un avion.

CAPITOLUL IX

Hunter era mai mult decât un trăgător de elită, era maestru-armurier, şi avea cunoştinţe vaste în domeniul armelor, în consecinţă, strânsese în cursul aventurilor sale un adevărat arsenal, un arsenal ambulant, carul său de luptă, în care se aflau îngrămădite toate armele ofensive pe care le putuse achiziţiona la negru.

Totuşi, printre toate aceste arme, cea la care ţinea cel mai mult era cea mai comună şi cea mai uşor de găsit în comerţ. O Weatherby Mark V pe care o calibrase şi o ajustase pentru propriile sale nevoi. O luase de la Londra şi o adusese cu el cu foarte mare greutate.

Era o carabină cu levier care expedia gloanţe Magnum 460 la peste un kilometru cu o forţă mai mare de două tone. Impactul unui astfel de glonţ decapita un om aflat la peste cinci sute de metri.

Totuşi, câmpul său de tir nu avea să fie de o asemenea amploare. Doar lumina îi punea o problemă. Telescopul va fi neputincios dacă soarele nu se ridica la timp. Dacă avionul ateriza înainte de ivirea zorilor, Hunter nu avea decât să bată cuminte în retragere. În plus, nu-şi putea permite să acţioneze în apropierea ţintei, căci orice retragere i-ar fi fost tăiată.

Dar ştia cu precizie unde va ateriza ţinta. Avionul cu reacţie particular nu avea să folosească hangarul oficial al aeroportului, ci mai curând va rula până la un punct ideal pentru a-şi lăsa pasagerii lângă limuzinele care îi vor aştepta.

Procedură standard pentru mafioţi. De aceea nu va avea nici cea mai mică problemă să repereze şirul lung de maşini mari cu opt locuri pe care Mafia le folosea pentru transportarea pistolarilor ei. Maşinile se vor afla pe pista de serviciu la vreo sută de metri de hangarul de serviciu şi la două sute de metri de gardul de la capătul pistei, în spatele căruia Hunter îşi ascunsese carul de luptă.

Văzuse nouă limuzine şi, din această cauză, trăsese concluzia că erau aşteptaţi să sosească vreo şaizeci de oameni. Poate chiar mai mulţi. În plus, va mai fi echipa tehnică a avionului, cam patru oameni, toţi ucigaşi profesionişti. Deci numărul trebuia rotunjit la şaizeci şi cinci. Trebuia să-i mai ia în calcul şi pe cei nouă şoferi şi cei câţiva mahări veniţi să-i întâmpine pe vânătorii

de scalp. În total, poate optzeci de oameni înarmaţi.

Puţin cam inegal, în fond. Înspăimântător chiar. Dar Hunter nu-şi făcuse socoteala să-i omoare pe toţi, voia doar să-i scuture puţin. Să-i bage în sperieţi.

Apoi, brusc, îi veni o idee şi zâmbi. Dacă condiţiile vor fi propice... dacă ţinta se va detaşa cu claritate în afara zonei periculoase pentru necombatanţi, ar fi putut să facă câteva pagube suplimentare, arătându-le astfel fraţilor Talifero dispreţul avut faţă de ei.

În legătură cu fraţii Talifero circulau mai multe legende. Una dintre ele spunea că gemenii făcuseră dreptul la una din marile facultăţi de pe coasta de est. Unii spuneau că la Yale, alţii, la Harvard. Alţii mai spuneau că amândoi fuseseră la cursuri, dar alternativ.

Adevărul era că fraţii semănau ca două picături de apă, aveau aceeaşi voce, aceleaşi intonaţii, acelaşi mers şi acelaşi mod de gândire.

Şi mai era adevărat că conduceau o organizaţie care ar fi făcut de râs *Murder, Inc.* Aveau aceleaşi privilegii ca membrii vestitei *Commissione,* iar echipele lor de asasini erau la fel de misterioase şi de redutabile ca Gestapoul hitlerist. Brigada Talifero constituia de fapt poliţia secretă a lumii criminale.

Se spunea că un Talifero putea să lichideze un *capo* fără ca ceilalţi şefi să riposteze. Poate că asta era cam exagerat, dar fraţii omorâseră de câteva ori un *capo* fără să fi consultat mai înainte consiliul şefilor. Ei reprezentau puterea şi teama din cadrul Mafiei.

Totuşi, văzându-i, nu aveai chiar impresia asta. Purtau costume clasice, bine croite şi de un gust impecabil; vorbeau cu distincţie, dădeau dovadă de cultură şi zâmbeau nonşalant... mai ales unul celuilalt...

Totuşi, nici unul dintre ei nu zâmbea când avionul începu să coboare pe *McCarran Field,* situat la marginea oraşului Las Vegas. Se aflau în cabina din faţă, care servea drept birou, urmărind cu o privire încruntată întinderile cenuşii care defilau sub carlingă. Poate că-şi aduceau aminte de Miami şi de acel fiasco în faţa lui Hunter. Poate că Pat se gândea la rănile aproape mortale cu care se alesese atunci. Iar Mike se indigna probabil că fusese arestat şi că avea amprentele digitale pe paginile dosarelor de poliţie şi că fusese inculpat pentru mai multe crime. Era desigur furia că toate astea ieşiseră într-o zi la lumină într-un tribunal cu magistraţi severi şi incoruptibili.

Astfel, amândoi aveau ce-şi aminti, iar gândurile lor se îndreptau în mod natural spre sursa tuturor necazurilor lor – ticălosul de Hunter!

Juraseră să se răzbune. Voiau să se spele pe mâini cu sângele lui Hunter, şi poate că vor putea în sfârşit să-şi zâmbească fără amărăciunea lăsată de el.

Se aprinse o lumină şi vocea pilotului răsună în difuzor:

— Avem pistă liberă. Vom ateriza peste câteva clipe.

Fraţii schimbară o privire. Unul dintre ei se ridică şi plecă în partea din spate ca să dea ultimele instrucţiuni oamenilor.

Celălalt intră în cabina de pilotaj şi puse mâna pe umărul pilotului.

— Ne aşteaptă?

— Da, domnule. Nu mai e nici un alt avion. Vom ateriza direct. Pista 2-5. O voi lua apoi spre ieşirea laterală şi voi opri lângă maşini.

— Foarte bine, Johnny.

Copilotul ridică ochii şi zâmbi.

— Vom avea puţin timp să jucăm ceva la cazino, domnule Talifero?

— N-o să ai timp nici să te regulezi, răspunse patronul.

Cei doi piloţi începură să râdă uşurel.

— Credeţi că va fi foarte uşor de prins? întrebă Johnny.

— Da, aşa cred.

Talifero se aşeză într-un fotoliu şi-şi legă centura de siguranţă.

— Exceptând cazul în care Joe Stanno şi-a pierdut minţile şi a stricat totul.

Pilotul se strâmbă.

— Stanno ăsta mă cam sperie. Să ştiţi că e un psihopat.

— Da, dar util. Foarte util.

Apoi piloţii se puseră pe treabă, aliniind avionul cu pista, adaptând viteza de zbor şi începând coborârea. Aerofrânele făcură carlinga să tremure, urmară apoi vibraţiile şi şocul trenului de aterizare care ieşea. Solul începu să defileze cu o viteză uluitoare.

Mike Talifero stătea totdeauna în carlingă la aterizare şi la decolare. În felul ăsta făcea faţă fricii sale de avioane. Se spunea că ura cele două momente critice, şi îi era şi mai frică în cabină cu tehnicienii. Lui Mike îi plăcea să-şi înfrunte temerile; nu voia să le povestească unui psihiatru sau să geamă într-un colţ în momentul pericolului… era ca povestea asta cu Hunter. Un bărbat – mai ales unul ca Mike Talifero – trebuia să facă faţă

pericolului.

Îşi strângea genunchii cu mâinile crispate în momentul în care roţile atinseră solul, scrâşnind sub greutatea avionului care începu în sfârşit să ruleze lin în ciuda vitezei. Se uita cu spaimă la obiectele neclare care defilau afară.

Apoi pilotul lăsă în jos o manetă şi toate tonele acelea de metal fremătară sub impulsul motoarelor turate invers. Avionul începu să reducă viteza. Talifero suspină discret de uşurare şi desfăcu centura de siguranţă.

— Formidabil, Johnny, îi zise el pilotului cu o voce perfect controlată.

Dar brusc se întâmplă ceva grav. Se deplasau cu mai mult de o sută pe oră, iar carlinga începu să se clatine şi să se lase dintr-o parte. Copilotul strigă:

— S-a spart roata!

Alb la faţă, pilotul se lupta cu comenzile avionului, încercând să stabilizeze avionul imens care începea să se rotească în loc ca un crab. *Cockpitul* începu să se lase în jos şi urmă un trosnet lung şi sinistru sub aparat care se lăsă pe sol ca o clătită.

Talifero nu mai auzea decât bătăile inimii sale cuprinse de panică şi cumplitul scrâşnet metalic al oţelului în contact cu betonul pistei. Caleidoscopul obiectivelor neclare deveni un vârtej de carusel.

Se afla în mijlocul primejdiei. Şi în acel moment suprem înţelese.

Hunter!

*

* *

Exterminatorul se instalase pe o mică ridicătură de teren deşertic, la capătul pistei principale, şi puţin mai departe de gardul de protecţie. Văzuse cum se crăpa de ziuă cu o oarecare satisfacţie, deşi în curând soarele avea să se ridice deasupra munţilor din faţa lui şi îi va veni direct în ochi.

Totuşi, preţ de câteva minute, poziţia soarelui nu avea nici o influenţă. Situase ţinta, îi verificase identitatea şi calculase cu o mare precizie momentul aterizării. Aeroportul era învăluit în tăcere şi gol, deci nu exista nici o şansă ca un civil nevinovat să cadă victimă atacului său.

Mâna destinului aruncase zarurile în favoarea lui Hunter, şi avea să dea o mare lovitură pe McCarran.

Cei nouă şoferi se întorseseră la vehiculele lor şi urcaseră la volan. Un personaj imens, pe care Hunter nu-l putu recunoaşte

nici măcar cu binoclul, agita braţele şi dădea instrucţiuni oamenilor care formau comitetul de primire.

În cele din urmă, pasărea metalică apăru pe cer şi coborî spre pistă.

Hunter puse ochiul la telescopul carabinei şi urmări deplasarea ţintei până în locul pe care îl alesese. Auzi reactoarele inversându-se când avionul ajunsese la intersecţia centrală a pistei, semnalând începutul frânării.

Hunter urmări cu telescopul câteva secunde deplasarea unei roţi imense, făcu o corecţie şi apăsă pe trăgaci.

Carabina bubui, se cabră şi expedie o carte de vizită delegaţiei de ucigaşi. Hunter stăpâni reculul apoi trase a doua şi a treia oară.

Avionul se clătină apoi începu să se lase pe o aripă. Pe urmă trenul de aterizare se prăbuşi şi avionul căzu, provocând o jerbă lungă de scântei.

Lângă vehicule se dezlănţui panica. Şoferii săriseră din vehicule şi urmăreau neputincioşi catastrofa.

Un tip înalt se enervase rău de tot şi arăta cu degetul locul unde se afla Hunter. Hunter îşi închipuia răcnetele omului. Trei şoferi o luară la goană spre punctul de tir de la capătul pistei.

Hunter lăsă în jos carabina, găsi o faţă întunecată şi speriată în telescop şi apăsă pe trăgaci. Faţa tipului dispăru instantaneu. Hunter ridică ochii şi văzu că mesajul îi fusese foarte bine înţeles. Ceilalţi doi se retrăgeau în grabă spre siguranţa relativă a grupului. Iar grupul dispăruse în spatele caroseriilor maşinilor de unde trăgea fără eficacitate.

În acest timp, avionul derapa de-a lungul pistei rupându-se destul de repede. Mai întâi se desprinse o aripă, apoi se prăbuşi ampenajul, iar rămăşiţele porniră în diagonală oprindu-se în cele din urmă în afara pistei într-un nor de praf la mai puţin de o sută de metri de Hunter.

Scântei lungi se scurgeau pe lângă carlinga distrusă şi Hunter putea să audă strigătele îngrozite ale supravieţuitorilor care încercau să scape din mormântul lor mecanic. În fine, nişte forme părăsiră clătinându-se haosul de praf şi fum.

Hunter îşi lipi din nou ochiul de telescop dar se răzgândi. Făcuse destul. Auzi sunetul strident al sirenelor de alarmă şi nu mai avea prea mult timp la dispoziţie. Era bine, mesajul fusese primit.

Mai expedie câteva proiectile în limuzine, apoi părăsi rapid acel loc.

Bun venit pe câmpul de luptă! Acesta era mesajul. O primire caldă, expediată cu răceală şi recepţionată sută la sută.

În acelaşi moment, la câţiva kilometri de acolo, un alt avion plin cu insignele guvernului ateriza la Nellis Air Force Base. La bord se afla un întreg contingent de *US Marshall* şi de agenţi FBI. Mai era şi un delegat guvernamental încruntat la faţă; primise ordin să pună capăt războiului declanşat de Hunter.

Necazuri pentru Exterminator!

CAPITOLUL X

Tipii stăteau întinşi în toate sensurile. Unii stăteau în fund şi-şi ţineau membrele, alţii se ridicaseră şi priveau cu un aer tâmp camioanele pompierilor ale căror pompe încercau să înăbuşe flăcările.

Joe Stanno îi găsi pe fraţii Talifero ajutat de *crash-chief.* De data asta îi veni greu să-i recunoască căci nu mai semănau deloc. Amândoi erau într-o stare lamentabilă, şi totuşi Stanno fu surprins că încă mai erau întregi.

Stanno îl împinse într-o parte pe *crash-chief* şi mormăi:

— Du-te să vezi ce face copilotul. E pe o targă lângă ambulanţă.

Tipul se uită la Stanno, vru să protesteze dar se răzgândi. Rămase totuşi pe loc.

Stanno se adresă patronilor lui cu aerul unui câine bătut.

— În viaţa mea n-am văzut o astfel de oroare.

Unul dintre fraţii Talifero – Joe nu ştia niciodată care îi răspunse:

— E un miracol că n-am murit toţi, Joe.

Celălalt încerca să-şi oprească sângele care îi curgea de la o rană pe care o avea la frunte. Adăugă:

— Ni s-a spus că s-au auzit împuşcături. Că unele persoane au avut impresia că aud împuşcături chiar înaintea accidentului. Tu ce zici, Joe?

Înţelegând ce i se cerea, Stanno răspunse:

— Da, într-adevăr, s-ar fi putut crede că sunt împuşcături dar erau doar roţile care se spărgeau.

— Asta ziceam şi eu în momentul în care ai sosit.

— Tipilor din turn li s-a părut că au auzit împuşcături şi *după* accident… sau în timpul lui, zise *crash-chief*-ul.

— Parcă ştii ce mai auzi într-un moment ca ăsta! mormăi Stanno. Ce vreţi să aflaţi de fapt?

— Vrem să cunoaştem doar faptele.

— *Faptele*? Pista voastră e într-o stare deplorabilă şi asta a dus la accidentul avionului nostru! Astea sunt faptele! Aşa că fă paşi!

— Vom vedea, zise *crash-chief*-ul cu voce calmă înainte de a se depărta.

Fraţii Talifero se uitară în urma tehnicianului, apoi cel cu rană

la frunte întrebă:

— O.K, ce e cu împuşcăturile?

— A fost Hunter, răspunse Stanno mârâind. Avea o carabină mare, cu care a tras în roţi.

Unul dintre fraţii Talifero suspină, celălalt întrebă:

— Şi Hunter?

— Am trimis nişte băieţi să-l scoată din ascunzătoare, dar l-a lichidat pe Bingy Bigelow de la al treilea pas. Ceilalţi s-au întors în fugă, şi îi înţeleg. Hunter ăsta e monstruos cu o carabină mare. În timpul ăsta avionul se făcea bucăţi iar eu mă gândeam numai la asta.

— De unde a ştiut că venim?

— Habar n-am, mormăi Stanno.

— Un ticălos i-a vândut informaţia.

— Da… ei bine… Ia staţi, adevărat, a avut un contact cu unul din oamenii noştri! Vin de la *Goldduster.* A făcut acolo o descindere şi…

— Ce? A făcut o descindere la *noi?*

— Da, domnule. A venit acolo şi l-a prins la înghesuială pe Vito, şi…

— Îmi vine greu să cred, Joe.

— Şi mie, domnule, şi apoi…

— Ţi-am spus să blochezi oraşul.

— Pe Hunter nu-l poţi bloca. Am peste două sute de oameni care patrulează, iar tipul ăsta se plimbă de colo-colo de parcă ar fi la el acasă. E…

— Ziceai ceva de Vito?

— N-am avut timp să-l fac să-mi spună toată povestea. În orice caz, tipul ăsta a venit acolo şi a vorbit cu Vito. Vito l-a îmbrobodit cu o vrăjeală şi tipul aplecat.

Unul dintre fraţi tuşi cu cinism, celălalt îi zise lui Joe „the Monster”:

— Să nu crezi asta, Joe. Nimeni nu e în stare să-l facă pe Hunter să înghită orice.

— Păi… bâigui Stanno.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să stăm de vorbă cu Vito, zise unul dintre fraţii Talifero.

— Nu pot să înţeleg cum e posibilă o deficienţă atât de mare a sistemului de securitate, zise celălalt. Ar fi trebuit aduşi oameni pentru supravegherea aeroportului, Joe.

— Da, domnule, dar…

— Dar nu pe pistă. Şi de ce nu, Joe?

Stanno îşi simţi universul prăbuşindu-se. Scuipă jos şi se legănă de pe un picior pe altul ca un copil.

— La dracul Cine ar fi putut să prevadă că idiotul ăsta va veni aici, să atace avionul?

— Aveam impresia că plătim nişte oameni tocmai ca să se gândească la acest gen de lucruri, zise unul dintre fraţii Talifero.

Stanno tuşi uşor apoi răspunse:

— Mda, dar nu vă puteţi imagina ce s-a întâmplat aici.

— Nu? zise unul dintre fraţi. Şi, după părerea ta, cine se afla în acea carlingă care se târa pe burtă de-a lungul pistei?

— În privinţa asta, am avut impresia că ne aflăm împreună acolo, domnule, zise Stanno cu o voce plină de umilinţă. În viaţa mea nu m-am simţit atât de rău.

— Am sosit cu şaizeci de oameni. Nu ne-au mai rămas decât vreo patruzeci, şi cei mai mulţi sunt răniţi. Câţi crezi că vor ajunge teferi la Las Vegas?

— Să ştiţi, domnule, bombăni Joe „the Monster”, că ticălosul ăsta nu va putea…

— N-ai spus că ai un mort?

— L-am băgat în una din maşini. Nu vă faceţi griji din cauza împuşcăturilor, nimeni nu va sufla o vorbă, voi avea grijă chiar eu de asta.

Un om se apropie şchiopătând. Fără să-l bage în seamă pe Stanno, noul venit se adresă lui Talifero rănit la cap:

— Am făcut apelul. Optsprezece morţi şi treisprezece grav răniţi. Ceilalţi sunt bine.

— Du-i în maşini, Charlie, zise şeful. Mai întâi trimite pe cineva la spital să anunţe. N-am chef să stau aici ca să răspund la o mulţime de întrebări.

Celălalt frate puse mâna pe braţul lui Stanno după ce şchiopul plecă.

— Nu-ţi face griji, Joe, zise el. Nu eşti primul tras în piept de Hunter.

— Dar voi fi *ultimul,* promise Stanno.

Unul dintre fraţii Talifero începu să râdă iar celălalt zise:

— Mi se pare că am mai auzit asta undeva.

„Bine, foarte bine, îşi zicea Joe. N-aveau decât să se distreze. Le va arăta el cine va aduce capul lui Hunter într-un sac”.

Fraţii nu erau chiar atât de tari. Făceau zgomot, adevărat, dar le era frică.

Da, făceau pe ei de fiică.

*

* *

Harold Brognola intră în sala de operaţiuni de la Nellis AFB şi luă zâmbitor telefonul întins de ofiţerul de serviciu.

— Brognola, zise el. Cu cine vorbesc?

Brognola îşi pierdu brusc zâmbetul. Se uită cu un aer trist la ofiţerul de serviciu.

— În orice caz, n-a pierdut mult timp, zise tipul venit de la Washington.

Interlocutorul vorbi mai departe. Brognola ascultă fără să-l întrerupă, bătând nervos cu degetele în tăblia biroului.

— Bun, să nu pierdem nici noi timpul, zise el în cele din urmă. Vom fi pe drum – în elicoptere. Cineva să-i urmărească şi să ne întâlnim în oraş peste… douăzeci de minute.

Înapoie aparatul ofiţerului şi întrebă:

— Ai primit vreun raport despre accidentul de la McCarran?

— Da, domnule. Un avion civil particular s-a prăbuşit după aterizare. Trenul de aterizare a cedat sau ceva în genul ăsta. Dar pista a fost curăţată.

Brognola îi mulţumi ofiţerului de la Air Force şi ieşi. Puţin îi păsa că pistele erau sau nu practicabile. În schimb îi păsa tare mult de tipul care provocase toată povestea asta.

Se întoarse la escorta sa care îl aştepta în faţa uşii sălii de operaţiuni şi-i zise lui *chief-marshal:*

— Era Bill Miller, reprezentantul local al FBI-ului. Amicii noştri au sosit dar, după toate aparenţele, războinicul nostru le-a pregătit o primire specială la McCarran. Parcă se spune că Las Vegas e oraşul norocului? Probabil că acum şi-au pierdut iluziile în privinţa asta.

Omul zâmbi.

— Ce tip! zise el. I-a atacat chiar de la aeroport?

— Nici măcar. I-a tras de picioare. Le-a demolat avionul şi s-au ales cu optsprezece morţi şi o mulţime de răniţi. Fraţii Talifero au scăpat doar cu nişte zgârieturi.

— E cam mult, zise omul schiţând o mică strâmbătură. Tipul ăsta e dement, Hal.

Împreună cu grupul lor, cei doi se îndreptau spre elicoptere. Brognola oftă.

— Nu cred. Hunter n-a făcut niciodată nimic care să pună în pericol oameni nevinovaţi. De fiecare dată, ia cât se poate de multe măsuri de precauţie faţă de ei. De altfel, e semnificativ faptul că în acest moment în împrejurimi nu e nici un alt avion şi nici un civil.

— Mie mi se pare tot dement. Când ataci avioane…

— De ce? Un avion nu e ceva sacru, replică cu vioiciune agentul de la *Justice Department.* Pentru el, o ţintă e o ţintă, din moment ce în preajmă nu se află nici un civil.

Celălalt schiţă un zâmbet şi zise:

— Bine, O.K. Nu ştiam că acorzi atâta importanţă.

— Păi… da. Nu e nici un secret. Am încercat totul ca să… în fine, ordinele sunt ordine şi, crede-mă, îl voi împuşca imediat ce voi avea ocazia. Dar nu-mi place ca cineva să-şi facă o idee greşită despre tipul ăsta.

— Şi mie mi-e simpatic, Hal, dar asta nu schimbă nimic.

— Absolut nimic, conchise Brognola.

— Îl lichidăm ca pe oricare alt nebun, nu?

— Exact, răspunse Brognola.

Grupul ajunse în zona elicopterelor. Brognola urcă primul.

— Chiar dacă ştim că el nu va trage niciodată în noi, zise omul cu glas scăzut. Aşa-i?

— Poţi să-i mulţumeşti Domnului că se comportă astfel, mormăi Brognola. L-am văzut pe Hunter la treabă; trage bine şi repede. Totdeauna la cap. Nu ratează niciodată.

— Nici eu nu voi rata, zise omul. Şi avem şi trăgători de elită.

Brognola oftă şi se trânti pe scaun.

— Ăsta e singurul motiv care explică prezenţa ta.

Aiurea! Singurul motiv… Chiar şi pentru a explica prezenţa lui Brognola. Pentru că devenise omul de la Departamentul de Justiţie care cunoştea cel mai bine problema Hunter, Brognola fusese ales ca să suprime această problemă.

Trebuia să-l lichideze pe Hunter. Trebuia neapărat.

CAPITOLUL XI

La Las Vegas funcţiona cel mai bun telefon fără fir din lume. În ciuda eforturilor poliţiei şi ale Mafiei pentru a trece sub tăcere prezenţa Exterminatorului, vestea se răspândi fulgerător.

Toţi vorbeau de incidentul petrecut în zori pe aeroport, de asasinatele de pe *Strip* şi de descinderea de la *Gold Duster.* În mod natural, toţi îşi reaminteau legenda lui Hunter. Deseori inexact.

— Lucrează pentru CIA, ziceau cei mai mulţi.

— Are o mie de feţe, răspundeau ceilalţi. Nimeni nu ştie cum arată exact.

Iar în concluzie:

— După ce va termina aici, poliţiştii vor curăţa ce-a mai rămas.

Cetăţenii cinstiţi ai oraşului erau de partea lui Hunter. Toţi profesioniştii din Las Vegas ştiau ce cazinouri aparţineau Mafiei – şi în privinţa asta se făceau speculaţii. Cei mai mulţi patroni normali adoptaseră faţă de Mafie o atitudine neutră – asta era o tradiţie la Las Vegas. Nu era mai puţin adevărat că patronii cinstiţi de cazinouri aveau un anumit resentiment faţă de oamenii de afaceri corupţi care profitau de amici plasaţi în funcţii mari şi de fonduri ilicite nelimitate. Deci, patronii normali nu luau în tragic cruciada lui Hunter; le era frică doar că turiştii vor fi alungaţi.

Totuşi domnea o ambianţă de suspiciune generală pe *Strip* şi peste tot unde se juca. Crupierii dădeau cărţile cu un ochi la masă şi altul la uşă. Supraveghetorii se uitau cu atenţie la feţele necunoscuţilor, iar oamenii însărcinaţi cu securitatea se plimbau prin săli cu mâna pe mânerul revolverului.

Turiştii, despre care se considera că ignoră această stare de lucruri, nu puteau să nu remarce cohorta de maşini de patrulare care circula pe *Strip* prin faţa hotelurilor şi legiunile de poliţişti care se plimbau pe jos pe Freemont Street. Dacă le-ar fi trecut prin minte să se uite mai atent la aceşti agenţi, ar fi putut să constate că mulţi dintre aceşti oameni purtau insignele unor comunităţi învecinate – North Las Vegas, East Vegas, Henderson şi chiar Boulder City. Ochiul obişnuit să descopere arme ar fi fost surprins de numărul lor, şi i-ar fi fost foarte greu să facă deosebire între cei buni şi cei răi.

Las Vegas era un oraş consacrat străinilor, totuşi acum se

acorda o mare importanţă feţelor necunoscute. Aproape că devenise o obsesie. Poliţia îi aborda frecvent pe cei care stăteau în afara mulţimii; ba s-a întâmplat chiar ca un poliţist să-l ia la întrebări pe unul din confraţii săi.

Oameni cu faţa dură, îmbrăcaţi în costume de mătase, bântuiau holurile, barurile şi sălile de joc; şi ei îi luau la întrebări pe suspecţi, şi existaseră reacţii violente chiar în cadrul Organizaţiei. Se trăseseră câteva focuri de armă într-o tavernă de pe Freemont Street, după care trăgătorii au fost identificaţi ca fiind nişte vânători de recompense independenţi veniţi să-l prindă pe Hunter.

În urma acestui incident, poliţia trimisese grupuri speciale să supravegheze autocarele şi trenurile, precum şi aeroportul, ca să-i respingă pe invadatorii înarmaţi, fie că făceau parte din Mafie sau nu.

În Las Vegas începuse vânătoarea lui Hunter în rândul civililor apăruse o oarecare nervozitate, dar în rânduri le poliţiei şi ale mafioţilor se instalase un fel de arţag cuprins de panică.

Într-un ziar local apăru o ştire despre prezenţa unor brigăzi speciale şi a unui ofiţer superior de la Departamentul de Justiţie, veniţi special pentru coordonarea activităţilor federale şi poliţieneşti.

Unele zvonuri pretindeau că în rândul poliţiştilor municipalităţii exista un resentiment iar un reporter din Carson City scrisese că agenţii federali interziseseră activităţile de presă la Las Vegas.

Alte zvonuri veniră chiar de la *Gold Duster* când, la prânz, se remarcă absenţa lui Vito Apostinni de la decont. Pe *Strip* se spunea că Vito-inimă-de-aur ajunsese la *Skeleton Flats,* cimitir clandestin din deşertul aflat în partea de sud a oraşului.

Se mai spunea că domnii din est rechiziţionaseră tot etajul superior de la *Gold Duster,* că acel cazino semăna cu o tabără înarmată unde puteau fi văzute circulând numeroase elemente din lumea crimei. Cei care dispuneau de „surse sigure” pretindeau că era vorba de o epurare în cadrul Mafiei şi aceste zvonuri deveniră şi mai insistente în cursul zilei.

Hunter dădea importanţa cuvenită zvonurilor. După lovitura de la aeroport, se întorsese la hotelul său modest de la periferie. După o masă caldă şi un duş, Exterminatorul se culcase şi dormise şase ore.

La orele paisprezece se sculase, pusese pe el o pereche de pantaloni, o cămaşă sport şi o geacă. Plecă să se plimbe pe *Glitter Gulch,* strada cazinourilor din centrul oraşului, şi jucă la

jocurile mecanice ascultând cu prudenţă zvonurile care circulau.

După o oră de „ascultat”, luă un taxi, ceru să fie dus pe *Strip* şi merse la hotelul unde stătuse de vorbă cu Tommy Anders şi Ranger Girls cu câteva ore mai înainte.

Aruncă o privire în parcare, observă că Pontiacul lui nu mai era supravegheat, se urcă la volan şi plecă să facă o tură prin oraş.

Exterminatorul învăţase din experienţă să aştepte şi să se facă „invizibil” în peisaj.

Îl căutau pe Hunter. Foarte bine, putea să dispară, îi urmărea pe ceilalţi din ascunzătoarea lui. Vânătorii vânaţi!

CAPITOLUL XII

La căderea nopţii, Hunter se întoarse la hotelul lui ca să se schimbe. Îmbrăcă combinezonul negru şi îşi puse pe deasupra un costum de mătase albastru demn de marii ucigaşi ai Mafiei, o cămaşă pastel şi o cravată lată. Îşi fixă Beretta la subsuoară.

Îşi pieptănă părul cu atenţie apoi îşi lipi o bucată de plasture pe nas şi alta pe maxilar. Pe urmă îşi puse ochelari cu lentile violet şi ramă din aur, iar pe cap îşi aşeză o pălărie neagră.

Apoi se duse la *Gold Duster.*

În faţa hotelului se afla un grup de poliţişti locali şi de gangsteri, care cercetau cu privirea pe fiecare trecător.

Cu o privire ironică, Hunter le făcu un semn vulgar croindu-şi drum printre ei. Unul dintre tipi mormăi: „Idiotul!”.

Hunter se opri brusc, se întoarse şi întrebă cu o voce calma:

— Cine a zis asta?

Nimeni nu avu curaj să-i răspundă. Nici măcar să-l privească în faţă. Începu să râdă şi intră în hol.

Peste tot erau „băieţi” şi câţiva semănau cu el având şi ei lipit câte un plasture şi vânătăi. La bar, un om şchiopăta bine de tot.

Hunter se simţea foarte relaxat.

Se apropie de recepţie, îmbrânci o doamnă în vârstă şi se adresă celui de la birou:

— Mai sunt acolo sus?

Omul dădu din cap cu incertitudine.

— Ăăă… da, cred că da, domnule.

— Verifică, se răsti Hunter.

— Ăăă… acum Îmi amintesc bine că sunt acolo, zise brusc omul de la recepţie. Tocmai le-am trimis cina.

Tipul îi întoarse spatele. Hunter se aplecă peste birou şi îl apucă de braţ.

— Dă-mi-l pe Hard Mountain.

— Domnule?

— Am un prieten care se află acolo. Fă-mi legătura.

Recepţionerul trase nervos braţul din mâna lui Hunter şi bombăni:

— Bine, domnule.

Privi spre un loc din sală unde se aflau fotolii şi mese de acaju.

— Puteţi aştepta legătura în salonaşul pentru telefoane, domnule. Folosiţi telefonul, vă fac legătura cu centrala.

— Mulţumesc, mormăi Hunter lăsând pe birou o bancnotă de cinci dolari.

Beculeţul era deja aprins când ajunse lângă telefon şi ridică receptorul.

— Cine e? zise el.

— Formez numărul dumneavoastră, domnule, răspunse o centralistă.

— A, da, O.K. Când vor răspunde, mititico, nu tragi cu urechea. E o conversaţie particulară.

— Bineînţeles, domnule, zise centralista cu o voce indignată.

După câteva secunde adăugă:

— Gata, domnule, vă las!

Râse în receptor apoi întrebă:

— Cine e?

— *Desert High Ranch* la aparat. Cu cine vreţi? zise o voce prudentă.

Hunter râse scurt.

— Merge bine călăreala acolo sus?

Tipul începu şi el să râdă.

— Aici? Pe naiba! Cine-i?

— Vinton.

— Cine?

— Ştii foarte bine; am sosit azi dimineaţă, pe burtă, glumi Hunter.

— Ah, înţeleg, răspunse tipul râzând. Idiotul ne-a atacat şi ieri seară.

— Am aflat, răspunse Hunter. Suntem la *Gold Duster.*

— Ştiam. Ăăă... cu cine vrei să vorbeşti?

— Habar n-am, n-a zis. Mi-a spus doar să sun.

— Cine? Joe?

— Mda. Cred că ar trebui să vorbesc cu cel care comandă.

Tipul râse din nou.

— Cu el vorbeşti. Sunt Red Evans.

— Nu prea e în regulă chestia asta.

— La fel ca Vinton, nu?

Tipul părea că apreciază schimbul de replici.

— Aş putea să-ţi îndrug o duzină de identităţi, dacă ţii neapărat la asta.

— Auzi, trebuie să vin la voi.

— Păi, eşti binevenit. Adu şi o duzină de gagici.

Hunter râse.

— În momentul ăsta mă uit la una. Un metru şaptezeci şi cinci.

Suedeză, cu picioare care nu se mai termină. Cred c-o să-i trag un futai înainte să vin.

— Cum o cheamă?

— Naiba ştie! răspunse Hunter. E numai cur şi ţâţe. Şi pare idioată rău de tot.

— Las-o mai moale, vorbeşti cu un călugăr! Sunt aici de şase zile. Azi trebuia să mă întorc acasă, dar a aterizat aici ticălosul ăla şi a stricat totul. De ce trebuie să vii?

— De-asta am telefonat. Şterpeleala de ieri seară, n-a fost şterpeleală.

— Te-ai prostit, zise tipul. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Vorbesc de livrarea pe care se zice c-ar fi şterpelit-o tipul. A ratat lovitura.

— Care lovitură?

— Livrarea.

— Eşti nebun! Joe ştie că…

— Bineînţeles, ce-ţi închipui? Am pus mâna pe unul care de o oră ciripeşte întruna.

— Serios?

— Mda. Livrarea se află undeva pe acolo, pe versantul muntelui.

— Serios?

— Mda. Joe a zis să-i trimiţi pe băieţi s-o caute.

— Vrei să spui să-i…

— Mda, ăia cu socotelile. Încă n-au plecat?

— Bineînţeles că nu. Când Joe zice să stea, stau. Bine, auzi…

— Câţi oameni ai, Red?

— Păi… nu prea mulţi. N-aş vrea să las casa goală… Dacă tipul vine iar…

— Nu, ce tot vorbeşti? S-a ascuns undeva. Atmosfera e prea încărcată ca să poată mişca.

Hunter râse şi adăugă:

— Nu se aude nici un zgomot, în afara celui făcut de cărţi şi de zaruri.

— Imediat ce nebunia asta se termină, eu plec în vacanţă, zise tipul râzând.

— Şi eu la fel.

— Unde trebuie să căutăm?

— Pe versantul din josul locului unde a avut loc atacul. Tipul de-aici spune că acolo a fost pierdută livrarea. Aşa că trebuie să te duci să arunci o privire.

— Presupun că omul care ciripeşte nu e Hunter?

— Prea ar fi frumos!

— Da, răspunse tipul cu o voce tristă. Aici suntem doar patru. În afara scriptologilor.

— Ei nu contează.

— Ah, nu!

— Se cacă în izmene de frică când aud o împuşcătură! Tipul începu să râdă.

— Asta e sigur!

— Nu le-ar strica o plimbărică nocturnă pe munte. Nu? Această sugestie îl făcu să chiuie de veselie pe Red Evans.

Când îşi reveni, zise:

— Tare mi-ar plăcea să-i văd şi eu!

— Nu pleca de-acolo!

— Mda, mda, dar tare mi-ar fi plăcut.

— Mie mi-ar plăcea să-ţi aduc o duzină de gagici, Red. Pari un tip OK.

— Mda, şi tu la fel. Auzi, când vii?

— După ce termin nişte chestii aici. Auzi, de la Joe ştii toate astea, nu de la mine. Păstrează asta pentru tine.

— Da, bineînţeles.

— Din momentul ăsta, nu mai vorbeşti de chestia asta cu nimeni.

— Mda, OK.

— Mi-ai reţinut numele? Vinton. Nu-l uita. Nu vorbi cu nimeni.

— Am înţeles foarte bine, Vinton. Nu-ţi face griji.

Dar tipul începuse să aibă o voce neliniştită.

— Încălzeşte motorul elicopterului, zise Hunter. Să fie pregătit. Aici lucrurile merg perfect şi „cine ştii tu” va avea poate nevoie s-o şteargă în mare viteză.

— Ah… ăia… identici?

— Exact.

— La naiba! Îi cunoşti? Personal?

— Ce?

— Ah, da, bineînţeles, scuză-mă.

— Nu-i nimic, Red. Pari un tip cumsecade.

— Mulţumesc… îmi pare rău dacă am dat cu bâta-n…

— Nu, nu-i nimic. Auzi… poate c-ar trebui…

— Ce? Ce vrei să spui?

— S-ar zice că eşti un tip O.K.

— Ăăă… ă, mulţumesc.

— Ascultă.

— Da?

— Patronul tău… cum să spun?

Vocea lui Hard Mountain era din ce în ce mai agasată.

— Ales-bules, nu? Tocmai mă întrebam.

— Păi… „cine ştii tu” nu sunt prea mulţumiţi de ce-a fost azi pe McCarran.

— Cred şi eu, a fost îngrozitor.

— Ascultă. Vreau să-ţi dau un sfat. Ai grijă cu Joe.

— Oh, da! Mulţumesc, Vinton.

— Nu-i spune mai mult decât trebuie, pricepi? Doar da sau nu, şi atâta tot. Ai înţeles?

— Nu, nu, n-am să fac nimic. Contează pe mine.

— OK, acum nu mai vorbeşti decât cu mine.

— Auzi, nu Joe ţi-a spus să suni, nu?

— Ai înţeles totul, Red. Nu mi-a zis nimic.

— Fir-ar să fie, tocmai mă întrebam.

— O să fie bine pentru tine, Red. Nu-ţi face griji.

— Simt recunoscător…

— Să nu mai vorbim de asta. Trimite-i pe tipii ăia pe munte. Dacă găsesc lovelele, aştepţi stând blând. Sosesc imediat ce pot.

— Ăăă… da, bineînţeles. Vii cu întăriri?

— Aşa cred, răspunse Hunter râzând încetişor. Cine comandă acolo sus?

— Auzi, dacă vrei să spui ce cred eu…

— Mda, asta vreau să spun, confirmă Hunter.

— Auzi, nu-ţi face griji, mă ocup de toate până când îmi spui să mă opresc.

— Pe curând, Red.

— Asta e sigur, Vinton. Pe curând.

Hunter închise şi aprinse o ţigară. Suflă fumul spre centrul holului.

I-ar fi plăcut să-i spună lui Red Evans că nimic nu era vreodată sigur. Nimic. Dar asta nu însemna că trebuia să renunţe.

El, Hunter, nu renunţa niciodată.

Se ridică şi se îndreptă spre bar unde se lovi de Toby Ranger şi de prietena ei canadiancă.

— Scuze, micuţo, mormăi el, dar ar trebui să ai grijă pe unde calci.

Intră în bar fără să întoarcă capul.

Ştia că cele două se uitau după el. Aruncă o bancnotă de cinci dolari pe bar şi ceru un pahar cu o voce dezagreabilă.

CAPITOLUL XIII

Hunter nu pusese la punct înscenarea la Las Vegas. De asta se ocupaseră alţii. Dar el era omul care profita de toate ocaziile, care încerca toate combinaţiile şi forţa toate uşile ca să-şi sporească şansele slabe de supravieţuire.

În acel moment situaţia era gravă. Gândul la supravieţuire era o adevărată dementă iar dorinţa de a învinge ţinea mai mult de o nebunie furioasă. Totuşi avea de gând să profite de ocaziile care vor apărea, va încerca toate combinaţiile şi va forţa câte uşi va putea până când norocul îşi va întoarce faţa spre el... sau va pieri.

Atuul său cel mai mare era faptul că era căutat de două mari armate. Oraşul era pradă unei confuzii totale, lucru de care avea de gând să profite la maximum.

Toby Ranger se apropia de el. Chiar pe teritoriu inamic. Un cuvânt greşit, un gest nepotrivit şi ar fi fost expus în mod iremediabil... deci mort.

Fata se aşeză la bar lângă el.

— Îmi oferi un păhărel, scumpule?

El îi răspunse fără să întoarcă capul:

— M-am cordit de două ori pe ziua de azi. Cară-te.

Ea se încordă brusc. Cealaltă fată se lipi de el.

— Ce-i? zise Hunter. Afacerile merg chiar atât de prost?

Canadianca începu să râdă uşurel.

— Eşti foarte caraghios, zise ea. Nu ţi s-a spus niciodată?

Nimeni nu părea să le acorde nici cea mai mică atenţie, dar Hunter îşi zise că asta nu va dura o veşnicie. Luă o înghiţitură din paharul lui şi bombăni cu glas scăzut:

— Mulţumesc, fetelor. Chiar aveam nevoie de voi.

— Continuă, zise blonda. Te descurci grozav ca un mare şef. Te-am putea include în numărul nostru.

— Înţeleg, zise Hunter. Plecaţi!

— Îl căutăm pe Tommy, spuse canadianca.

— Nu-i la mine.

— O fi la altcineva.

Hunter apucă paharul şi izbucni cu o voce puternică:

— Cum, o sută de dolari? O aveţi cumva de aur?

Toby se roşi puternic. Hunter râse apoi zise:

— Bine, hai să vorbim despre asta.

O luă pe blondă de braţ şi se îndreptă spre un colţ din fundul sălii. Canadianca veni după ei. Hunter se trânti într-un fotoliu, lăsându-le pe fete în picioare în faţa lui.

— Haide, staţi jos, făcu el cu o voce de mare senior.

Toby, furioasă, se aşeză cu nervozitate.

— Ar trebui să te denunţ…

— Gura! zise Hunter. Stai jos, îi zise canadiencei.

Fata se aşeză.

— Ascultaţi-mă, fetelor, zise el cu o voce joasă. Ăsta nu e un număr de cabaret. Când cortina cade, e vorba de giulgiu. Ce s-a întâmplat cu Anders?

Canadianca îi mângâia uşurel braţul, dar Toby Ranger era încă furioasă.

— A dispărut de şaptesprezece ore. I-am pierdut urma aici.

— A venit aici singur? întrebă Hunter.

— Nu, era însoţit de doi bărbaţi.

— Bine, îl voi găsi.

— Mulţumesc.

— Asta aşteptaţi de la mine, nu?

— Ăăă… da, răspunse canadianca.

Hunter se uita cu atenţie la faţa blondei. În cele din urmă fata lăsă ochii în jos.

— Nu-i uşor?

— E un fel de-a spune.

— În orice caz, eşti splendid, adăugă ea.

— Nu te-am înşelat.

— Eu sunt o tipă specială, zise ea zâmbind.

— Da, adevărat.

Se înroşi şi aruncă o privire spre brunetă.

— Cred că am face mai bine să-l lăsăm să acţioneze singur.

— Înoţi divin, zise canadianca.

— Şi sângerez la fel de divin, zise ironic Hunter. Unde sunt celelalte fete?

— Ne întâlnim peste o oră ca să ne prezentăm numărul. Se ocupă de costume, răspunse blonda.

— Bun, eu voi scotoci pe-aici şi-l voi găsi pe dispărut, dar plecaţi de-aici. E un local mafiot.

— O.K., zise blonda cu jumătate de glas.

Hunter le părăsi şi se duse în sala de joc. Acolo erau puţini jucători şi aproape nici un fel de activitate. Personalul era nervos. La mese erau mai puţin de o sută de persoane. Încă vreo douăzeci se agitau lângă jocurile mecanice.

Hunter cuprinse întreaga sală cu privirea şi recunoscu vreo doisprezece pistolari. „Oameni din Las Vegas”, îşi zise el instinctiv. Trase concluzia că pistolarilor din est li se interzisese accesul în cazino.

Era convins că printre cei din sală se aflau şi poliţişti.

Ceva mai departe, în spatele unui paravan imens, începea un spectacol şi orchestra cânta în surdină ca să nu-i deranjeze pe jucători.

Hunter se opri lângă o masă unde părea să existe mai multă activitate. Aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari crupierului. Omul îi întinse o mână de jetoane şi zise:

— Zarurile sunt fierbinţi.

— Mă uimeşti, răspunse Hunter.

Se uită la jucătorul care aruncă zarurile de-a lungul mesei. O dublă de trei.

— Asta face şase, anunţă crupierul.

Hunter puse toate jetoanele şi zise:

— Eu urmez.

— Casa plăteşte.

Tipul dădu un şapte.

— La dracu! strigă el.

— Aţi pierdut, zise crupierul.

— Serios! exclamă ironic Hunter înainte de a se depărta.

Doi pistolari stăteau în faţa scării care ducea la apartamentul lui Vito. Hunter se opri în faţa lor şi întrebă:

— E aici?

Cei doi oameni se uitară la el apoi unul dintre ei răspunse:

— Da, e aici.

— Du-te şi spune-i că vreau să-l văd.

Un muşchi de pe faţa tipului începu să se contracte.

— Să te ia dracu! Du-te şi spune-i singur.

Hunter râse scurt.

— Nu prea vă lăsaţi călcaţi pe picioare voi de-aici, ai?

— N-avem obiceiul ăsta, răspunse omul.

Hunter zâmbi şi urcă scările.

Un om în cămaşă stătea într-un fotoliu la etajul de sus. Se uită către vizitator apoi zise:

— Încotro, amice?

— Du-te şi spune-i că vreau să-l văd, ordonă Hunter recunoscându-l pe Max Keno.

— *Cine* vrea să-l vadă?

— Vinton.

— Nu te cunosc, Vinton.

— O să mă cunoşti, Max. O să mă cunoşti.

— Ah… Vrei să-l vezi, da?

— N-am urcat ca să te văd pe tine, cretinule.

Garda de corp zâmbi.

— Ciudată zi, ai? Te doare rău?

Hunter îşi trecu degetele peste maxilar.

— Nu. Şi am boaşele întregi, şi asta e o chestie!

Keno începu să râdă şi-i zise lui Hunter:

— Apasă pe butonul de lângă uşă. Te vor lăsa să intri.

— Cine mai e în afară de el?

— Păi… actorul. Încearcă din nou să-l şantajeze.

— De fapt, pentru asta am venit, îi mărturisi Hunter. Ar fi trebuit să ciripească de multă vreme.

— Joe a spus că e mai bine să aşteptăm puţin ca să obţinem totul, aşa că o ia încetişor. Vito a luat-o razna cu tipul de ieri.

— Şi acum Vito a luat-o razna de tot, zise Hunter cu glas scăzut.

— Mda, şi e păcat. Am fost cu el de mai bine de trei ani. Ţineam la el. Nu mi-a plăcut că i-au făcut asta.

Hunter suspină.

— N-a făcut plăcere nimănui. Nici măcar „ştii tu cui”.

Dădu din umeri şi îi zâmbi lui Keno cu un aer resemnat şi filosofic.

— Asta e treaba. Se întâmplă. Nu-ţi trece niciodată prin minte, pe urmă… Zici că apăs pe buton?

— Mda… stai o secundă. O să…

Garda de corp se ridicase din fotoliu ca să se apropie de uşă.

La urma urmelor, acest nou venit ar fi putut să devină şeful lui. Parcă puteai să ştii!

Apăsă pe butonul interfonului.

— E Vinton, anunţă Keno. Vrea să intre.

— Cine?

— Ştii tu. Vinton. E cu… încearcă să înţelegi!

Urmă un bâzâit electric şi uşa se deschise. Hunter intră şi remarcă că se renunţase la metoda de securitate a lui Vito. În turelă nu era nimeni şi nu era aprins nici un spot.

Joe Stanno era lungit pe divan şi dormea.

Tommy Anders stătea pe un scaun de birou în centrul încăperii. În faţa lui stăteau doi oameni iar al treilea se cocoţase pe birou în spatele lui. Acesta îl întrebă pe Hunter:

— Ce cauţi aici?

Hunter nu-i răspunse.

Anders avea o mutră îngrozitoare. Părul îi cădea pe faţă iar capul îi stătea culcat pe un umăr de parcă gâtul n-ar mai fi reuşit să-l susţină. Nu avea nici un semn, dar Hunter ştia tot ce li se putea face oamenilor fără să li se lase urme.

Se apropie de divan şi se uită fix la Stanno.

— Ce l-a apucat de trage la aghioase? întrebă el.

— Are nevoie de vreo aprobare, de vreo parolă? întrebă omul de pe birou cu o voce sarcastică.

Hunter îşi trecu mâinile peste plasturele lipit pe maxilar.

— N-a primit o parolă în dimineaţa asta la aeroport?

Tipul se aplecă repede în faţă şi-l pocni peste ceafa pe Anders ca să se răzbune.

Capul actorului căzu într-o parte, dar îl ridică şi se uită la Hunter încruntat.

— Nenorocitule, zise el articulând cu greutate.

Hunter începu să râdă uşurel.

— Idiotule, zise el. Nu eu te-am lovit.

— Tot eşti un nenorocit, mormăi Anders.

— Nu e deloc amabil, ai? zise Hunter.

— E un cretin! zise tipul de pe birou pălmuindu-l din nou pe actorul neputincios. Face nazuri, face jocul poliţaiului şi al unui anume ticălos.

Hunter aruncă o privire spre Stanno.

— Tipul ăsta ar dormi şi călare pe o bombă. Trezeşte-l.

— Lasă-l, răspunse omul de pe birou. N-a dormit de douăzeci şi patru de ore. Dă-i pace.

— O să i se dea numai pace, zise Hunter.

— Ce cauţi aici? bombăni omul.

— Am fost trimis.

Se apropie de Anders.

— Se zice că aţi pierdut prea mult timp cu tipul ăsta. Vor să vorbesc eu cu el. Tipul ăsta e singura noastră pistă.

— Nu suntem deloc siguri de asta.

— O să-mi spui când o să fii convins, replică Hunter. La urma urmelor, era de faţă când oamenii voştri au fost lichidaţi!

— Facem ce trebuie să facem, insistă omul.

— *Făceaţi,* zise Hunter cu o voce ameninţătoare.

Cei doi oameni care stăteau jos se ridicară brusc. Al treilea coborî de pe birou şi ocoli scaunul lui Anders ca să vină şi să-l fixeze pe Hunter cu un aer ameninţător.

— Te-am mai văzut undeva, Vinton, se răsti el.

— O să mă revezi foarte des, răspunse Hunter cu un aer la fel de amenințător.

— Mda?

— Sau poate deloc. Dacă te înțelegi atât de bine cu Frumoasa din Pădurea Adormită, poate c-o să rămâi cu ea.

Omul aruncă o privire îngrijorată spre ceilalți doi.

— Stai o secundă, zise el. Ce mai e și…

Se uită la Stanno apoi la Hunter. Fața îi deveni deodată dură.

— Adevărat?

— Asta e, răspunse Hunter domol.

Cei doi oameni deveniseră brusc nervoși și privirea le devenise nesigură. Al treilea zise cu glas scăzut:

— Ciudată veste.

Se anunțase, în argoul Mafiei, că moartea lui Joe Stanno era iminentă.

— Da, asta e, repetă Hunter. Nu poți face nimic pentru un lepros, și voi știți foarte bine asta; așa că stați blânzi. Coborâți și găsiți ceva de făcut. Lipsiți pentru câteva ceasuri.

— Oh, la dracu! exclamă tipul. Chiar așa de repede?

— Ești amorezat de el?

— Păi… nu. Dar suntem împreună de o mulțime de ani.

— Atunci e mai bine să lipseşti câteva ore, îi sugeră Hunter.

— Dar cum pot să hotărască asta, așa… șopti „șeful de echipă”.

— Du-te și întreabă-i, răspunse Hunter cu o voce care redevenise rece și dură.

Tipul făcu un pas înapoi. Apoi își recăpătă sângele rece și zise:

— Uită c-am zis asta, da?

Hunter dădu din umeri.

— Nici măcar n-am auzit. Haide, pleacă. O să mă ocup în același timp și de ciripitorul nostru.

Tipul dădu din umeri, se uită lung la omul de pe divan apoi părăsi încăperea. Ceilalți plecară în urma lui. Ușa se închise și Hunter își făcu de lucru cu sfoara care lega mâinile lui Anders.

— Eu nu sunt rasist, mormăi actorul, dar voi, italienii, duceți o viață mizerabilă.

— Eu sunt polonez, răspunse Hunter cu o voce normală.

— Nu-mi pasă ce ești…

Actorul făcu ochii mari și se uită mai îndeaproape la Hunter.

Hunter îi zâmbi.

— Haide, grăbește-te, altfel vei rata intrarea în scenă.

— La dracu și la toți dracii! Tu ești! șopti actorul.

— Am crezut că şi celălalt m-a recunoscut, zise Hunter tăind sfoara care lega picioarele lui Anders. Poţi să mergi?

— Poate un iepure să alerge?

Anders îşi trecu mâna prin păr şi îşi puse hainele în ordine.

— Aş putea să plec de-aici şi cu ambele picioare rupte. Hunter începu să râdă, apoi îl împinse pe actor spre uşă.

— Nu spune nimic până când nu suntem liberi, îl sfătui el.

— Şi Stanno?

— Stanno e de destul de mare ca să se descurce singur.

Ieşiră şi Hunter închise cu grijă uşa.

Max Keno stătea în fotoliu. Se uită la Hunter cu un aer speriat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic care ar trebui să te îngrijoreze, răspunse Hunter. Dar nu deschizi uşa până nu primeşti ordinul meu. Pentru nimeni.

— Bine, OK, răspunse garda de corp.

— Pentru nimeni, insistă Hunter.

— OK, şefule. Pentru nimeni.

Hunter zâmbi şi îl bătu cu palma pe umăr, apoi îl apucă de braţ pe Anders şi îl împinse în jos pe scară.

— M-am săturat, îi mărturisi actorul cu glas scăzut. Dacă nu te mai poţi duce la picnic fără să vină furnicile peste tine, e mai bine să renunţi la picnic.

— Abandonezi? întrebă Hunter scrutând parterul sălii de joc.

— Abandonez meseria. Ies la pensie.

— Preoţii nu ies la pensie, Anders.

— Preoţii? Ce legătură au cu…

— Dacă Mafia e guvernul invizibil al acestei ţări, voi ceilalţi sunteţi biserica invizibilă.

Ajunseră la ultimele trepte. Nu mai era nici un om de pază.

— N-ai spune asta dacă ai fi cunoscut unele locuri respingătoare unde am jucat, zise Anders.

— Lumea ar fi foarte tristă dacă toţi indivizii cu meseria voastră ar trage obloanele.

Traversară sala. Hunter nu acordă nimănui nici cea mai mică privire.

— Da, presupun că ai dreptate, zise actorul.

— Sigur că am dreptate, şi tu ştii foarte bine asta.

— Da, dar nu m-am văzut niciodată ca fiind preot. Cum ai dat de mine?

Hunter se uită cu duritate la doi oameni înarmaţi care îi blocau momentan trecerea. Tipii făcură loc şi Hunter îl împinse pe Anders în faţa lui.

— Cum m-ai găsit? întrebă încă o dată actorul.

Hunter, cu faţa dură, îi răspunse:

— Colegele tale cumsecade mi-au oferit această informaţie. Cred c-ar fi venit chiar ele dacă ar fi ştiut exact unde.

— Ce tot vorbeşti?

Hunter nu avu timp să răspundă. Le văzu pe cele două fete în hol. Încercau să nu ia în seamă privirile insistente ale bărbaţilor în costume de mătase din jurul lor.

Hunter îl împinse cu violenţă pe Anders spre cele două fete.

— Cară-te de-aici! strigă el. Şi ia-ţi şi curvele cu tine! Dacă te mai prind aici făcând pe peştele, te spânzur de coaie!

Vreo douăzeci de persoane se opriră brusc văzându-l pe Hunter apropiindu-se ameninţător de cele trei personaje.

— Am zis să vă căraţi! se răsti din nou Hunter.

Cei trei întoarseră spatele şi se grăbiră să plece, iar cei care se aflau lângă uşă se dădură la o parte ca să-i lase să iasă.

— Aşa vor sta lucrurile aici de-acum încolo! răcni Hunter.

Apoi se întoarse şi reveni în sala de joc.

Se debarasase de Anders şi de fete.

Acum trebuia să-şi termine misiunea şi să plece. Dar asta era mai uşor de zis decât de făcut.

CAPITOLUL XIV

Era o problemă de timp. Hunter trecu prin sala de joc, strigând supraveghetorii ca să-i oblige să-l urmeze. Juca o carte mare, mizând pe propria lui viaţă.

Bombănind printre dinţi, supraveghetorii îl urmară şi auzi unele frânturi de fraze:

— Habar n-am, a zis că…

— … cred că pentru noii proprietari…

— La dracu! Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi în localul ăsta!

— … cred că-l cheamă Vinton. Nu ştiu…

„Vinton” se opri la capătul de jos al scării care ducea la apartamentul lui Vito şi se adresă gărzii de corp.

— Max!

— Da, şefule?

— Ia câţiva băieţi să te ajute şi scoate afară pe toată lumea, închidem după decontul de la orele douăzeci.

— Ce? zise un supraveghetor care se afla lângă Hunter.

Keno coborî sări treptele câte patru îmbrăcându-şi haina.

— Spune-le celorlalţi că se pot întoarce la miezul nopţii. Până atunci, tot ce vor consuma la bar sau în sala de mese este gratuit. Iar spectacolul să continue tot timpul. Vreau o derulare normală. Dar jocul se opreşte!

— Bine, şefule! exclamă Keno plecând în grabă să-şi ducă la îndeplinire misiunea.

Un supraveghetor aflat lângă Hunter îi zise:

— Vom începe un nou schimb, domnule… ăăăă…

— Domnul *Vinton,* replică tăios Hunter, şi ar fi bine să nu uiţi. Du-te şi spune schimbului ce-am zis adineauri. E gratis şi pentru ei. Şi vor relua treaba la miezul nopţii.

Tipul zâmbi.

— Bine, domnule Vinton, zise el plecând.

Micul grup se deplasă apoi în sala de decont de lângă biroul din fundul clădirii, Hunter bruscând trecerea prin sistemul de siguranţă cel mai complicat de pe *Strip.*

Contabilii începuseră deja. Să pregătească decontul de la orele douăzeci. Hunter îi rugă pe toţi să stea jos, le zise supraveghetorilor să se sprijine cu spatele de perete şi-şi începu discursul.

— Cred că toţi aţi înţeles ce se întâmplă, zise el fiind convins

de contrariul. Aţi aflat că domnul Apostinni a fost înlocuit şi că îşi părăseşte funcţia, dar acest lucru va deveni oficial abia de la miezul nopţii. Trebuie să închidem şi să facem curăţenie. Să facem o curăţenie de sus şi până jos! De aceea oprim deocamdată jocul, din acest moment. Vreau să mi se aducă toţi banii care se află la mese ca să fie număraţi. Toţi. Nu vreau să aud nimic de foile de decont şi de alte tâmpenii de felul ăsta. Număraţi, atâta tot! Vă dau patru ore – patru ore pizdoase, pardon, doamnelor, ca să curăţaţi baraca asta şi s-o pregătiţi pentru noii ei şefi. Nu vreau să se piardă nici măcar un dolar! Cine trebuie să supravegheze decontul?

Un bărbat nervos cu ochelari cu ramă de aur făcu un pas înainte şi se prezentă ca fiind „controlorul”.

— Bine, atunci controlează, bombăni Hunter. Curăţăm totul, luăm totul, astfel ca la miezul nopţii să fie un nou început. Ai înţeles?

Controlorul îl asigură pe noul patron că înţelesese foarte bine.

Hunter se întoarse brusc spre supraveghetori.

— V-aţi terminat schimbul? îi întrebă el.

— Da, răspunse unul dintre ei. Plecăm.

— Nici vorbă, zise Hunter. Veţi rămâne să daţi o mână de ajutor. Nu vă faceţi griji, veţi fi plătiţi. Anunţaţi asta celor care sosesc şi împărţiţi-vă munca. După ce totul va fi terminat şi veţi putea să puneţi totul în mâna acestor doamne, vă duceţi să vă distraţi împreună cu ceilalţi.

Cu o ezitare, controlorul îşi permise să semnaleze că se obişnuia şi era perfect acceptabil să se înceapă registre noi de socoteli după încasările obişnuite, în urma deconturilor.

Noul patron îi zise verde în faţă controlorului că putea să-şi bage undeva acest obicei şi că toată lumea avea tot interesul să-i îndeplinească ordinele întocmai.

Nu au mai fost nici obiecţii şi nici întrebări. Hunter îi trimise pe supraveghetori în sala de joc lăsându-le deplină libertate. Erau încântaţi. Zâmbeau şi râdeau, iar Hunter le strigă:

— Treaba o să meargă mult mai bine de acum înainte!

Nici un om nu s-ar fi putut îndoi de asta.

Vito fusese un patron aspru.

Domnul Vito era dur. Da, dar era un tip O.K. În şaisprezece ani, niciodată nu li se oferise un pahar sau un sandvici la *Gold Duster.*

Sala se golea în ciuda protestelor celor care câştigau.

Hunter urcă prima parte a scării apoi se întoarse ca să strige:

— Dacă nu vor să plece, daţi-i afară cu forţa!

Atrase atenţia lui Max Keno, care se afla în mijlocul parterului, şi-i făcu semn să vină.

— Mă urmezi acum, Max?

— Cum să nu, şefule, îi răspunse garda de corp zâmbind cu toată gura.

Fidelitate instantanee. Un obicei al Mafiei. Jos cu învinşii, trăiască învingătorii!

Max se trânti în fotoliul său şi „domnul Vinton” intră în noul său apartament. Deocamdată îl împărţea cu Frumoasa din Pădurea Adormită.

*

* *

Era opt şi douăzeci de minute, iar Joe Stanno dormea. Hunter scotocise prin sertarele biroului luând tot ce-ar fi putut să-i fie util.

Reperă un număr de telefon într-un carneţel, se aşeză pe birou ca să-l poată vedea pe Stanno şi formă numărul.

— Aici, Vinton, zise el imediat ce i se răspunse. Cine e la telefon?

— Sunt Red Evans, Vinton, zise omul de la capătul celălalt al firului cu o voce veselă. Am găsit livrarea.

— Formidabil, zise Hunter. E întreagă?

— Aşa cred. Am găsit ambele genţi. Conţopiştii îi numără. Dar e aproape sigur că lovelele sunt întregi.

— Uite ce-ai să faci, Red. După ce numeri banii, pune doi martori să semneze foaia de decont. Doi oameni de-ai tăi. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Apoi îi spui… cine e contabil şef?

— E Lemke… L-E-M-K-E, Lemke.

— Ah… *ăla.* Bun, uite ce trebuie să facă Lemke. Calculează noul itinerar până la punctul terminus. Nu trebuie să ştie nimeni drumul livrării, nici măcar pilotul. Apoi pune banii în elicopter şi urcă alături de pilot. Ai înţeles?

— Am înţeles, Vinton.

— Îi laşi acolo pe tăntălăii ceilalţi pentru că vom avea nevoie de loc în aparat.

— E normal.

— Ruta de deplasare e top-secret. „Cine ştii tu” vor pleca când vor dori, dar lui nu-i spune nimic, ai înţeles?

— Mda, mda, am înţeles.

— Cât e ceasul, Red?

— E… opt şi douăzeci şi unu de minute.

— OK. Îl urci şi pe Lemke şi trimiţi elicopterul peste douăzeci de minute. La opt şi patruzeci şi unu de minute. OK?

— Aşa voi face.

— Spune-i idiotului ăă… cum îl cheamă pe pilot?

— Jack Grimaldi. E un tip bine.

— OK, spune-i lui Jack să aterizeze pe acoperişul ăsta la opt şi patruzeci şi unu fix. Nici un minut mai devreme sau mai târziu. Te-ai prins?

— Pe acoperişul hotelului?

— Doamne fereşte! Pe acoperişul cazinoului.

— Ah, da, am înţeles.

— Coboară pe acoperişul cazinoului.

— Mda, mda, OK.

— Haide, că nu ai prea mult timp. Du-te repede.

— Da. Auzi, vii în seara asta?

— Poate că da, poate că nu. Depinde de mai multe lucruri. Cred că ţii totul sub control acolo, Red, nu-i aşa?

— Da, nici o problemă!

— Bine, du-te şi fă ce ţi-am spus.

Hunter închise şi-şi masă încet ceafa. Se uită la Frumoasa Adormită.

La naiba, cât de strâns trebuia să joace!

*

* *

Gemenii tocmai terminaseră o masă copioasă pregătită de cel mai bun bucătar de pe *Strip.* Prima masă după o zi lungă şi cumplit de obositoare. Se relaxau în sfârşit pe terasa apartamentului prezidenţial cu coniac şi havane.

— Cât va mai dura? întrebă Pat.

— Va izbucni dintr-un moment în altul, ca o furtună, zise Mike.

— Mi-ar plăcea să fiu convins de asta. Mă întreb dacă nu cumva e deja dincolo de frontieră.

— Nu, nu-i place să renunţe… Ştie că suntem aici. Ştie că am scăpat azi dimineaţă la aeroport. O să vină.

— Mi-ar plăcea ca Joe să obţină rezultate cu actorul ăla.

— Părerea mea e că nu ştie nimic, răspunse Mike. Dacă aş fi crezut contrariul, până acum l-aş fi făcut deja bucăţele şi i-aş fi băgat mandravelele pe gât.

Fratele său se strâmbă.

— Nu după masă, frăţioare.

O gardă de corp care stătea lângă balustradă zise icnind:

— Nici înainte!

Cei doi fraţi începură să râdă sorbindu-şi coniacul.

— Hunter nu lasă niciodată urme, zise în cele din urmă Pat.

— Ba da, pe corpurile noastre, zise Mike zâmbind.

— Ciudat mod de a te bate. Te aşteptţi să se arate ca să-i tragi o boabă, pe urmă încerci să tragi în el mai înainte de a dispărea din nou.

— Plânge-te Vietnamului.

Râseră din nou.

— Vrei să ne oprim? întrebă Mike.

Pat Talifero mormăi şi se ridică.

— Nu mai înainte de a-mi fi spălat mâinile în sângele lui.

Râseră din nou.

Pat se apropie de balustradă şi se opri lângă garda de corp ca să privească jungla de neoane care se întindea la picioarele sale în toate sensurile.

— Ciudat câmp de luptă, zise el. Auzi? Totdeauna am detestat oraşul ăsta. Totdeauna. Nu cumva e o regiune, nu departe de-aici, unde se fac experienţe atomice?

— Ba da, domnule, răspunse garda de corp.

— Ar trebui într-o zi să rateze ţinta.

Mike Talifero începu să râdă.

— Tu ai avea nevoie de-o curviştină, şi pe-aici sunt destule.

— Câtă vreme tipul ăsta e în viaţă, n-o să mi se scoale.

— Renunţi la păcatele trupeşti?

— Te-ai prostit?

Mike râse din nou, apoi îi zise fratelui său:

— Nu-ţi face griji, asta se va termina.

— Mi-ar plăcea tare mult să fiu convins de asta, răspunse celălalt cu o voce stinsă. Totuşi nu reuşesc să-mi imaginez că tipul ăsta n-a tulit-o de-aici după ce ne-a făcut azi dimineaţă.

— Va trece din nou la atac. Sunt sigur. Nu mai geme.

— Sper că se va termina curând. Am chef s-o şterg mai repede.

— Am pornit cu stângul. Asta e numai vina lui Stanno. O să-i zic o vorbuliţă să mă ţină minte. Dar tipul ăsta e foarte eficace.

— De cele mai multe ori, vrei să spui.

— Da, exact. În fine, Joe e un băiat bun.

— Mda, dar încă o chestie nasoală ca în dimineaţa asta şi…

— Absolut, zise Mike. Dacă iar o scrânteşte, va fi ultima lui prostie.

În astfel de momente, gărzile de corp trebuiau să devină

surde. Cea care se afla lângă balustradă privea fascinată stelele… Imaginea însăşi a discreţiei.

— Îţi aminteşti de Siffy Peters? întrebă Pat.

— I se mai zicea şi Shaker Sam, zise Mike.

— Exact. A încercat să se dea amnezic faţă de Marinello.

— În timpul războiului din Bronx.

Se distrau de minune.

Garda de corp contempla mai departe cerul nopţii. Deodată zise:

— N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu Siffy.

— Şi n-ai să ştii niciodată, răspunse Mike râzând. Doar dacă n-ai să te distrezi cu picamerul pe fundul fluviului Hudson.

Pat chicoti şi adăugă:

— Şi va trebui să-l scoţi din costumul de beton.

— Siffy Peters era mai temut ca Joe Stanno, zise garda de corp. Cel puţin înainte ca sifilisul să-i fi mâncat creierul.

— Crezi? întrebă Mike.

— Da, aşa cred, răspunse garda de corp.

Un locotenent ieşi pe terasă dar se opri lângă ferestrele mari aşteptând să i se acorde o clipă de atenţie.

Pat Talifero stătea cu coatele pe balustradă şi se uita la noul venit. După un moment întrebă:

— Ce mai e?

— A venit un tip care vrea să vă vorbească, şefule. Directorul hotelului. Îl cheamă Crosser.

— Şi ce vrea?

— Spune c-a trecut să dea bună seara.

— Spune-i să vină altă dată. Acum n-avem timp să… ce veşti ai din stradă?

— Am primit un telefon de la Glitter Gulch, în urmă cu cinci minute. Nimic nou.

— Spune-le să strângă nodul!

— E ca naiba afară, şefule. Poliţaii mişună peste tot.

— Să-i ia dracu pe poliţai! răcni Pat Talifero. Cum se poate ascunde un tip în afurisitul ăsta de oraş? Spune-le tipilor ăştia să… Stai, spune-i boului ăla să intre.

— Poftim?

— Boul de la hotel. Să respectăm tradiţia.

— Bine, domnule.

Tipul ieşi.

— Tipii ăştia nu-şi dau toată osteneala! zise mânios Pat. Cred că le e frică să-l găsească.

Mike dădu din umeri apoi aruncă trabucul.

— Atunci ne va găsi el pe noi.

— Altceva nu ştii să spui?

— Dar am dreptate.

Pe terasă apăru un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu înfăţişare foarte îngrijită.

— Mi s-a spus că vă voi găsi aici, zise el cu o voce jovială. Pat îl detestă instantaneu. Ura tipii cu purtări prea efeminate.

— Ne-ai găsit, zise el. Ce vrei?

— Ei bine… ăăă… voiam să ştiu dacă vă simţiţi bine aici, dacă nu aveţi nevoie de ceva…

— Adică ce?

Faţa tipului îşi pierdu entuziasmul.

— Asta face parte din standingul VIP, domnule Talifero. Trec totdeauna să-i văd pe oaspeţii importanţi.

— Bine, ai trecut. Eşti amabil. Bună seara.

— Eu… ăăă…

Omul făcu un pas spre ieşire, apoi se întoarse brusc şi zise:

— Îl cunoaşteţi pe noul patron al cazinoului?

— *Care* nou patron?

— Ei bine, mă întrebam… reorganizează totul.

— Cine?

— Mi se pare că-l cheamă Vinton… domnul Vinton. Tot *Strip*-ul vorbeşte de asta, şi mă întrebam dacă ştiţi. A închis uşile cazinoului.

— *A închis uşile*?

— Da, până la miezul nopţii. Vor deschide alte registre de socoteli la miezul nopţii. Până atunci dă de băut tuturor clienţilor. Şi spectacolul e continuu. Mă întrebam dacă ştiţi ceva.

— Nu te mai întreba nimic, domnule Crosser, zise Mike. Bună seara, domnule Crosser.

— Bună seara, domnilor, mormăi tipul şi ieşi.

Fraţii se uitară unul la altul o clipă apoi Mike zise:

— Ei bine, s-au mişcat rapid.

— Când hotărârea e luată, totul merge rapid. Îţi aminteşti când a fost scos din circuit Bugsy?

— Da, dar totul fusese prevăzut. Sondaseră un tip înainte. Dar de data asta…

— Poate c-ar trebui să mergem să ne întâlnim cu tipul ăsta, sugeră Pat. Ar fi trebuit să vină să dea ochii cu noi înainte de a închide baraca.

— De ce? Chestia asta nu ne priveşte.

— În momentul ăsta totul ne priveşte.

— Am putea să ne lăsăm şi noi cinstiţi cu un păhărel, zise garda de corp.

Mike se încruntă brusc.

— La dracu! Nu e momentul să-i lăsăm pe băieţi să se îmbete.

Se ridică, se întinse şi-şi frecă stomacul.

— Eu n-am auzit niciodată de acest Vinton. Tu?

— Nu sub acest nume. Hai să vorbim cu el.

— O.K. Dar poţi să fii sigur că e doar un specialist în jocuri de noroc.

— Poate că da, poate că nu, zise Pat.

Aruncă trabucul peste balustradă şi zâmbi fratelui său.

— Haide să vedem, zise el.

CAPITOLUL XV

— Nu spune prostii! se răsti Hunter la controlor. Scoţi tot din seif şi numeri.

— Dar, domnule Vinton, zise omul, am certificat...

— Poţi să-ţi certifici şi curu'! răcni Hunter. Luăm totul de la zero!

— Dar regulile noastre sunt...

Hunter îl apucă pe om de gât şi-l strânse până când nefericitul bulbucă ochii. Apoi îl aruncă de perete.

— Încep să-mi pun tot felul de întrebări în privinţa ta, controlorule, zise el cu o voce care reuşea să redea foarte bine furia. Ce vrei să-mi ascunzi?

— Vom număra totul, domnule, zise omul înspăimântat.

— Vreau să te văd cu ochii mei. Cei trei sute şaptezeci şi cinci de mii. Vreau să-i văd puşi pe masă, şi ai tot interesul să-i văd când mă voi întoarce peste zece minute. Ai înţeles?

Omul înţelesese.

— Cară-te! bombăni Hunter.

Controlorul aruncă o ultimă privire disperată spre Joe Stanno care zăcea adormit, apoi se retrase în grabă. Hunter veni după el până la uşă.

— Max! strigă el.

Garda de corp se ridică zâmbind.

— Da, şefule?

— Cât e ceasul?

— Ăăă... Opt şi jumătate, şefule.

— Bine. Să mă anunţi când o să fie opt şi patruzeci.

— OK, şefule.

— O s-o trezesc pe Frumoasa din Pădurea adormită. Să ai grijă să coboare cu bine scara.

Max zâmbi din nou şi răspunse:

— OK, şefule.

Hunter închise uşa, se apropie de o oglindă şi-şi verifică aspectul. Îşi puse pălăria, lăsă borul în jos, se apropie de divan, îl apucă pe Joe Stanno de un picior şi-l trase din culcuş.

*

* *

Directorul agenţiei locale a FBI-ului se aplecă spre maşină şi i se adresă lui Brognola:

— Te-am căutat peste tot. Unde-ai fost?

— Peste tot, răspunse omul de la Washington. Urcă, Bill.

— Nu. Duc o echipă la *Gold Duster.* Se petrec lucruri ciudate acolo.

— În tot oraşul se petrec lucruri ciudate, răspunse Brognola oftând.

— Voi verifica totuşi, zise Miller zâmbind. Noaptea abia a început. Credeam că ţi-ar plăcea să mergi cu noi la *Gold Duster.*

— De ce?

— Ai auzit de el? De-aici s-a dezvoltat tot ce e pe *Strip.*

— Apostinni? Evident. Şi altceva?

— Unul din informatorii mei de la *Gold Duster* mi-a spus că a venit un nou patron. A închis cazinoul până la miezul nopţii şi dă de băut la toată lumea.

— Ciudat, într-adevăr, zise Brognola.

— Dacă ar fi doar asta! Tipul zice că-l cheamă Vinton, dar nu-l cunoaşte nimeni. Omul meu mi-a spus că seamănă mai mult cu un ucigaş din est decât cu un director de cazino – tipul poartă un costum de mătase.

Brognola dădu din cap.

— Da, oraşul e plin de ei.

— Mai e totuşi o chestie, zise Miller. Ştiu că e cam deplasat... dar informatorul meu mi-a spus...

— Ce?

— Hal, eşti expert în privinţa lui Hunter. Ar fi în stare să facă o figură ca asta?

— Cum adică?

— Să se dea drept un anume Vinton?

Brognola se uită tăcut la Miller preţ de câteva clipe, apoi îi răspunse:

— Fără cea mai mică ezitare.

— Dar în ce scop?

— Haide să-l întrebăm, răspunse Brognola dând din umeri.

— Ascultă, nu crezi că totuşi e cam mult să închizi cazinoul şi să dai la toţi de băut? Chiar şi pentru Hunter.

— E un mare luptător, răspunse Brognola. Totdeauna acţionează conform unei idei. Câţi tipi ai cu tine?

— Am adunat vreo zece băieţi.

— Va trebui să găsim mai mulţi. Voiai să-mi mai spui ceva, nu? Legat de informatorul de la *Gold Duster?*

— A zis că e greu să-l priveşti în faţă pe acest Vinton. Se mişcă tot timpul, agită braţele şi foloseşte totdeauna un colţ de umbră

ca să-şi ascundă trăsăturile. Poartă ochelari şi are plasture pe faţă, dar are înălţimea, greutatea şi vârsta celui căutat de noi.

— Mergem imediat acolo, zise Brognola. Găseşte-l pe asociatul meu şi spune-i să-şi adune toţi oamenii şi să-i ducă acolo. Şi să le spui să fie pregătiţi să tragă. Cere agenţilor de-aici să formeze un cordon în jurul cazinoului. Să facă treaba asta în tăcere şi să pună un om la fiecare zece centimetri. Instalează baraje pe drumuri. Spune oamenilor voluntari să se aşeze în semicerc în partea care dă spre deşert.

— O să fim consideraţi idioţi dacă cumva nu…

— Nu-ţi face griji pentru asta, vom fi şi mai idioţi dacă Hunter reuşeşte să dea de băut întregului oraş sub nasul nostru, în orice caz, începe să mi se scoale părul în cap. În general aşa se întâmplă când Hunter e prin preajmă.

— A mai făcut figuri de-astea total smintite, nu?

— E prea puţin spus. O să-ţi povestesc într-o zi ce-a făcut la Palm Springs.

— Fii prudent, Hal.

— Mda.

Brognola demară părăsind parcarea.

Era păcat. Ce prostie să omori un tip de soiul lui. Dar nu asta trebuia să-şi spună. Fii tare, fii dur, Hal, fă-ţi datoria, du-te şi lichidează-l pe tipul ăsta pe care îl admiri.

Şi avea s-o facă. Avea s-o facă pentru că asta era datoria lui. El şi Hunter erau la fel.

Îşi făceau datoria.

*

* *

Joseph Earl Stanno nu mai căzuse din pat de la vârsta de şase ani. Trebuie spus că toată ziua fusese anapoda. Fiecare oră fusese mai rea decât cea dinainte.

Mai întâi fusese atacul de pe munte, apoi furtul livrării, telefonul de la fraţii Talifero, încercarea zadarnică de a-l repera pe Hunter, josnicia acestui tip care venise în vizită la Vito – sub nasul lui Joe – apoi atacul de la aeroport şi deplasarea prin deşert cu maşina împreună cu Vito care plângea şi striga să fie lăsat în viaţă…

Mda, o zi scârboasă în care nu aţipise nici măcar un minut. Şi asta de peste treizeci şi şase de ore. Nu era de mirare că acum căzuse din pat. Probabil că visase ceva urât, aproape la fel de oribil ca tot ce trăise în cursul zilei cu ochii deschişi.

Toate aceste gânduri trecură prin mintea lui Stanno în timp ce

încerca să-şi deschidă ochii umflaţi de somn întrebându-se dacă nu cumva orbise. Apoi văzu depărtându-se picioarele unui om şi-şi aminti de locul unde se afla. O tresărire a subconştientului îi aminti că nu căzuse din pat – ci fusese trântit! Stanno se rostogoli pe o parte şi-şi duse degetele la faţă. Îl înţepa nasul. Se uită la degete şi văzu că erau murdare de sânge. Îi curgea sânge din nas! Cine era ticălosul care îl trântise?

Mârâi şi se ridică în fund, legănându-se ca un om beat, întrebându-se dacă nu cumva încă mai dormea. Tipul care stătea cu fundul pe birou nu semăna cu nimeni cunoscut, în afara faptului că purta un costum de mătase ca aproape toată lumea.

Joe băgă instinctiv mâna în haină. Ce nenorocit îi şterpelise puşcociul?

Tipul de pe birou nu se uita la el, fixa peretele legănându-şi picioarele.

— Cine eşti? mormăi Stanno cu o voce răguşită. Ce se întâmplă aici?

— Îmi pare rău, Stanno, dar nu trebuie să-ţi vorbesc, răspunse tipul.

Ce însemna asta? De ce nu putea să-i vorbească? La dracu, ce greu îi era să gândească! Capul îi huruia şi stomacul îl durea pentru că nu mâncase de douăzeci şi patru de ore.

Stanno se urcă pe divan. Se aşeză pe marginea lui cu capul în mâini.

Tipul nu zicea nimic.

Stanno ridică capul şi îl întrebă:

— Unde e tipul ăla?

Celălalt îşi legănă picioarele dar nu răspunse.

— N-ai auzit, idiotule? răcni Joe „the Monster”. Unde e cretinul ăla de actor? A vorbit?

— Asta e poveste veche, Stanno, îi răspunse în sfârşit tipul cu o voce foarte calmă şi plină de blândeţe. Înţelege-mă – nu e nimic personal – nu pot să-ţi vorbesc. S-ar putea să mă audă.

— Cum adică s-ar putea să te audă? De ce să nu-mi vorbeşti? De ce asta e poveste veche?

Stanno era năucit.

— Unde e pistolul meu? bombăni el.

— Îmi cer scuze, dar aşa greu te trezeşti totdeauna? îl întrebă tipul.

Coborî de pe birou şi părăsi încăperea ca să revină după două clipe.

— Arăţi rău de tot, domnule Stanno.

Apoi îi aruncă în faţă un pahar cu apă rece. Joe Stanno se ridică brusc în picioare. Vălul roşu care plutea în faţa ochilor săi începu să se risipească. Îşi reveni şi înţelese cu un fel de groază sensul cuvintelor acelui tip.

— Şi nu poţi să-mi vorbeşti? întrebă Stanno care nu reuşea să accepte sensul tragic al acestei nuanţe.

— Nu, domnule, îmi pare rău.

— Dar ce se întâmplă?

— Ştiţi foarte bine, domnule Stanno, îi răspunse tipul. Bineînţeles, Stanno ştia foarte bine; cunoştea de ani de zile cum se întâmplau lucrurile. De multe ori asistase fără să se fi gândit vreodată că şi el se va trezi într-o zi într-o astfel de postură.

Dar... de ce? Pentru Dumnezeu, de ce? Lasă gura, Stanno! Doar n-ai să te apuci să implori ca Vito!

— Vor să te vadă, domnule Stanno, zise tipul.

— Ca să vezi. Şi unde?

— Ar trebui să ştii.

— Nu mă călca pe nervi.

— Nu am să vă fac asta, domnule Stanno.

Cel puţin tipul era politicos. Totul se va petrece cu demnitate.

— Ăăă... Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat. În fine, nu cred că m-am dezmeticit definitiv din somn. Nu dormisem de treizeci şi şase de ore.

— Da, domnule.

Tipul se apropie şi desfăcu haina lui Joe, apoi puse un revolver în tocul de piele gol. Pe urmă îi zise cu o voce aproape tristă:

— N-aş lăsa pe nimeni să iasă de-aici fără apărare, domnule Stanno. Nici pe cel mai mare duşman al meu.

— E încărcat puşcociul?

— Evident, domnule Stanno.

— Ei bine... ce... vreau să spun...

— Vi se datorează asta.

— Mulţumesc, băiete. Te cunosc, nu?

— Nu foarte bine, răspunse tipul.

Acum ţinea în mână un pistol mare şi negru cu surdină.

— La revedere, Stanno.

Îl împinse pe Stanno spre uşă. Îndrăzni să-l împingă.

Tipul se clătină şi se lovi de perete aruncând o privire la ţicnitul ăla în costum de mătase care zâmbea politicos. Se şterse cu mâna la nas şi mormăi:

— Unde-ai zis că-i găsesc?

— În acelaşi loc. Ar fi bine să vă duceţi, domnule Stanno.

Tipul apăsă pe mecanismul electric al uşii.

Stanno ieşi cu un pas nesigur şi porni pe culoar spre Max Keno. Se aplecă spre Max şi şopti:

— Ce se întâmplă aici, Max?

— Mai bine nu răspund, domnule Stanno, zise Max.

Stanno începu să transpire abundent. Una era să suporte comportarea unui necunoscut, dar din partea lui Max... se dădu un pas înapoi, apoi îşi îndreptă spatele şi duse o batistă la nas.

Coborî câteva trepte şi fu frapat imediat de tăcerea neobişnuită.

Se aplecă înainte şi privi pe deasupra balustradei. Văzu mesele goale şi parterul cazinoului pustiu. I se părea că trăieşte un roman SF. Vegas, oraş pustiu!

— Max, pentru Dumnezeu, spune-mi ce se întâmplă!

— Coborâţi, domnule Stanno, răspunse laconic Max.

În faţa lui Joe Stanno apăru din nou vălul roşu şi coborî spre infernul Mafiei.

În spatele lui îl auzi pe Max Keno zicând:

— E opt şi patruzeci, domnule Vinton.

CAPITOLUL XVI

Hunter-Vinton trecu prin faţa lui Max Keno şi îi zise:

— Haide, Max! Vii cu mine.

Începu să coboare scara şi îl remarcă pe Joe „the Monster” bântuind printre mese.

Hunter privi drept înainte şi coborî.

Max venea după el.

În spatele paravanului, în sala de mese-cabaret, o petrecere improvizată era în toi în sunetul paharelor ciocnite şi al cuburilor de gheaţă. Era formidabil. Hunter zâmbi în sinea lui; toată lumea se distra.

Acum trebuia să numere minutele şi secundele.

În clipa în care punea piciorul pe mocheta de la parter, în cazinou intrară patru oameni venind din hol.

Unul dintre ei strigă:

— Hei!

Hunter se întoarse şi nimeri faţă în faţă cu fraţii Talifero, Pat şi Mike.

Erau însoţiţi de două gărzi de corp, ca două crucişătoare care escortează vasul amiral.

Se aflau la jumătatea drumului dintre intrare şi scara unde se afla Hunter. Era destul să facă doi paşi ca să fie, momentan, la adăpost.

Făcu unul în direcţia lor, apoi întinse brusc braţul ca să-l arate pe Joe Stanno care se plimba ca un somnambul printre mesele de joc.

— E acolo! strigă Hunter.

Cei patru se opriră brusc, căutând cu privirea omul indicat.

Joe Stanno încremeni şi ridică capul.

Instinctul de vechi pistolar se trezi subit. Picioarele lui luară automat poziţia trăgătorului, capul masiv păru că se adăposteşte îndărătul umerilor, iar privirea i se îndreptă spre cei patru ca cea a unui struţ care urmăreşte un pericol.

Probabil că situaţia i se părea normală lui Stanno. O trăise de zeci de ori în trecut. Numai că o trăise fiind de cealaltă parte.

De data asta se afla faţă în faţă cu propria moarte.

Domnea o tăcere morbidă şi era arătat cu un deget acuzator celor patru călăi.

Joe nu avea de gând să se lase cu una cu două. Nu avea de

gând să se lase omorât ca un mieluţ behăitor, nu va geme cum făcuse Vito. Nu, nici vorbă de asta!

— O să vă împuşc pe toţi! răcni el ca un leu.

Hunter îl văzu băgând mâna în haină ca să scoată revolverul mare, şi profită de această clipă ca să se eschiveze într-o parte, urmat de Max Keno.

— E ţăcănit! strigă cineva.

În timp ce răsunau primele împuşcături, Hunter şi garda sa de corp ajunseră în fundul cazinoului. Trecură repede prin barajul de securitate, şi Hunter le strigă oamenilor:

— Are loc un atac, nu lăsaţi pe nimeni să intre!

Pe etajerele seifului erau îngrămădite sume enorme: teancuri nenumărate şi şiruri de fişicuri de monede. Şi maşinile de calculat încă mai ţăcăneau…

Pe mesele de decont încă mai erau îngrămădite teancuri de devize iar controlorul se plimba nervos încolo şi încoace îndemnându-şi ajutoarele să se grăbească.

— Încă n-ai terminat? se răsti Hunter ţintindu-l locului cu o privire ucigaşă.

— Totul e aici, domnule. Am auzit împuşcături.

— Până la ultimul cent?

— Da, domnule. Până la ultimul cent.

— Cât?

— Puţin mai mult de o jumătate de milion, domnule Vinton, dar vom avea confirmarea peste…

— Las-o baltă şi pleacă.

— Domnule?

— Are loc un atac, n-auzi? Ia-ţi muieretul şi valea! Nu. Vreau să fie masacrate!

— Vreţi să spuneţi… adică să plec… aşa?

— Păi cum, idiotule? se răsti Hunter. Şterge-o de-aici cu gagicile tale!

Controlorul întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

— Spune-le asta singur, zise el fără să întoarcă capul.

— Lasă uşile deschise! strigă Hunter. Afară, femeilor, afară!

Trăgea de ele şi le împingea, iar Max îi dădea o mână de ajutor.

— Scoate-le de-aici şi pune-le la adăpost! strigă Hunter ca să se poată face auzit din cauza ţipetelor femeilor.

— Mda, şefule, răspunse Max.

Hunter rămase în camera blindată împreună cu un om de pază. Se uită la el cu asprime şi îl întrebă:

— O să te laşi împuşcat pentru câţiva dolari?

— Nu, domnule, mormăi omul şi ieşi.

Hunter se apropie de banii din seif şi frunzări câteva teancuri. Erau acolo tot felul, bancnote de cincizeci de dolari până la bancnote de o mie. Alese un teanc de bancnote de o mie şi îl puse într-un buzunar.

Apoi debranşă sistemul de stropire în caz de foc.

Se duse până la uşă, puse un genunchi în podea şi luă o petardă incendiară pe care o avea fixată pe gambă. O amorsă apoi aruncă acea mică bombă pe masa principală.

Urmă un zgomot de scântei şi un nor de particule căzu în încăpere. Hunter se retrase. Se lovi de uşă, răsuci mecanismul şi spuse omului de pază din antreu:

— Să nu intre nimeni înăuntru!

— Bine, domnule!

— Nici Christos! Camera e sigilată!

— Am înţeles, domnule!

Apoi se îndreptă spre cazino şi recomandă acelaşi lucru celor doi oameni de pază care se aflau în faţa intrării în partea din spate a sălii. Oamenii erau nervoşi şi nesiguri.

— Au încercat să ne atace, domnule Vinton? întrebă unul dintre ei.

— Mda, dar nu vă faceţi griji pentru ce se întâmplă în faţă. Faceţi-vă treaba aici.

Omul scoase revolverul şi promise că va executa ordinul şefului său.

Hunter intră apoi în sala de joc. Femeile tocmai intraseră în sala de mese-cabaret.

Max Keno se întorcea lăsând un spaţiu generos între el şi câmpul de bătălie.

Doi oameni zăceau pe promenada acoperită. Nici unul nu mişca şi erau plini de sânge.

Nu puteau fi văzuţi prea bine, dar unul dintre ei semăna cu unul din fraţii Talifero.

— Atenţie, şefule! Joe e… strigă Max Keno.

Urmă detunătura unui revolver şi Max plonjă între două mese.

Hunter făcu şi el la fel scoţând în aceeaşi clipă arma. Se rostogoli şi se opri lângă o masă, cu Beretta în mână.

Un grup de oameni sosi în fugă dinspre hol. Hunter le strigă:

— Fugiţi de-aici!

O armă bubui din nou, un glonţ lovi tocul uşii şi oamenii se retraseră.

Dar Hunterii reperase pe Joe Stanno. Se lungi bine pe podea, apăsă de două ori pe trăgaciul armei şi seceră picioarele mafiotului.

Stanno se prăbuşi cu zgomot, gemând.

Cazinoul fii brusc invadat. Oameni intrau înăuntru pe toate uşile, iar cei dinăuntru alergau ca să se adăpostească.

Hunter nu mai avea decât un singur drum. Spre Joe Stanno. Se târî pe sub mese spre locul unde zăcea rănitul care îl privea venind.

Stanno era ciuruit ca o stropitoare. Sângera abundent de la piept şi din burtă şi un firicel de sânge i se scurgea din colţul buzelor. Acolo unde Hunter îi trimisese cele două gloanţe, pantalonii i se înroşeau cu rapiditate.

Arma îi căzuse din mână şi stătea cu nasul pe ea. Ridică capul de jos şi îl întrebă pe Hunter:

— Auzi, băiete, pe care l-am ras? Pe Pat sau pe Mike?

— Cred că pe amândoi, Joe, zise Hunter cu o voce normală.

Joe „the Monster” zâmbi, apoi tuşi şi scuipă sânge.

— Ştiam eu că nu sunt chiar atât de duri pe cât se dădeau ei!

Puse capul sub masa de joc şi muri.

O grindină de gloanţe căzu în aceeaşi clipă peste masă. Hunter îşi continuă drumul. Lateral, îl auzi pe Max Keno şoptind:

— Şefule, ce se-ntâmplă?

— Momentul adevărului, Max, îi răspunse el. Salvează-te, nu te ocupa de mine.

Max Keno nu mai fusese niciodată într-o astfel de situaţie. După o viaţă întreagă în care se ocupase de salvarea altora, nu putea concepe ca acum să se ocupe de el.

Se târî repede lângă Hunter şi şopti:

— Prin bucătărie, şefule, e cel mai bun drum.

Un Talifero cobora scara apartamentului lui Vito în pas alergător, urmat de un alt tip. Hunter îl auzi strigând:

— El e! E Hunter!

Hunter expedie un proiectil spre casa scării şi văzu ţesătura cămăşii lui Talifero rupându-se şi impregnându-se de sânge. Ucigaşul se prăbuşi.

Cineva strigă:

— L-a nimerit pe patron!

Hunter îşi pierduse între timp ochelarii cu lentile violet. Max Keno se uita acum la el mirat. Dar această descoperire nu avu ca să zicem aşa nici un fel de efect asupra gărzii de corp. Şeful era şef, indiferent ce-ar mai fi putut să fie în afară de asta. Keno

zâmbi şi zise:

— Vino după mine, şefule.

Nu avea alternativă şi nu mai rămăsese mult timp. Hunter se rostogoli şi alunecă în acea junglă de picioare de mese din acaju. Drumul i se părea interminabil. În fine îl auzi pe Max mormăind:

— Haide, mergi drept înainte. Te voi acoperi.

Hunter se avântă spre o uşă acoperită cu o perdea. Erau de parcurs doar câţiva metri. Armele începură să bubuie. Gloanţele loveau peretele şi rupeau aşchii din mese. În spate auzi ripostele metodice ale lui Max Keno. Brusc se făcu tăcere, revolverele amuţiseră.

Apoi o voce strigă:

— Suntem agenţi federali! Opriţi focul şi aruncaţi armele!

Dar Hunter trecuse dincolo de perdea şi străbătea în fugă un culoar îngust care ducea până la bucătărie.

Uşa se deschise în faţa lui şi Hunter se opri brusc.

Harold Brognola îi bara calea, cu o puşcă în mână.

Omul de la Washington nu părea deloc bucuros şi ezită o fracţiune de secundă.

Dar această mică ezitare îl salvă pe Hunter, care văzu o siluetă năpustindu-se în faţa lui.

Max Keno, garda de corp, reacţionând din reflex, se aruncă între viaţă şi moarte, protejând astfel, cum făcuse în întreaga sa carieră, corpul sacrosanct al şefului său.

Primi glontele drept în piept, trase şi el din reflex şi fu proiectat într-o parte de impactul proiectilelor.

Puşca căzu din mâinile lui Brognola şi omul de la Washington se prăbuşi, nimerit în coapsă de glonţul lui Keno.

Privirea sa o întâlni pe cea a lui Hunter. Apoi acesta aruncă o ultimă privire plină de tristeţe asupra cadavrului chircit al lui Max Keno, punând în trecere mâna pe umărul lui Brognola.

Secundele!

Avea impresia că pierduse deja prea mult timp şi, când intră în bucătărie, se convinse pe deplin. Un grup de oameni în costume de mătase sosea dinspre sala de mese din cealaltă parte a bucătăriei.

O voce familiară răsună în spatele lui Hunter:

— Atenţie!

Hunter încărcă din nou Beretta, o operaţiune care dură doar o fracţiune de secundă, şi se aruncă în acelaşi timp într-o parte.

Blonda, Toby Ranger, domnişoara Gură-mare în persoană, apăru într-o parte. Purta acelaşi costum inexistent ca şi prima

dată când o văzuse şi ţinea în mână un pistol.

În faţa lor, tipii din cadrul uşii traseră câteva gloanţe apoi se retraseră, alungaţi de gloanţele mici ale domnişoarei Ranger.

Hunter le expedie şi el trei proiectile, apoi o prinse pe fată de mână şi o trase spre uşa din fiind. Personalul bucătăriei ieşise deja pe acolo cu mare rapiditate. Hunter se grăbea să-i urmeze.

Ieşiră şi fata şopti:

— Pustiul! E singura ta şansă!

— Nu chiar, murmură el lăsând-o lângă un bucătar în bluză albă.

Alergă până la colţul clădirii şi începu să urce spre acoperiş pe o scară de serviciu.

Era opt şi cincizeci şi nouă de minute. Cu toate astea, nu era târziu.

I se păru că aude şuieratul ascuţit al unei turbine şi simţi şocul elicei în momentul în care ajunse pe acoperişul cazinoului.

Fata urca în urma lui.

— Fugi de-aici! îi strigă el.

— Sper că ştii ce faci! zise ea gâfâind. Dă-mi o mână de ajutor!

La sol se auzi zgomotul unor oameni şi Hunter se hotărî. O apucă de braţ şi o trase peste parapet, expediind cu aceeaşi mişcare trei gloanţe.

— La dracu! strigă o voce.

O rafală trecu pe deasupra parapetului.

Acoperişul era plat şi era destul loc pentru aterizarea unui elicopter.

Cineva stătea în cadrul unei ferestre de la hotel, la etajul trei, chiar în faţa poziţiei lui Hunter. Ba chiar erau mai mulţi. Hunter încercă să nu-i scape din ochi, să-şi acopere spatele şi să supravegheze elicopterul.

— Mulţumesc pentru ajutor, îi zise el fetei, dar…

Ea se aplecă cu agilitate şi apăsă pe trăgaciul pistolului. Dar pistolul era gol. Hunter se întoarse şi trase în fruntea unui asediator care ridicase capul pe deasupra parapetului. Omul dispăru.

— Oare se aude un elicopter? strigă deodată Toby.

— Aşa sper, mormăi el.

Apoi aparatul apăru din noapte şi fu luminat tot de neoanele de pe *Strip.* Tipii din hotel văzuseră aparatul şi cele două siluete de pe acoperiş. În acel colţ se făcu agitaţie şi Hunter zări ţeava unei carabine. Trase cu Beretta spre fereastră. Elicopterul se legăna deasupra capului său.

O scară de frânghie se desfăşură din aparat. Hunter o apucă şi o trase pe fată lângă el.

— Urcă! îi ordonă el.

Ea scutură din cap.

— Nu, eu mă opresc aici. Noroc. Ne mai vedem noi, nesuferitule!

Pierdu una din preţioasele sale secunde ca să se uite bine la ea, apoi înţelese.

— Cum doreşti, zise el.

Pe urmă urcă repede pe scara de frânghie.

— Haide! strigă el când ajunse la jumătatea scării gesticulând ca să se facă înţeles.

Aparatul luă brusc altitudine şi deşertul dispăru sub el Lumina neoanelor se reduse şi foarte repede i se păru neînsemnată.

EPILOG

— Ai spus nouă fix, strigă pilotul care încerca să se facă auzit prin vacarmul provocat de motoare. A mers?

— Pe muchie de cuţit! răspunse Hunter.

Da, pe muchie de cuţit.

Tare ciudată mai fusese lovitura de la Las Vegas!

Spera ca ea să ducă şi la salvarea lui Carl Lyons.

Reuşise să elimine puţin din putregaiul care acoperea USA. Putregaiul ăsta avea să se refacă la loc… dar făcuse tot ce-i stătuse în putinţă.

Cunoscuse totuşi oameni grozavi în cursul acestei escapade. Unii îşi pierduseră viaţa.

Spera că Brognola nu va lua prea în tragic acest eşec, ba chiar era convins de asta.

Putuse să-i cunoască mai bine pe cei mici din cadrul Mafiei. Cei mici. Dar Max Keno, în afara taliei, se dovedise a fi un om mare. Hunter nu-l va uita niciodată.

Spera că fraţii Talifero vărsaseră destul sânge… dar nu-i păsa prea mult de asta. Ei erau cei ce voiau să se răzbune. Cu toate astea, nu le va tăia numele de pe lista lui… îi mai crezuse morţi o dată şi se înşelase.

Tommy Anders era un tip extraordinar şi Hunter n-ar fi dorit ca el să renunţe la scena americană.

Iar blonda… Hunter era cam nelămurit. Ce era de fapt? De la FBI? Lucra împreună cu Lyons? Oare şi Anders făcea parte din echipa federală?

Oftă şi-şi zise că fata se va descurca… dar se întreba cum era ea cu adevărat. Jucase un rol. Aşa cum şi el jucase personajul lui Vinton. Se vor mai întâlni vreodată?

În mod logic, da. Toţi agenţii ordinii publice păreau să revină pe drumul lui Hunter. Lumea războinicilor era mică.

Şi acum, încotro?

Se întoarse, se uită cu atenţie la contabilul şef care stătea ghemuit în spate cu genţile lui pline cu bani.

— San Juan? îi strigă Hunter.

Tipul clipi apoi dădu temător din cap.

— Formidabil! strigă Hunter. Te însoţesc.

Tipul agită încă o dată capul apoi se întoarse.

Hunter se relaxă şi se instală mai confortabil.

Las Vegas nu mai era decât un punct luminos la orizont. Zburau la altitudine mică ca să nu fie reperaţi de radare. Hunter ştia că micul aparat nu avea o autonomie prea mare, dar era convins că undeva aştepta un aparat mai puternic care îi va duce în Caraibe. Existau momente în care Hunter admira în mod deschis eficacitatea Mafiei.

Aştepta cu nelinişte sfârşitul călătoriei. Caruselul Caraibelor era ceva promiţător.

Nu repurtase o victorie mare la las Vegas, dar realizase visul câtorva milioane de jucători. Aruncase banca în aer!

Zâmbi.

Drumul era lung şi părea că încă va mai dura. Şi poate că va fi aşteptat la aterizare. Aprinse o ţigară şi îşi examină sufletul. Era încă intact.

— Salut, San Juan, murmură el.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....9

CAPITOLUL III.....14

CAPITOLUL IV.....18

CAPITOLUL V.....23

CAPITOLUL VI.....32

CAPITOLUL VII.....40

CAPITOLUL VIII.....53

CAPITOLUL IX.....59

CAPITOLUL X.....65

CAPITOLUL XI.....70

CAPITOLUL XII.....73

CAPITOLUL XIII.....79

CAPITOLUL XIV.....87

CAPITOLUL XV.....95

CAPITOLUL XVI.....101

EPILOG.....108

CUPRINS.....110

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu știuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde și-a instaurat regimul de crimă și corupție, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece și necruțător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Hunter făcu un pas în direcţia lor, apoi întinse braţul ca să-l arate pe Joe Stanno care se plimba ca un somnambul printre mesele de joc.

Cei patru se opriră brusc, îndreptându-şi atenţia asupra omului indicat.

Joe Stanno încremeni şi ridică capul. Instinctul de vechi pistolar se trezi subit. Picioarele lui luară automat poziţia trăgătorului, capul masiv păru că se adăposteşte îndărătul umerilor, iar privirea i se fixă pe cei patru. Probabil că situaţia i se părea normală lui Stanno. O trăise de zeci de ori în trecut. Numai că o trăise fiind de cealaltă parte a baricadei. De data asta se afla faţă în faţă cu propria-i moarte. Joe nu avea de gând să se lase cu una cu două. Nu avea de gând să se lase omorât ca un mieluţ behăitor. Nu, nici vorbă! Îi va împuşca pe toţi!.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-68-5

Lei 9000